

THE ARSON DARK

Cô gái quý

MEOWSA

JARSON DARK

CON GÁI QUỲ
MEDUSA

Nguyên tác: Das Wappen der Medusa

Dịch giả: Khanh Khanh

Nhà xuất bản Thanh niên - 2008

GIỚI THIỆU

Jason Dark khởi đầu sự nghiệp viết văn của mình vào năm 1966 với một tiểu thuyết giả tưởng. Sau đó, ông tiếp tục viết một vài tiểu thuyết hình sự và Western, cho tới khi sáng tác ra nhân vật John Singlair, một chàng thám tử tại London, nhân viên của Scotland Yard.

Đối tượng theo dõi, diệt trừ của John không phải là những tội phạm bình thường. Cùng các bạn bè, cây thánh giá thần và khẩu Beretta bắn đạn bạc, John Singlair là một chuyên gia đuổi ma diệt quỷ. Thành công của những chuyến phiêu lưu mà John thực hiện đã đẩy sáng kiến thành một loạt truyện với số lượng độc giả không ngừng tăng. Jason Dark sử dụng tất cả mọi “ngõ ngách” của thế giới bí hiểm, từ những huyền thoại cổ đại bao trùm châu lục như quỷ Medusa, ma cà rồng, cương thi... những câu chuyện của đạo Thiên Chúa, đạo Phật, đạo Hồi, các nhóm đạo Á, Mỹ, Âu, những truyền thuyết của từng địa phương cụ thể, trộn lẫn với những lý thuyết khoa học viễn tưởng hết sức hiện đại như trường thời gian, các trường vật chất, dòng điện sinh học cực mạnh... Chắt huyền thoại được tác giả dùng để “xử lý” những vấn đề thời sự nóng bỏng theo một nhân sinh quan dương bản: bảo vệ môi trường, giữ gìn nền tảng gia đình, giữ gìn lòng tin vào cái thiện...

Trong mỗi một tiểu thuyết, tác giả cho người anh hùng của mình ra trận tại một địa điểm cụ thể tại các nước châu Âu và kể cả các địa điểm tại châu Phi, châu Mỹ. Những yếu tố đặc thù trong những huyền thoại của địa phương được sử dụng làm nền tảng cho một cuộc đụng đầu quyết liệt giữa cái tốt và cái xấu. Mạch chuyện nhanh gọn là sức thu hút chính. Những nét miêu tả tuy thoáng qua song sắc sảo về phong cảnh, tập tục của địa phương cũng tạo nên một khía cạnh hấp dẫn khác.

Một điểm cần nhấn mạnh trong loạt truyện John Singlair là giới hạn tuân thủ Luật Bảo Vệ Thanh Thiếu Niên của nước Đức được tác giả Jason Dark

luôn luôn giữ vững: rất hấp dẫn, song không quá đẫm máu, không quá căng thẳng, không quá nhiều xác chết. Cái tốt, cái dương bản luôn vượt lên, luôn chiến thắng bản thân mình, đạt tới những đỉnh cao mới.

CHƯƠNG 1

Josh Parker sắp phải bổ nát con trai mình ra! Người đàn ông đau khổ còng lưng xuống, lê từng bước chân nặng nhọc. Cây cuốc mỏ chim trên vai khiến thân hình ông càng còng xuống sâu hơn. Nhưng trọng lượng của cây cuốc chẳng đáng cho Josh Parker quan tâm, gánh nặng thật sự là những gì mà ông sắp phải làm. Từng bước một, người đàn ông leo dọc triền đồi. Mệt mỏi, ông lên tới đỉnh đồi, rồi đi về hướng một cây bồ đề sần sùi, một gốc cổ thụ đã chiếm cứ mảnh đất này không biết bao nhiêu thập kỷ. Josh Parker quay đầu nhìn vào màn đêm.

Mùa hè đã bỏ ra đi, trời bây giờ đang là tháng chín mà đã lạnh, sương mù và mưa. Hoàn toàn chẳng phải là dấu hiệu tốt cho những phiên chợ quê cuối cùng của năm nay. Josh Parker đang ở trong khu vực một chợ phiên như vậy. Người đàn ông vừa chậm chậm bước qua những dãy quầy, những vòng đu quay. Bây giờ là ba giờ sáng, cả thế giới ngủ say, chỉ trừ người đàn ông cô độc với cái cuốc mỏ chim và với một dự định khủng khiếp. Nhưng Josh Parker không nhìn thấy đường thoát, ông nhất thiết phải làm! Con trai ông không phải nạn nhân đầu tiên. Tai họa cứ thỉnh thoảng lại giáng xuống một người nào đó. Dân biểu diễn lưu động đã trở thành nạn nhân của một bàn tay kỳ quái, không biết bao giờ mới ngưng hoạt động. Freddy đã chết! Con trai ông, đứa con trai duy nhất của ông. Anh chưa đầy ba mươi tuổi và còn ôm ấp biết bao nhiêu kế hoạch lớn lao. Anh muốn mở rộng chuyện làm ăn của cha mình, vậy mà lại sa vào cái bẫy đáng nguyên rủa đó. Nghĩ mãi Josh Parker cũng không hiểu được. Parker chỉ biết rằng ông cần phải phá hủy con trai mình. Hiện ông chỉ còn duy nhất cơ hội này. Josh Parker dựng cây cuốc xuống đất, rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay và lau mặt. Gió

lay mạnh những chiếc lá bồ đề và cuốn đi những giọt mưa cuối cùng còn đọng lại trên tán lá.

Josh Parker túm chặt lấy cán búa và quay người lại. Chiếc áo khoác bằng da kêu lên khe khẽ theo chuyển động của cơ thể ông. Ông sẽ đi dọc đỉnh đồi này, cho tới khi đến được loạt bụi cây đằng kia, nơi bắt đầu của một vệt rừng nhỏ. Ông đã giấu anh con trai Freddy ở đó. Trong đêm hôm trước, ông đã đưa anh tới đây bằng một chiếc xe ba bánh, như người ta vận chuyển một hình nhân đuổi chim đã cũ. Bao giờ thì việc giết chóc này mới chấm dứt? Và nó sẽ còn đổ xuống đầu những ai? Cả Josh Parker cũng lo sợ cho mạng sống của ông, tai họa chẳng chờa một ai. Rồi ông già nghĩ đến tin đồn rằng người ta đã cử một nhân vật đặc biệt đến đây để chặn tay bọn sát nhân. Đó là một người xa lạ, chỉ hai nhân viên trong Liên Hiệp hội các Nghệ sĩ biểu diễn lưu động biết đó là ai, nhưng họ không hé ra với bất kỳ một người thứ ba nào. Dân biểu diễn lưu động cho trò bí mật này là chuyện nực cười, nhưng hai quan chức tỏ ra rất cứng rắn. Không ai thuyết phục nổi họ. Josh Parker cảm thấy bất an. Chẳng phải chỉ vì ông sắp sửa phải thực hiện một nhiệm vụ vô cùng khó khăn.

Người đàn ông có cảm giác mình đang bị theo dõi. Có kẻ nào đó đang bám theo ông, ông có linh cảm như thế nhưng không thể nói cụ thể, bởi ông không nhìn thấy bóng người. Chỉ là linh cảm thôi, linh cảm có kẻ đang đi theo bước chân mình. Rồi Josh Parker thốt nhiên nghĩ tới kẻ sát nhân bí hiểm. Ông không có bằng chứng, nhưng còn một nhiệm vụ phải hoàn thành. Phải hoàn thành bằng mọi giá. Người đàn ông đi tiếp. Hơi thở đọng lại thành khói trước mũi ông. Cỏ trên này vẫn còn ướt nước mưa và mọc rất cao, quệt vào ống quần người đi. Nước mưa còn để lại những vũng đọng trên mặt đất. Đôi giày của Josh Parker thỉnh thoảng lại làm nước bắn lên tung tóe, chân đạp lên phần đất mềm như đang lún xuống. Dải bụi rậm đã hiện lên trước mặt ông như một đường viền thẫm màu. Đằng sau đó là vệt rừng. Thật ra cánh rừng tương đối thưa, nhưng trong bóng tối nó gây ấn tượng rất rậm, như thể hoàn toàn không còn không gian trống giữa các thân cây. Josh Parker quen thuộc nơi này, ông đến đây chẳng phải lần đầu.

Ông nhìn lên trời, không thấy trăng mà cũng chẳng thấy bất kỳ một ngôi sao nào. Bóng tối rất dày, đè nặng lên tâm khảm ông, nhưng người đàn ông vẫn hàm ơn, bởi ông không thể thực hiện công việc này trong ánh sáng chói chang của ban ngày. Josh thấy người nôn nao khó chịu, ông tự hỏi liệu lương tâm ông có bao giờ chấp nhận được hành động sắp tới đây không. Nhưng ông phải làm! Josh Parker đi ngang qua dãy bụi rậm. Dải đất trống đằng sau các bụi cây tạo thành một nếp gẫy, Josh Parker bước thẳng vào trong đó. Suýt nữa thì ông đã ngã, nhưng ông cố chống chọi và giữ lại được thăng bằng. Chỉ vài bước chân sau, Josh Parker bước tới cánh rừng. Ông có mang theo một chiếc đèn pin và chỉ dùng đến nó trong những trường hợp thật sự cần thiết. Hiện thời, Josh thấy nó chưa quan trọng. Thêm một lần nữa, người đàn ông nghĩ đến kẻ theo dõi mình. Ông xoay người lại đằng sau, nhưng không nhìn thấy ai. Vậy mà cảm giác về kẻ lạ vẫn mỗi lúc mỗi mạnh mẽ hơn. Ông lắng tai nghe. Chỉ có tiếng rì rào của lá cây.

Josh Parker đi tiếp, ông cần phải tấy ra khỏi đầu mình cái ý nghĩ bị theo dõi. Ông muốn làm cho xong việc. Càng đến gần đích bao nhiêu, cảm giác có sợi dây thòng lọng siết lại quanh cổ càng rõ. Cố gắng lắm người đàn ông mới thở được. Mọi thứ trong cổ họng trở nên đờ đẫn, nước giải chua như giấm. Người đàn ông tìm được khoảng hở giữa hai thân cây lớn, đây là ngõ vào. Chỉ còn vài bước chân nữa thôi, ông sẽ tới đích. Chẳng bao lâu, những nhánh cây nhỏ gãy rãng rắc dưới bàn chân Josh. Ông gạt những cành cây sang bên, mở đường. Mũi chân ông đã đứng trước một nắm đất tròn tròn. Nắm đất đó là nắm mồ của con trai Josh. Ông đã tạo ra nó trong vội vã, chỉ kịp phủ lên xác chết một vài cành cây, thành một tấm che sơ sài. Josh Parker dựng cuốc vào thân một cây bạch dương màu trắng. Ông cúi xuống, dùng cả hai tay gạt những cành cây sang bên. Người ngoài chắc phải cố gắng lắm mới nhận dạng được vật thể đang nằm dưới đất. Nó hiện ra lờ mờ, nhưng rõ ràng vẫn là những đường nét của cơ thể một con người.

Đó chính là Freddy! Người cha không muốn khóc, nhưng ông phải vật lộn với từng giọt nước mắt đang muốn trào lên, tuyệt vọng như khách bộ hành cô đơn vật lộn với một cơn bão lớn. Để xác con trai nằm thế này vẫn chưa ổn. Ông phải kéo anh thêm ra ngoài một đoạn. Lúc đó ông mới có đủ

khoảng trống để vung cuốc lấy đà. Josh Parker cúi người xuống. Đôi bàn tay khỏe mạnh của ông túm chặt lấy cổ chân người đã chết. Ông lấy hơi thật sâu. Toàn cơ thể căng lên. Ông phải vận dụng hết sức lực mới kéo được cái xác ra ngoài. Cuối cùng, người cha cũng kéo được xác đứa con trai ra! Josh Parker đứng thẳng người dậy, đưa cùi tay quệt vầng trán đầm mồ hôi. Không thể tiếp tục ngay được, ông cần nghỉ một chốc. Hơi thở của ông dồn dập, và vì vậy mà Josh Parker không phát hiện ra những âm thanh khác. Đã quá mệt mỏi, giờ ông mặc kệ, chẳng thèm bản khoản xem có ai theo dõi mình hay không. Trong túi áo khoác da có để một cây đèn pin. Josh Parker rút đèn, vặn cho quầng sáng to hết cỡ. Thế rồi ông hạ cánh tay phải xuống. Ngón tay cái đẩy nút bấm về phía trước.

Ánh sáng tràn ra. Đường sáng rọi thẳng xuống thân hình đang nằm dưới đất. Quầng sáng chiếu thành một vòng tròn rất rõ giữa ngực người đã chết, chỉ ra một khoảng tròn cứng nhắc màu xám. Thế rồi luồng ánh sáng bò lên trên, về phía khuôn mặt, dù không còn động đậy nhưng vẫn hoàn toàn khác khuôn mặt của những người chết khác. Freddy không chết một cái chết bình thường. Anh đã hóa thành đá!

CHƯƠNG 2

Freddy đã hóa đá, giờ anh nằm dưới đất như một pho tượng. Cho tới lúc này cha anh vẫn hoàn toàn không thể hiểu nổi, ông không muốn hiểu. Không thể như thế được! Josh Parker không tìm được lời giải thích, nhưng ông phải đành chấp nhận sự thật cay đắng đó. Freddy không phải người đầu tiên bị hóa đá. Josh Parker không biết những gì đã xảy ra với những xác chết hóa đá khác, nhưng ông muốn thực hiện dự định của ngày hôm nay. Như có một sức thôi thúc mãnh liệt buộc ông phải hủy diệt xác chết này.

Người đàn ông già nua đứng đó và run rẩy toàn thân, cánh tay phải của ông cũng run theo, quần áo rung rung chuyển động trên khuôn mặt hóa đá và mang lại cho nó một sức sống quái gở. Có vẻ như đôi mắt thậm chí cũng đang chuyển động, một biến động dữ dội trong quá trình hóa đá. Một ma lực vô hình đã đẩy hai con người về phía trước, cho xác chết hóa đá một gương mặt thật rùng rợn.

Không một ai biết tại sao việc đó lại xảy ra? Tại sao người hoặc xác chết lại có thể biến thành đá? Không một bằng chứng, không một dấu vết, nhưng nạn nhân bao giờ cũng là những người biểu diễn lưu động của các buổi chợ phiên. Hơn nữa, kẻ sát nhân không hề chọn lựa. Hắn giết cả người chỉ huy, nhân viên cho tới người phụ việc. Đêm hôm nay quá tối. Josh Parker cần ánh sáng của ngọn đèn. Ông nhón chân lên và kẹp ngọn đèn pin vào giữa hai cành cây cạnh đó. Luồng ánh sáng bây giờ xiên chênh chếch xuống dưới, chiếu vào khoảng giữa xác chết. Josh Parker vung cuốc lên. Khuôn mặt người đàn ông như cũng đã biến thành đá. Không một cơ mặt cử động, bàn tay giơ cao cây cuốc, nâng nó qua đầu lấy đà, rồi dùng hết sức

bình sinh bố xuống thật mạnh. Josh Parker bây giờ không còn muốn nghĩ, không muốn cảm nhận ông đang làm gì. Ông chỉ thấy lưỡi thép lóe lên trong ánh sáng, và khi đầu cuốc bố xuống thân hình đứa con trai, người cha đột ngột cảm thấy như ngực ông vừa bị xé toạc ra. Ông nghe thấy âm thanh trầm và đục của cú va chạm, nghe tiếng gãy răng rắc, ông nhắm mắt lại và vung cuốc lấy đà và bố xuống lần thứ hai. Nghiến răng làm lại lần thứ ba, rồi sau đó mới mở mắt ra. Thân hình bằng đá bây giờ đã có vết nứt. Một vết đặc biệt sâu. Nó tạo ra một kẽ hở ngang ngực và Josh Parker có thể nhìn vào trong. Ông chỉ thấy đá. Không còn da, không còn thịt, không còn mạch máu, chỉ còn duy nhất cái thứ đá khốn kiếp và bụi. Người đàn ông bật khóc khi cúi xuống và nhìn một lần nữa vào khuôn mặt con trai. Ông không biết liệu có còn đủ sức để bố cuốc vào đấy không. Nhưng mặt khác, Josh Parker biết ông phải làm việc đó để xóa đi mọi dấu vết. Giống như bao nhiêu bạn đồng nghiệp khác, Josh Parker rồi sẽ tiếp tục sống trong sợ hãi từ sau phát hiện này. Không một ai dám báo cảnh sát. Sự việc xảy ra thật quái gở, vượt ngoài trí tưởng tượng của họ. Người ta không tìm được một lời giải thích có lý. Sau khi nghỉ một chốc, Josh Parker tiếp tục công việc. Cứ mỗi lần bố cuốc xuống, người đàn ông già nua lại thềm thì kêu tên con trai như muốn xin lỗi anh.

Đôi mắt ông cay xè. Bụi bốc lên mặt, nhưng Josh Parker làm tiếp. Cuối cùng, ông không từ cả gương mặt đã hóa đá. Josh Parker đã trở thành một cỗ máy. Ông nghiến răng làm việc, mắt mờ lè và bụi. Cuối cùng, ông ném cái cuốc mỏ chim sang bên. Freddy đó! Không, không còn là Freddy nữa. Chỉ còn một đồng đá vụn. Ông thật sự đã dùng búa đập nát thân hình, và lưỡi cuốc cũng đã bừa xuống cả cái đầu người. Không còn khuôn mặt người nữa, nó đã biến mất, bị đập nát. Một lớp bụi mờ mờ phủ trên đồng đá. Josh Parker đưa mắt về hướng đó mà hầu như chẳng cảm nhận những gì ông vừa làm. Người đàn ông nhăn trán, lấy hơi thật sâu, rồi lại khóc và lắc đầu khi thật sự nhìn ra.

Cố gắng lắm Josh Parker mới đứng lên được. Ông là một người cao lớn và đã lao động cực nhọc suốt đời mình, mái tóc đã bạc trắng, khuôn mặt hằn sâu dấu vết của tháng năm. Ông cũng không hiếm khi bị số phận cho

ăn đòn, ông đã mất vợ, rồi đã đứng lên được từ nỗi đau buồn đó để rồi bây giờ lại phải đứng trước những mảnh vụn của đứa con trai. Người đàn ông quả thật không thể hiểu nổi. Làm sao mà một con người có thể biến thành đá? Và tại sao tai họa này chỉ giáng xuống những con người cùng nghề với ông? Josh Parker không biết lý do. Chỉ có điều chắc chắn là nỗi sợ hãi sẽ còn lại mãi. Nỗi sợ sẽ thấm sâu vào ông và những bạn đồng nghiệp của ông, cùng chui vào cuộc sống của họ như một gã khách mà người ta không thể đuổi đi. Ai cũng có thể là nạn nhân tiếp theo. Bàn tay số phận tàn nhẫn đập xuống, không chọn lựa. Đây là một chỗ che giấu tốt. Khó ai có thể phát hiện ra những mảnh vụn của con trai ông. Ông sẽ đập thêm lá và cành cây lên trên. Ông chỉ có thể làm cho Freddy từng đấy. Không phải là một ngôi mộ tử tế, không bia mộ. Làm xong việc. Người đàn ông nuốt khan và cứng đờ người ra. Josh vừa nghe thấy một tiếng động! Một tiếng động lạ. Mà không phải, một tiếng động bình thường, bởi tiếng gãy của cành cây bị đập là âm thanh quen thuộc trong một dải rừng. Chỉ có điều không bình thường trong tình huống hiện thời của Josh. Người đàn ông rợn da gà. Ông đờ người ra một lúc, rồi từ từ quay lại. Cây đèn pin vẫn còn cắm giữa hai cành cây trên cao, tai ông nghe một giọng nói văng ra từ bóng tối.

- Ông hài lòng chưa? Tiếng của một phụ nữ!

CHƯƠNG 3

Một tháng chín mưa bão! Vô vàn những tầng mây xám sà sâu xuống dưới như muốn hôn lên mặt đất. Trông chúng thật giống những dải sương mù đậm đặc. Người lái xe phải bật đèn pha giữa ban ngày. Cả tôi cũng bật đèn cho đến tận mục tiêu mà người bạn đồng hành của tôi đã chọn trước. Chúng tôi dừng xe lại bên lề, rồi bước xuống. Bà Sarah Goldwyn mở cái ô lớn màu đen ra, nó đủ rộng cho cả hai người. - Nào, anh bạn, việc bây giờ nghiêm trọng đây. Tôi cúi người chui xuống dưới cái ô. - Bà nghĩ thế sao? - Đúng vậy! Chúng tôi băng qua đường rồi vòng qua một lùm cây rộng, đến với nhóm đàn người đang tụ họp ở nghĩa trang phía bên kia. Tôi khoác tay bà Sarah Goldwyn. Phải chú ý để làm sao bà già đừng trượt ngã trên nền đất ướt.

- Ổn cả chứ? - Tôi chưa già đâu, John! - Xin lỗi bà! Một câu nói tiêu biểu của bà Sarah. Cả tôi cũng không rõ năm nay bà thật sự bao nhiêu tuổi. Chắc chắn phải trên bảy mươi, nhưng bà vẫn còn khỏe hơn không ít thanh niên. Sarah Goldwyn là người bản lĩnh, là người khi cần sẽ dám đối mặt với khó khăn. Thêm vào đó, bà say mê tất cả những gì đặc biệt, nằm ngoài vương quốc của những cân nhắc thực tế. Sarah là một món quà lớn của số phận, bà chủ nhà của nữ thám tử Jane Collins đã không ít lần cung cấp cho tôi những lời khuyên quý báu và giúp đỡ tôi một cách hữu hiệu. Cả trong vụ này, bà cũng tham gia nhiệt tình không kém gì Jane. Nhưng hiện thời, tôi vẫn chưa nắm chắc được sự việc. Mọi thử nghiệm hỏi han đều chỉ dẫn đến một câu trả lời:

- Người ta chỉ nên nói chuyện lột da gấu sau khi đã giết xong nó, John ạ! Tôi đành chấp nhận và nén tò mò cùng bà Sarah Goldwyn đi về cái nghĩa

trang nằm ở vùng đông bắc London này. Một cánh đồng chết chóc, chẳng phải chỉ nằm sát một tỉnh lộ mà còn rất hoang vắng giữa những cánh rừng. Nhìn mỗi mắt vẫn không thấy ngôi làng nào. Đã từ lâu, người ta không đưa người về đây chôn nữa. Những linh hồn đang an nghỉ ở đây là những binh lính từ thời đại chiến thế giới lần thứ hai, và nghĩa trang trông cũng tiêu điều cũ kỹ y như vậy. Dưới những hàng cây ướt đẫm buồn rầu, những hàng bia mộ màu xám đơn giản trông càng u ám, tối tăm hơn. Nhiều bia mộ đã bị dây leo quấn đầy, rất khó phát hiện. Trong nghĩa trang không có đường, người ta đơn giản đạp lên cỏ và cây dại mà đi. Những ai tới đây bằng xe đều phải đậu ở ngoài. Cả người lái với chiếc xe xúc nhỏ cũng đã làm như vậy. - Họ đã đến rồi. - Sarah Goldwyn nói. - Nhưng ta cũng chưa bị muện lắm đâu.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Một nhóm nhỏ đàn ông đứng xung quanh chiếc xe xúc đất, nhìn lười xẻo ngoạm vào lòng đất. Trong đó có hai người mặc cảnh phục. Một người đã nghe thấy tiếng chúng tôi. Anh ta quay lại, giơ tay ra.

- Các ngài làm ơn đi cho, ở đây chẳng có việc gì để nhìn cả.

- John Singlair của Scotland Yard. - Tôi tự giới thiệu.

- Xin lỗi ngài, tôi không biết...

- Không sao! - Tôi giới thiệu bà Sarah rồi hỏi xem công việc đã tới đâu.

- Chúng tôi vừa mới bắt đầu.

- Vậy là chúng tôi đến đúng lúc.

- Tôi cũng nghĩ vậy, thưa ngài. Sarah và tôi hơi chen lên phía trước để nhìn thấy nấm mộ. Đây không phải là mộ một người lính. Ngôi mộ này còn mới. Có người đã lợi dụng nét hoang vắng của nghĩa trang để chôn trộm. Những người đàn ông đứng đó đã nghe được đoạn trao đổi giữa viên cảnh sát và tôi. Họ quay đầu nhìn hai chúng tôi nhưng không ai lên tiếng.

Tiếng xe đào đất rít lên khô khốc. Những âm thanh khó chịu, lặp đi lặp lại, như đâm vào màng nhĩ. Cả khuôn mặt bà Sarah cũng nhăn lại trong một nụ cười chua chát. Chúng tôi đứng gần sát ngôi mộ, chiếc hàm thép của xẻng xúc đất ngày càng ngoạm sâu hơn xuống dưới. Nó đứt từng tảng đất ướt ra khỏi lòng đất rồi ném chúng sang bên.

Tôi thúc vào mạng sườn bà Sarah.

- Bà không muốn nói cho tôi biết chúng ta phải làm gì ở nghĩa trang này hay sao?

- Chưa phải lúc.

- Bà định giữ bí mật đến phút cuối sao?

- Chính thế đấy, John ạ.

- Dưới mộ này là một quan tài, hay Jane đã kể điều gì khác?

- Không, cô ấy không kể. Cô ấy chỉ muốn anh vào cuộc, Jane cảm thấy trận chiến này vượt quá sức cô ấy. - Cô ấy quyết định vậy là hay đấy. Nhưng cho phép tôi hỏi, đây có phải chuyện cương thi không? Bà Sarah nở một nụ cười hóm hỉnh.

- Chẳng phải lúc nào ra nghĩa trang cũng gặp cương thi cả đâu. Đây là một vụ giết người hàng loạt mà công luận không hề biết tới. Nhưng không phải vì thế mà kém phần trầm trọng và bí hiểm.

- Tôi sẽ gặp nạn nhân của vụ giết người hàng loạt này trong năm mộ đây?

- Chính thế đấy, John ạ.

- Jane đã biết hết mọi chuyện và muốn giữ bí mật với tôi?

- Đúng vậy!

- Tại sao?

- Cô ấy không nói lý do. Những thông tin mà cô ấy điều tra ra chỉ được báo cho thân chủ biết. Nhưng theo tôi, có lẽ sự việc đã tới lúc không thể tiếp tục nằm trong bí mật được nữa.

Bà Sarah tiến lên phía trước một bước để nhìn cho rõ hơn. Tôi cầm ô bước theo bà, lòng thầm công nhận bà già đã khiến tôi tò mò hơn hẳn. Người lái xe đào đất là một tay thợ lành nghề. Tôi thậm chí dám đặt cả đồ sứ của mình lên chiếc xẻng kia. Rõ đây không phải là lần đầu tiên anh ấy đào mộ. Những người thợ hiện đại như anh đã khiến tất cả ngành đào mộ truyền thống bị tiêu tan. Đám đất bên phải đã cao dần.

Tất cả những người đứng đó không một ai lên tiếng. Mưa không ngừng rơi nhẹ nhàng và khiến không khí càng nặng nề hơn. Có lẽ trong số người ở

đây, chỉ có tôi là không rửa thăm ông trời. Sau một mùa hè nóng như ở vùng nhiệt đới, tôi thật sự mừng vui trước tiết thu lành lạnh.

Một người đàn ông đội mũ màu nâu mặc áo bành tô sáng màu đi về phía tôi. Ông ta tự giới thiệu là Jim McHart, làm việc cho thành phố London, chịu trách nhiệm chăm sóc nghĩa trang này. Đã từ lâu người ta không cho phép chôn ai ở đây, vì vậy mà thật dễ dàng xin giấy phép khai quật một ngôi mộ chôn trộm. Hơn thế nữa, Sir James, sếp của tôi, đã tự tay dàn xếp việc này. Ông tin chắc rằng tôi và Jane chẳng đời nào lại đi xin khai quật mộ nếu việc không thật sự cần thiết.

- Ông đã nghi ngờ ai chưa? - Người đàn ông hỏi chúng tôi.

- Chưa, thưa ông McHart.

Một vài giọt mưa lăn qua vành mũ của ông ta, rơi xuống cỏ.

- Nếu thế thì chẳng tốt chút nào cả. - Ông ta nhận xét.

- Tôi biết, nhưng ta hãy chờ kết quả ở đây xem sao đã.

- Mafia phải không?

- Ý ông nói sao?

- Ai mà chẳng biết, bọn Mafia thích tìm những nơi đặc biệt để chôn kẻ thù đã bị xử lý của chúng. - McHart cười khẽ.

- Quả là ông có lý.

- Vậy là chúng ta có thể tin rằng, kể cả ở đây...

- Không, hoặc chỉ là một nỗi nghi ngờ. Bọn Mafia thường sẽ giấu nạn nhân của chúng ở nơi khác. Ví dụ xuống dòng sông Themse, xuống không biết bao nhiêu hồ nước quanh London và cả chuyện thiêu xác cũng sẽ tiện lợi hơn nhiều. Một năm mờ mới đào trên một nghĩa trang chôn binh lính như ở đây sẽ rất dễ bị phát hiện.

- Vậy thì tôi rất tò mò muốn biết ai nằm trong quan tài kia.

Ông ta giơ tay gạt những giọt nước trên vành mũ rồi lại quay người đi. Suốt cả câu chuyện, ông ta chẳng thèm quan tâm đến bà Sarah Goldwyn, dù chỉ là một nửa ánh mắt.

Ngay lập tức, bà coi ông ta là thứ chẳng ra gì. Tôi đồng ý với bà. Tôi thấy hơi mệt mỏi. Có lẽ do thời tiết mà cũng có thể do vụ án gần đây nhất. Vụ án đã dẫn chúng tôi vào một sàn nhảy nằm dưới một nhà thờ, dẫn chúng

tôi vào một nhóm người mà chúng tôi mãi mãi cảm thấy lạ lùng. Họ chỉ là tấm vỏ bên ngoài, che đậy cho những sự việc trầm trọng hơn. Chính ở đó, chúng tôi đã gặp con quái vật, một thực thể bị biến đổi gien một cách bí hiểm đã tồn tại hàng ngàn năm trời chỉ trong hình dạng một nắm tế bào. Nhờ vào Sheila Conolly, con thú bây giờ không còn tồn tại nữa, nhưng vụ án đã đẩy lên trong chúng tôi những câu hỏi không lời giải đáp và thối vào lòng tôi nỗi lo âu, rằng những lực lượng đen tối đã tấn công kể cả vào những không gian trong sạch như các nhà thờ và tìm cách mài sắc thêm những kiến thức của chúng. Quả là chúng ta luôn phải cảnh giác tối đa. - Tôi chạm tới quan tài rồi! - Giọng người lái xe đào đất giật tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Bà Sarah và tôi nhìn xuống dưới ngôi mộ. Người lái xe đã rời cabin, bước xuống, đạp đôi chân đi ủng cao su thật dày qua lớp bùn ướt, đến đứng cạnh chúng tôi.

- Quan tài, ha ha... - Anh ta cười cẩu kính.

- Chỉ có một quan tài, chẳng có gì hơn. Nhưng nhìn nó có vẻ còn mới, tôi biết chính xác như vậy. Thế nào? Tôi có cần phải kéo nó lên không?

- Chắc là không cần đâu. - Tôi nói lớn và rõ ràng.

- Để việc đó cho tôi.

- Chẳng lẽ ông muốn nhảy xuống dưới?

- Đúng vậy.

Sarah giữ chặt lấy tay tôi.

- Có lẽ anh sẽ ngạc nhiên đấy, John. - Bà thì thào.

- Nhưng tôi cảm thấy lo, tự nhiên tôi mong đây chỉ là chuyện giả vờ.

- Bà đã biết tin gì hay sao?

- Cẩn thận đấy, John.

Người lái xe đào đất đưa cho tôi một cây đục, tôi có thể thọc nó vào giữa hai lớp gỗ và cạy nắp quan tài. Tôi trượt theo đất ướt xuống mộ. Đôi chân tôi từ từ chìm vào lớp bùn ướt, rồi tôi cúi người xuống, tìm ổ khóa giữa nắp và thành quan tài. Tôi chưa muốn dùng cây đục ngay. Quan tài bê bết đất, rất khó tìm ổ khóa. Tôi quyết định dùng dụng cụ.

- Chúng tôi giúp được gì cho ngài thanh tra không?

- Có, nhưng chỉ cần một người thôi. - Tôi gọi về phía hai cảnh sát viên.

- Vâng. Một cánh sát viên tay cầm mai, trèo xuống dưới mộ với tôi. Trước mặt hai chúng tôi bây giờ là chiếc quan tài, phía trên cao bây giờ trông những lùm cây càng u ám hơn. Một không khí buồn rầu trĩu nặng tưởng như không thể có giữa ban ngày. Chúng tôi phối hợp nhịp nhàng, nghe thấy tiếng rắc, rồi tiếng gậy. Hai cái khóa quan tài hầu như đồng thời bật lên.

- Có giở nắp lên không, thưa ông?

- Để tôi làm.

- Vâng.

Một cảm giác lạ đột ngột ủa tới khi hai tay tôi chạm vào nắp quan tài. Nội tâm tôi căng thẳng. Tôi vào thế cảnh giác tối đa. Rồi tôi giở nắp quan tài lên, đẩy nó sang bên, nhìn vào trong. Tất cả những người có mặt đã dồn đến đứng xúm xít quanh bờ huyệt, cả họ cũng muốn nhìn xem ai nằm bên trong. Đó là những mảnh vụn, những mảnh đá vụn. Tôi lắc đầu. Một loạt câu hỏi nổ bùng ra trong đầu óc như những tia chớp, rồi tôi nhìn kỹ hơn. Không, không phải những mảnh đá bình thường. Đây là những mảnh vụn của một con người đã bị hóa đá.

CHƯƠNG 4

Josh Parker chờ đợi không nói nên lời, sự xuất hiện của người đàn bà quá đột ngột. Cô ta hiện lên từ bóng tối của dải rừng như một bóng ma, rồi bước sang bên vài bước, đến đứng trong ánh đèn để Josh Parker yên tâm. Vậy là cô ta không muốn giấu mặt. Ông nhìn người đàn bà. Một người lạ. Cô mặc quần jean thẫm màu, một chiếc áo len thẫm màu và bên ngoài là một chiếc áo khoác bằng da màu đen, hơi óng ánh, trên áo còn vương vài chiếc lá và cành cây nho nhỏ. Tóc cô được buộc gọn ra phía sau. Cuối cùng thì Josh Parker cũng tự trấn an được phần nào.

- Cô...cô là ai? - Người đàn ông lúng búng.

- Tôi tên là Jane Collins. Còn ông là Josh Parker, người vừa phá hủy anh con trai bị hóa đá của mình. Josh Parker không trả lời. Người đàn ông chỉ rên lên, rồi gật đầu.

Mãi bây giờ, Jane Collins mới nhìn đến cái xác hóa đá. Cô bước lại gần đồng đá vụn, nhìn nó thật kỹ, cúi mình xuống và cầm lên một bàn tay đá cong cong. Cuối cùng, cô đưa nó lên mắt, nhìn thật sát. Josh Parker quan sát cô gái. Ông không im lặng được nữa.

- Chẳng còn gì để nhìn nữa đâu, cô Collins ạ. Chẳng còn gì nữa đâu. Không có máu, không có thịt, không có gân, chỉ còn bụi thôi.

- Tôi biết.

Jane khẽ xoay bàn tay đá, rồi cẩn trọng đặt nó vào chỗ cũ, nhẹ nhàng như sợ nó bị vỡ. Khi ngẩng người lên, cô nghe tiếng Josh Parker hỏi cô.

- Cô đã bám theo tôi. Cô đã đuổi theo tôi phải không?

- Đúng như thế!

- Tại sao?

- Đây là một câu chuyện dài, tôi quan tâm tới nó cũng lâu rồi. - Jane phẩy tay.

- Cô kể cho tôi nghe đi.

- Tôi sẽ kể, ông Parker. Chỉ có điều tôi rất mừng là đã tìm được ông. Đây là dấu vết sống đầu tiên mà tôi có được.

- Dấu vết nghĩa là sao?

- Tôi đang nói tới chính bản thân ông đó. Đối với tôi, ông thật sự là dấu vết cho một cuộc điều tra. Tôi đã nhìn thấy những gì ông làm và cách ông cư xử với người con trai hóa đá.

- Tôi phải làm mà, tôi bắt buộc phải làm, đâu còn cách nào khác. Sau khi tìm thấy nó ở bên cạnh toa xe, tôi đã đưa nó lên một chiếc xe cút kít và chở về, trước đây một ngày. Hôm qua tôi chưa làm được. Khó khăn lắm tôi mới quyết định được chuyện này.

- Tôi rất hiểu.

- Và cô biết tất cả những chuyện đó?

- Không, đáng tiếc là tôi còn biết quá ít.

- Quý quái, thế thì cô là ai?

Jane mỉm cười. Cô đút hai tay vào túi áo khoác và khe khẽ đạp chân thật nhẹ vào một ngọn cỏ.

- Cứ cho rằng tôi là một kẻ tò mò đi.

- Tò mò thì ai mà chẳng tò mò.

- Tôi tò mò vì nghề nghiệp. - Cảnh sát ư? - Người đàn ông hỏi bằng giọng ngập ngừng, nhưng nụ cười của Jane đã trấn an ông.

- Không, không, tôi không phải là cảnh sát. Nếu nghĩ như vậy là ông sai rồi. Tôi chỉ là một người tò mò, thậm chí còn có người trả tiền cho tôi vì chuyện đó.

- Vậy là một thám tử tư?

- Việc này thì tôi không từ chối. Josh Parker gật đầu.

- Rõ rồi, tôi có xem những phim truyền hình nhiều tập về nghề nghiệp của cô. Vì thế tôi cũng biết rằng một thám tử tư bao giờ cũng có một thân chủ. Chắc trường hợp của cô cũng vậy?

- Chắc chắn rồi.

- Ai thế?

- Nếu ông đã xem nhiều phim, chắc ông cũng nhận ra rằng có những thân chủ không bao giờ muốn lộ mặt lộ tên. Trường hợp của tôi hiện giờ là như vậy. Cứ đơn giản cho rằng có những người mong muốn giải thích một vụ giết người hàng loạt càng nhanh càng tốt. Mà cái đang xảy ra ở đây chính là một vụ giết người hàng loạt. Chỉ có điều khác là những xác người chết bị hóa thành đá. Hơn nữa, nạn nhân cho tới nay đều là những người cùng nghề với ông, đây là một điểm phải để ý khi điều tra. Josh Parker ngạc nhiên.

- Nhưng... cô muốn điều tra thế nào?

- Với lòng nhẫn nại, với đôi mắt mở to và cố gắng áp dụng những kinh nghiệm đã thu lượm được. - Chuyện này thì tôi chịu. Tôi là dân biểu diễn lưu động, chứ không phải thanh tra.

Josh Parker nhún vai.

- Tôi biết. - Jane nói nhẹ nhàng.

- Vậy là cô biết? Mà hình như cô còn biết rất nhiều nữa?

- Chưa đủ đâu. Nhưng tôi đã quan sát chút ít khu vực của ông.

- Tương đối muộn rồi đó, ông Parker. Chúng ta nên đi thôi. - Jane chỉ đồng hồ. Người đàn ông gật đầu và trở nên câm lặng. Chắc có lẽ ông ta cũng đang cảm thấy bất an, Jane nhìn thấy đôi bàn tay ông vịn vịn vào nhau. Ánh mắt ông hướng vào những mảnh vụn còn lại của đứa con trai, rồi ông mệt mỏi quỳ gối xuống nền đất ẩm ướt. Jane Collins bước đi. Cô không muốn làm phiền người đàn ông trong giây phút chia tay. Nữ thám tử đi về một khoảng rừng thưa hơn. Đứng ở đó, cô nhìn về phía trước, hướng tới khu vực chợ phiên. Khu chợ quê đang chìm trong bóng tối, nhưng Jane Collins biết, ẩn nấp dưới vẻ thanh bình kia là một kẻ sát nhân bí hiểm, có khả năng biến người thành đá. Không một ai rõ đã có bao nhiêu nạn nhân rơi vào tay hắn. Nhưng việc bao giờ cũng xảy ra ở khu hội chợ. Vì thế mà Jane Collins cho rằng cô sẽ tìm thấy thủ phạm trong hàng ngũ những người biểu diễn lưu động. Dĩ nhiên, nữ thám tử hiện đang phải đối mặt với cả một bức tường sừng sững của các câu hỏi. Thật khó tìm câu trả lời, bởi bản thân cô hiện cũng chỉ đang đi trên lớp băng mỏng dính của trí

tưởng tượng. Bên dưới kia là dòng sông sự thật đầy những xoáy ngầm. Thật ra thì cũng có lời giải thích đó, chỉ có điều sẽ chẳng một ai muốn tin. Ngày hôm nay, có người nào còn nhớ tới huyền thoại con quỷ Medusa của xứ Hy Lạp. Ai nhìn thấy nó sẽ bị biến thành đá! Người đời xưa đã truyền lại lời cảnh báo. Và cái đầu đầy rắn của Medusa đã tiếp tục tồn tại trong trí tưởng tượng của con người suốt bao nhiêu thế kỷ qua, trở thành biểu tượng của động từ hóa đá. Chả lẽ quỷ Medusa xuất hiện trở lại? Những xác chết nói lên điều đó. Rất có thể một huyền thoại cổ xưa bây giờ lại trở thành hiện thực. Chắc cảnh sát cũng chỉ phẩy tay, không nghe lấy nửa lời, nhưng có một người sẽ tin vào chuyện đó, Jane Collins đã nhờ bà Sarah Goldwyn báo tới anh. John Sinclair cũng đã bắt tay vào vụ này. Jane chờ tới lúc được gặp anh. Nữ thám tử quay người lại khi nghe tiếng bước chân của người đàn ông. Josh Parker dừng lại bên cô. Người đàn ông già nua gật đầu, mím chặt môi. Rồi ông ta rầu rĩ nói nhỏ:

- Tôi vừa chia tay với con trai tôi xong, cô Collins. Bây giờ tôi cũng chẳng muốn ở lại đây làm gì nữa.

- Ông muốn đi xa sao?

- Vâng, tốt nhất là ngay lập tức. Giữa đêm hôm nay. Bỏ trốn. Để không còn phải nhìn thấy gì nữa.

- Tốt lắm, tôi rất hiểu. Nhưng rồi sau đó thì sao?

- Ý cô muốn nói sao?

- Rồi ông lại phải dựng cái quầy bán vé cầu may của ông ở một nơi khác. Ông sống bằng nghề đó mà. Nhưng dù có sang một địa điểm khác thì cảnh vật cũng sẽ khiến ông nhớ lại cái chết của con trai mình. - Tôi sẽ chẳng làm gì nữa trong mùa đông này. Tôi cũng sẽ không tham dự cả hội chợ Noel. Tôi không muốn nhớ. Tôi không muốn nhớ chút nào cả.

- Nhưng rồi nó sẽ đuổi kịp ông. Người đàn ông húng hắng ho rồi hỏi:

- Thế cô nghĩ tôi nên làm gì?

- Ông hãy ở lại đây, ông Parker.

- Sao kia? Ở chính cái phiên chợ này?

- Vâng.

- Không đâu, phiên chợ quê này còn kéo dài tới tận chủ nhật. Còn những bốn ngày nữa.

- Tôi cũng biết vậy. Nếu ông không phản đối, tôi sẽ ở bên cạnh ông.

- Cô nói thật hả?

- Vâng.

- Và cô không sợ là tay giết người đó sẽ tìm thấy cô và biến cô thành đá? - Tôi cũng sợ, ông Parker, nhưng tôi không dễ bỏ chạy khi gặp nguy hiểm. Mà ngoài ra, tôi muốn tóm cổ nó...

- Cho trường hợp nó vẫn còn ở đây.

- Ông có lý.

- Cho tới nay việc đã xảy ra ở nhiều nơi khác nhau. Nó.. nó... đã càn quét khắp các chợ phiên của vùng đất này. Mà chợ quê thì có rất nhiều.

- Ông rất có lý. Nhưng có một điều khiến tôi nghi ngờ và suy nghĩ.

- Cái gì vậy?

- Các vụ giết người không xảy ra liên tiếp. Chúng cách nhau từ một tuần cho tới mười ngày. Từ đó tôi suy ra thủ phạm phải là một người trong ngành biểu diễn lưu động và chỉ ra tay giết chóc khi hẳn ta đã cắm chân ở một địa điểm mới. Ở một vùng quê khác. Ở một phiên chợ khác.

Josh Parker thở phà ra thành tiếng.

- Đúng là mỗi người một ngành riêng, tôi chưa hề nghĩ tới chuyện đó.

- Xưa nay ông cũng đâu có cần đâu.

Josh Parker đưa tay đập lên trán.

- Nếu tưởng tượng rằng kẻ giết con trai tôi đang ở ngay gần bên cạnh mình, tôi chỉ... tôi chỉ muốn phát điên.

- Rồi mọi chuyện sẽ được giải thích, ông Parker, ông cứ tin tôi đi. - Jane mỉm cười.

- Giờ thì ta đi khỏi nơi này đã, tôi muốn nhắc lại đề nghị của mình: “Những ngày tới tôi muốn ông ở lại khu hội chợ”.

- Tôi không phản đối. Cô có thể sống trong xe của tôi. Dĩ nhiên, với lời mời trân trọng nhất!

- Cám ơn ông. Tôi có quan sát cỗ xe của ông rồi. Nó tương đối rộng và đủ chỗ cho hai người.

- Đủ cho cả bốn đấy chứ! - Josh Parker lẩm bẩm. Người đàn ông ngoái lại phía sau một lần cuối, mặt nhăn lại cay đắng. Thế rồi ông bước đi thật nhanh, Jane phải vất vả lắm mới đuổi kịp ông. Cô rất thông cảm với người đàn ông già nua đó...

CHƯƠNG 5

- Trời đất! - Viên cảnh sát thốt lên,
- Trời đất! Thì ra là một tượng người bị đập nát.

Anh ta giơ tay làm dấu thánh giá rồi quay người đi. Cả tôi cũng rất bất ngờ. Bởi xác người hóa đá vẫn còn nằm trong quan tài. Dù đá đã bị đập vỡ nhưng chúng không bị xáo trộn nhiều trong quan tài chật hẹp, vẫn còn nhìn rất rõ hình người. Có một ai đó đã phải phá hủy xác chết này khi nó đã nằm trong quan tài, để rồi đưa nó về đây và chôn cất. Một hình ảnh đau lòng. Tôi nghe thấy tiếng thì thầm và nhìn lên trên. Những khuôn mặt người trần trần hướng xuống. Trong nét mặt nào cũng là nỗi kinh hoàng trần trụi. Chỉ một khuôn mặt chuyển động. Bà Sarah đang gật đầu với tôi, như muốn nói rằng bà đã biết trước chuyện này. Giờ đến lượt tôi hành động, bởi chắc chắn người ta sẽ hỏi tôi phải làm gì với xác chết hóa đá này và tôi cũng đã tìm ra lời giải. Tốt nhất là lại hất đất xuống và để cho ngôi mộ chìm vào quên lãng. Vụ án này cần phải được giải quyết bằng một phương thức đặc biệt, với sự cộng tác của Jane Collins. Người lái xe đào đất đứng ở phía đầu quan tài, anh lẩm bẩm nói một mình. - Quái lạ thật. Vậy là thật sự đã có ai đó đặt cái tượng này vào trong quan tài rồi chôn nó ở đây. Càng ngày càng có nhiều người điên. Đúng là thế giới này rồ dại hết rồi! Tôi rất mừng khi nghe anh ta nói như vậy. Nếu tất cả cùng nghĩ như anh ta, tình thế càng trở nên nhẹ nhàng đối với tôi.

Cả anh bạn đồng nghiệp mặc cảnh phục cũng đã bình tĩnh lại.

- Ta phải làm gì đây, thưa ngài?
- Vui mộ này lại. Tôi nghĩ vậy.
- Còn sau đó?

- Quên nó đi.

Anh ta ngẩn ra nhìn tôi một lúc, rồi hồi hả gật đầu.

- Chính thế đấy, thưa ngài. Làm như vậy là tốt nhất. Thật đấy, tôi chúc mừng.

- Cám ơn!

Sau đó một chút, tôi trèo ra khỏi huyết. McHart đưa tay kéo tôi lên. Tôi dừng lại bên cạnh anh ta. Quần áo tôi loang lổ vết bẩn, giày bê bết bùn.

- Tôi đã nghe ông nói rồi, ông Singlair. Chẳng lẽ ông muốn cho vùi cái mộ này lại?

- Chính thế.

- Hừ. - Anh ta suy nghĩ và giơ tay nắn vành mũ. - Sáng kiến không đến nỗi tồi. Bộ máy hành chính thành phố chẳng việc gì phải quan tâm đến một bức tượng đá bị chôn. Mặc dù tôi không thực sự hiểu, nhưng thế giới của chúng ta đúng là đang có quá nhiều người điên. Tại sao lại không có những kẻ điên thích chôn tượng đá? Tôi vỗ nhẹ lên vai anh ta.

- Chính thế đấy, rất chính xác, ông McHart.

- Chẳng lẽ vì vậy mà ông phải tự thân đến đây?

- Thế việc này cảnh sát không làm thì ai làm? Anh ta nhìn tôi cười.

- Thật thà mà nói, tôi không tin ông. - Tại sao?

- Tôi biết ông là ai. Người ta không thể coi ông là một cảnh sát viên bình thường, ông Singlair ạ. Chuyên ngành của ông là những vụ án mà người ta không muốn lôi ra ánh sáng công luận. Mà liệu thân hình nằm dưới kia có phải chỉ là một tượng đá...?

Ánh mắt anh ta nhìn tôi rình mò, chờ câu trả lời.

- Thế không phải tượng thì là gì?

- Tôi không biết. Nếu đã thấy ông xuất hiện ở đây, người ta phải tính đến mọi chuyện bất ngờ.

- Ông đề cao tôi quá.

- Nếu không thì tại sao ông lại quan tâm tới vụ này?

- Anh chàng nhất quyết không buông tha.

- Tôi chỉ muốn làm vừa lòng một người thôi, ông McHart. Rõ cả rồi chứ ạ?

- Rõ như đêm tháng mười một.

- Vậy là hai ta cùng hài lòng. Thế nhé. Chúc ông một ngày tốt lành!

Nói xong, tôi để anh ta đứng đấy rồi đi về hướng bà Sarah lúc đó đã giờ sẵn cây dù về phía tôi.

- Rõ chứ? - Bà lẩm bẩm.

- Ta đi được rồi.

Anh thợ lái xe đào đất lại trèo lên cabin. Chỉ vài phút nữa thôi, huyết mộ lại sẽ được lấp lại. Đó không phải là vấn đề của tôi nữa, mặc dù những điều phiền toái vừa mới thật sự bắt đầu cùng với khám phá này. Sarah Goldwyn giữ im lặng trong suốt con đường trèo xuống dưới. Bà bám thật chắc vào tôi và mừng ra mặt khi tôi mở cửa xe, mời bà lên. Tôi ngồi xuống đằng sau tay lái, nhưng chưa mở máy mà nhìn vào làn kính mờ nước mưa đằng trước.

- Thất vọng sao? - Bà già mê chuyện giả tưởng hỏi.

- Không.

- Nhưng nó chỉ là một bức tượng thôi, anh bạn ạ.

Tôi bật cười, cứ theo giọng nói thì rõ là bản thân bà cũng chẳng tin vào câu đó.

- Nó không phải tượng đâu. - Tôi nói. Chắc bà cũng đang nghĩ như vậy.

- Nghĩ gì nào?

- Đó là một người đã bị hóa thành đá, và chết trong quá trình hóa đá. Sự thật là như thế.

- Đúng. - Một người biểu diễn lưu động. - Chính xác, và không phải là người đầu tiên. Tôi lấy hơi thật sâu.

- Không phải người đầu tiên bị hóa thành đá khi nhìn một kẻ nào đó. Bà Sarah nói rõ hơn.

- Khi nhìn thấy một nhân vật nổi tiếng có tên là Medusa.

- Chính xác.

- Vậy là nó có thật.

Bà Sarah nói sau một hồi ngưng hẳn. Tôi nhìn xuống tay lái.

- Tôi không thật tin như vậy. Không phải là con quỷ Medusa khởi thủy đâu.

- Cậu đã có lần gặp nó mà.

- Tôi thật phục trí nhớ của bà. Và cũng phải công nhận rằng những vụ án đó dẫn ta về thời Hy Lạp cổ. Chẳng lẽ chúng đã bị đánh thức dậy?

- Và chúng đã tìm nạn nhân.

Bà Sarah duỗi dài chân ra, giơ tay sửa mũ.

- Jane đã chỉ cho tôi một dấu vết. Tất cả những vụ giết người đều xảy ra trong ngành biểu diễn lưu động. Người trong ngành giữ mồm giữ miệng, không báo cho công luận biết. Việc đến tay cậu rồi đấy, John ạ!

Tôi xoay chìa khóa, mở máy xe.

- Tôi sẽ không lẩn tránh đâu. Tôi rất thích nhiệm vụ này là đằng khác. Tôi rất yêu phụ nữ, bà biết đấy, nhưng không phải thứ phụ nữ có rắn độc trên đầu.

CHƯƠNG 6

Toa xe dùng làm nhà ở của Josh Parker có một máy phát điện nhỏ. Ông già quả không nói dối, toa xe đủ chỗ cho nhiều người. Jane Collins và Josh Parker ngồi bên bàn ở giữa xe, cạnh đó là tủ lạnh. Josh lấy từ tủ lạnh ra hai lon bia, bởi cả Jane Collins cũng muốn uống một ngụm. Cô chỉ từ chối không uống rượu Brandy cùng với Josh. Người đàn ông hầu như nuốt chửng hai cốc rượu liền, thế rồi ông gạt cốc sang một bên và đờ đẫn nhìn xuống mặt bàn phủ một lớp vải màu xanh trắng.

- Cái khăn này là do vợ tôi mua đấy.

Ông ta lẩm bẩm, giơ tay vuốt một nếp gấp cho phẳng lại. Jane để cho ông tự do. Chỉ sau đó một lúc lâu, cô mới gợi chuyện:

- Tôi biết ông đang rất vất vả, ông Parker. Nhưng cả hai chúng ta đều muốn tìm lời giải cho cái chết bí hiểm của con trai ông.

- Dĩ nhiên rồi.

- Thế nên tôi rất muốn được nghe ông trả lời một vài câu hỏi. Có thể có những việc ông cho là không quan trọng, nhưng tôi cần phải áp dụng một số phương pháp nhất định, chắc là ông cũng thông cảm. - Vâng, cô cứ hỏi đi.

- Con trai ông chắc đã sa vào bẫy của kẻ sát nhân, người ta có thể nói như vậy. Việc đó đã xảy ra ở khuôn viên này. Rất có thể kẻ giết người đang trà trộn trong hàng ngũ các bạn đồng nghiệp của ông. - Tôi thật không thể tin nổi.

Ông già nói.

- Tôi cũng không, nhưng chúng ta không được lơ là khả năng này. Kẻ giết người biết tường tận mọi chuyện. Lại thêm một lần nữa, hấn để lại chữ

ký của mình. Thân chủ của tôi đã phát hiện ra điều đó và quyết định gửi tôi về đây.

Jane giơ ngón tay trở lên. - Tôi chỉ muốn ông nhớ lại thời gian cuối sống chung với anh Freddy.

- Việc này vừa dễ mà lại vừa khó. Hai chúng tôi đều cặm cụi làm việc và bán xổ số cầu may cho mọi người.

- Tôi cũng đoán thế.

- Vậy thì tôi không biết cô thật sự muốn hỏi điều gì, cô Collins.

Jane giơ tay gạt chiếc đèn trên mặt bàn sang một bên để không bị chói mắt.

- Tôi chỉ đơn giản muốn biết ông có nhận thấy hiện tượng gì lạ ở con trai mình không.

Josh Parker nhăn trán.

- Cái gì lạ sao?

- Ông có thấy anh ấy thay đổi không? Anh ấy buồn rầu hay là rất vui vẻ? Có câu nói hoặc là cử chỉ nào ám chỉ rằng anh ấy gặp chuyện khó chịu? Anh ấy có muốn nói chuyện với ông?

Người đàn ông lắc đầu.

- Chẳng có gì cả, cô Collins ạ. Đấy mới là chuyện lạ. Freddy cũng như mọi khi thôi, chẳng buồn hơn mà cũng chẳng vui hơn. Nó cư xử hoàn toàn bình thường và chăm chỉ bán vé với tôi. Nó là người chào hàng, nó cầm micro trong tay và tìm cách lôi kéo người ta về xe bán vé của chúng tôi bằng những câu nói vui vẻ. Tôi chẳng nhận thấy điều gì khác lạ cả.

Jane không là người chóng đầu hàng.

- Thế còn sau giờ làm việc?

- Ý cô muốn nói sao?

- Tôi muốn hỏi còn vào giờ hội chợ đóng cửa thì sao?

- Thì chúng tôi cùng ngồi ăn ở chiếc bàn này, cùng uống với nhau một ngụm bia và đếm doanh thu trong ngày.

- Rồi sau đó cả hai cùng đi ngủ?

- Vâng.

- Đi ngủ cùng một lúc sao?

Josh Parker giơ một bàn tay lên. Những ngón tay ông vuốt mặt.

- Không, tôi đi ngủ trước.

- Con trai ông có rời xe ra ngoài lần nào không?

- Chắc phải có vì tôi tìm thấy xác của nó ở bên ngoài.

- Bình thường thì con trai ông có hay đi ra ngoài trong đêm không?

Josh nhún vai.

- Cũng hiếm khi lắm. Nhất là những khi ở vùng nông thôn. Tại các thành phố lớn thì khác, ở đó có những đám lang thang côn đồ thường tụ tập trong khu hội chợ. Nhưng ở nông thôn thì chúng tôi không bao giờ gặp chuyện bực mình. Tôi có thể đảm bảo như vậy.

- Vậy mà anh ấy vẫn đi ra ngoài?

- Tôi cũng thấy lạ.

- Có lẽ anh ấy phải nghe thấy một tiếng động nào đó. Có thể anh ấy bị đánh thức, hay là anh ấy chưa đi ngủ. Khi ông tìm thấy anh ấy, anh ấy mặc gì?

- Mặc quần áo bình thường. Sau đó tôi đã thay đồ cho nó. Jane hăng giọng.

- Đúng là bí hiểm thật.

- Cô thú nhận. Dĩ nhiên yếu tố quan trọng nhất là ban đêm.

- Bây giờ cũng đang là đêm đó.

- Đúng. Hai người im lặng. Khi Josh Parker uống hết lon bia, Jane hỏi tiếp.

- Ông không nghi ngờ ai cả sao? Tôi biết, nghe câu này có vẻ ngu ngốc.

- Nhưng cô tiếp tục nói với gương mặt người đàn ông đang ngạc nhiên.

- Nhưng phải có một cái gì đó...

- Không, cô Collins, không đâu. Tôi chẳng nghi ngờ ai cả. Tôi thật không thể tưởng tượng nổi rằng có kẻ nào trong những bạn đồng nghiệp của tôi lại làm chuyện đó. Mà làm bằng cách nào? Jane tỏ vẻ đồng tình.

- Làm bằng cách nào, đó thật sự là một vấn đề. Nhưng đây cũng là chuyện tôi đã nghĩ tới.

- Dĩ nhiên, tôi cũng vậy thôi. Cả tôi cũng đang nghĩ mãi mà không ra.

Ông già rót cho mình một ly rượu mới.

- Nhưng tôi không tìm thấy gì cả. Cứ nghĩ mãi tới chuyện này, người ta muốn phát điên lên.

- Vâng, nếu người ta là người bình thường.

Jane thú nhận.

- Kìa, tôi phải hiểu thế nào đây? Chẳng lẽ cô không phải là người bình thường? Trông vẻ ngoài của cô có gì khác lạ đâu?

- Tôi không nói theo hướng đó, ông Parker. Tôi chưa thể giải thích được rõ ràng mọi sự. Nhưng ông cứ tin tôi, tôi làm việc với những vụ án nhiều khi nằm ngoài ranh giới của chuyện bình thường, mà cũng không phải là chuyện những cảnh sát viên bình thường quen làm.

- Ra thế, vậy ra đây là một vụ án nằm ngoài ranh giới bình thường.

- Chính xác! - Nhưng nói chung chung như thế thì tôi cũng nói được.

- Đã có bao giờ ông nghĩ ai là nguyên nhân của vụ này chưa, ông Parker?

- Thôi nào, cô Collins lúc nào mà tôi chẳng nghĩ đến.

- Nhưng tôi đoán rằng ông chưa bao giờ nghĩ tới con quỷ Medusa hoặc là câu chuyện về Medusa. - Sao kia? - Người đàn ông lắc đầu. Chẳng lẽ cô muốn nhắc con quái vật trong thần thoại Hy Lạp với cái đầu mọc rắn?

- Chính thế đấy, chính xác. Josh Parker cúi người về phía trước.

- Một huyền thoại sao?

- Tôi công nhận, đó là huyền thoại.

- Nhưng một huyền thoại không thể giết người. Một huyền thoại không có thật, cô Collins ạ. Cả hai chúng ta đều biết như thế mà.

- Nhìn chung thì cũng đúng. Chỉ có điều huyền thoại thỉnh thoảng cũng gặp gỡ sự thật. Khi chuyện đó xảy ra, mọi việc sẽ trở thành phức tạp, tôi cũng đã thu thập được vài kinh nghiệm. Người đàn ông rên lên.

- Rắc rối quá. Không thể được, tôi không hiểu nổi. Một huyền thoại, ôi trời... không đâu, cô Collins.

- Thế ông có lời giải thích nào tốt hơn không?

- Tôi chẳng có lời giải thích nào cả. Nhưng dĩ nhiên tôi không thể chấp nhận giả thuyết của cô. Cứ như cô nói thì bây giờ đang có một con quỷ

Medusa chạy ở khu hội chợ này. Một người đàn bà mọc rắn ở trên đầu và cứ nhìn ai thì người đó hóa đá.

- Chính là điều tôi nghĩ đấy! Josh Parker há mồm ra.

Bối rối, ông không biết nhìn về đâu bây giờ, ông nhún vai, lấy một lon bia mới ra khỏi tủ lạnh, mở nắp rồi uống.

- Không, không, trời đất ạ, sao lại có chuyện đó được?

- Đúng là chuyện khó tin, tôi hiểu. Nhưng tôi tin rằng trong vụ này, chúng ta phải nghĩ khác bình thường.

- Tôi đuối sức rồi.

- Tôi rất thông cảm, ông Parker. Nhưng tôi sẽ tính đến khả năng đó.

- Vâng, tôi thật không biết nói sao, tôi rất tiếc, tôi...

Người đàn ông ngưng giữa câu nói khi nhìn thấy ngón tay trở của Jane đột ngột giơ lên môi. Sau một vài giây, ông hỏi nhẹ.

- Sao thế?

- Ông có nghe thấy gì không?

- Cái gì kia? - Có tiếng động bên ngoài.

- Không, tôi không nghe, ở đâu?

- Tôi tin là tiếng xe, còn ở tương đối xa. - Jane từ từ đứng dậy.

- Ông cứ ngồi bên bàn này, tôi ra ngoài xem một chút.

- Cô muốn đi lùng con quỷ Medusa ư?

Jane thậm chí chẳng còn thời gian để cười với câu hỏi đó. Cô rút từ túi đeo ra một chiếc gương cầm tay và đút nó vào túi áo khoác, rồi mặc áo lên người. Josh Parker ngạc nhiên nhìn cô. Nhưng ông ta không nói gì. Đây là những việc ông hoàn toàn không hiểu, ông đã làm xong nghĩa vụ của mình đối với Freddy. Giờ không còn con trai ông nữa, chỉ còn có một mình ông. Josh cũng chẳng biết có nên mừng khi thấy có người muốn giải thích cái chết của Freddy. Đến bên cánh cửa, Jane Collins quay người lại một lần nữa.

- Có chuyện gì thì ông cũng ở yên trong xe này nhé, ông Parker.

Người đàn ông gật đầu.

- Được. Nhưng cô hãy nói cho tôi nghe một điều. Cô hy vọng tìm thấy cái gì ở ngoài kia? Câu đùa của tôi về Medusa dĩ nhiên là trò vớ vẩn. Tôi

nghĩ...

- Ông không cần phải xin lỗi đâu, ông Parker. Và câu đùa đó cũng không vớ vẩn lắm đâu. Ông đã đoán đúng đấy. Có lẽ ở ngoài kia tôi sẽ gặp những nhân vật khác.

- Vào thời gian này sao?

- Ai biết được...

Jane gạt đầu ngẩn với Josh. Thật tình cô rất thương người đàn ông già nua đang chờ dẫn ngồi trong ánh sáng của ngọn đèn. Cô tự hỏi ông còn chịu đựng được bao lâu nữa. Cái chết của người con trai đã lay động ông đến tận cội rễ, và sự xuất hiện của con quỷ Medusa bây giờ chắc sẽ khiến ông mất trí. Một lần nữa, bàn tay Jane sờ xuống mảnh gương trong túi áo. Nó đây. Cô có thể đi được rồi.

CHƯƠNG 7

Đón chờ Jane là không gian vắng lặng. Trời tối, như có những bàn tay vô hình căng một tấm vải khổng lồ lên trên khu hội chợ. Những chiếc toa xe làm nhà ở và những chiếc xe nhà di động dừng lại ở ven rìa, tạo thành từng hàng thẳng xen kẽ những con ngõ nhỏ. Xe của Josh Parker đứng ở dãy ngoài cùng. Nó chỉ có một xe hàng xóm. Phía trái là khuôn viên tự do có những dãy quán, các quầy bán hàng và những chiếc đu quay, tất cả gây cảm giác như bị bỏ rơi trong đêm vắng. Jane tuyệt nhiên không phát hiện thấy một chuyển động nào trên sân. Nhưng hiện thời, cô còn đứng hơi xa sân một chút. Trước khi lên đường, nữ thám tử nhẹ chân đi vòng quanh chiếc xe của Josh Parker, cúi thấp đầu khi ngang qua cánh cửa sổ có ánh đèn hắt ra từ bên trong. Cô không gặp một ai. Jane không muốn đi ngay vào các hẻm tối, mà đầu tiên muốn xem xét kỹ khu trung tâm hội chợ.

Cẩn thận, cô lén nhanh từ chỗ nấp này sang chỗ nấp khác. Mọi việc nhẹ nhàng hơn Jane tưởng. Cô không phát hiện thấy điều gì khả nghi, mà cũng chẳng có ai cản trở cô. Jane thuộc loại người bao giờ cũng có một mục tiêu rõ ràng, cả tại thời điểm này cũng thế. Mục tiêu của cô là cụm giải trí khu hội chợ. Dù một chợ phiên có nhỏ tới đâu, chắc chắn nó cũng phải có một sân xe chạy điện. Lom khom, nữ thám tử chuyển động dần về hướng sân chơi lớn hình chữ nhật.

Vừa đi cô vừa chú ý để không bị vấp vào đồng dây điện rải loảng ngoằn dưới đất, thêm vào đó là động tác bao quát tình hình xung quanh. Tuyệt đối tĩnh lặng. Không gian vẫn yên ắng, không một ai cản trở cô. Jane không nghe thấy tiếng bước chân, không nghe thấy giọng người. Cô bước

tới nắp đậy sau quầy thu ngân của khu xe chạy điện. Cô chờ. Trước mặt cô là khoảng sân lái xe trông như một mặt hồ gợn sóng. Những chiếc xe xinh xinh đứng dạt về phía hai đầu sân. Không một tiếng động lạ. Đêm vẫn yên tĩnh. Dần dần, Jane nghĩ có lẽ cô đã nhầm. Cũng có thể cô đã bị kích động quá đáng. Cũng có thể đó chỉ là một tiếng động hoàn toàn vô hại. Cô tự chê cười mình. Cô tự hỏi liệu cô có còn hành động bình thường không. Đã không ít lần, cô vào tư thế sẵn sàng nhảy lên, luôn tính toán cho trường hợp trầm trọng nhất và có cảm giác bị theo dõi. Đúng vào lúc Jane muốn bước đi thì có tiếng người đột ngột vang lên.

Lần này không phải cô tưởng tượng. Jane Collins đứng lặng. Những tiếng nói theo gió thoảng tới như một thông điệp từ màn đêm sâu thẳm. Jane lắng nghe và phân biệt ít nhất có hai tiếng người. Một người đàn ông và một người đàn bà, nhưng có vẻ họ không đi lại hướng cô đứng. Rồi tiếng cười trong trẻo của người đàn bà vang lên, nghe thật lạ lùng bí hiểm trong màn đêm, như những âm thanh vọng tới từ một phương trời khác. Jane không đứng nữa. Cô chạy tạt một vài bước sang bên, thẳng về quầy giải trí lớn nhất khu. Đó là một đường hầm ma. Khi những ánh đèn màu đã được tắt đi, đường hầm ma trở thành hiền lành trong bóng tối. Màn đêm khiến tất cả bằng nhau và những hình thù quái dị nhất ở bên cửa vào hầm ma giờ cũng chỉ còn là những bóng tối mờ mờ. Cô gái nghĩ đường hầm ma là thứ rất thích hợp với một khu chợ phiên. Chỉ có điều sự ma quái nơi này là giả tạo, trong khi ông già Josh Parker đã thật sự phải chôn đứa con trai đã biến thành đá của mình.

Jane không chạy tới sát đường hầm ma. Cô dừng lại trước một con ngõ rộng nằm gần đó khi nhận thấy không phải một, mà là nhiều chuyển động. Những dáng người ở đây hiện ra như những bóng ma vừa rời bỏ thế giới vô hình của chúng. Một nhóm người chuyển động thật chậm chạp, dần dần đi qua trước mặt Jane, những động tác từ từ như đang tập thể dục tay không. Lạ thật... Tất cả mọi việc xảy ra như trong một đoạn phim quay chậm. Có những người khác đứng hoàn toàn bất động, nhưng trong những thế đứng ngoằn ngoèo, uốn éo như đã bị hóa thành đá. Lại những người khác như đã tạo thành những bức tượng thật sự. Những tác phẩm nghệ thuật nho nhỏ.

Họ nhưn đứng trên đầu ngón chân, như muốn bắt chước những bức tượng vũ công nổi tiếng. Jane ngạc nhiên. Cô không hiểu được. Màn trình diễn giữa trời đêm như thế này thật bất thường, khó giải thích. Cô còn phát hiện thêm một yếu tố khác.

Không một ai nói chuyện với ai. Tất cả những bóng người này đều câm lặng. Mỗi người sống cho riêng mình. Họ cũng chẳng giao tiếp với nhau bằng cử chỉ, mỗi dáng người là một hòn đảo độc lập. Jane không hiểu nổi màn trình diễn giữa đêm. Cô cũng không biết, liệu cô có thể và có nên tạo một mối quan hệ giữa những dáng người này với con quỷ Medusa hay không. Medusa biến tất cả những người nhìn thấy nó thành đá. Có vẻ như có người đang bắt chước hành động của con quỷ cái đó, chỉ có điều bằng một phương thức đặc biệt hơn.

Đứng ở đây mà nhìn mãi sẽ chẳng ích lợi gì. Phải tìm xem cái gì đang xảy ra ở đây, phải tiến đến gần những nghệ sĩ kỳ lạ kia. Jane đủ lòng dũng cảm để đối mặt và đặt câu hỏi với họ. Mặc dù một số người nhìn về hướng cô, nhưng không một ai tỏ ra đã nhận thấy cô. Jane thoải mái đi đi lại lại trên khu đất. Không một ai giữ cô lại hoặc nói chuyện với cô. Khi dừng chân đứng thật sát dáng người thứ nhất, cô thật sự có cảm giác mình đang nhìn một bức tượng đá.

Đó là một chàng trai trẻ, đứng cúi người về phía trước. Đôi bàn tay anh ta uốn cong, nhưng cánh tay lại giương thẳng, như đang muốn với lấy một vật gì đó. Dáng đứng của anh ta nhắc Jane nhớ đến dáng đứng của một vận động viên bơi lội trên bục chờ xuất phát. Cô cảm thấy nể phục người đàn ông. Anh ta điều khiển cơ thể mình rất tốt. Chẳng thể nhận ra là anh ta đang thở. Anh ta như một thực thể sống đã bị đờ ra. Jane không sờ vào người anh ta. Chỉ cần gõ nhẹ một ngón tay cũng có thể khiến người nghệ sĩ mất thăng bằng. Cô không muốn vậy. Thay vào đó, cô nhìn những nghệ sĩ khác đang phân chia nhau đứng ở khuôn ngõ rộng đằng trước đường hầm ma. Những dáng người không chuyển động. Những dáng người đã đóng băng hoặc trong vẻ đẹp, hoặc trong đau khổ. Mỗi người chỉ ra một bức tượng khác. Jane có cảm giác họ muốn gọi hồn Medusa bằng những tư thế kỳ quái đó. Nhưng Medusa không xuất hiện.

Thay vào đó là những con quái vật của đường hầm ma đang nhìn xuống phía cô. Chúng nhìn trừng trừng như muốn đẩy cô xuống đường hầm và bắt cóc cô bất cứ lúc nào. Đường hầm nằm trong bóng tối. Các dãy xe xếp hàng trên đường ray. Cửa vào và cửa ra đóng kín. Jane chột nghĩ thầm, đường hầm ma sẽ là nơi trú ẩn tốt nhất cho một con ma thật sự. Jane đi chầm chậm giữa những thân người. Không ai nói một lời, và cô cũng không biết liệu họ có nhận thấy cô không. Chí ít ra thì theo vẻ ngoài, chẳng có ai mấy may quan tâm tới Jane. Cô gái quyết định quay lại hỏi Josh Parker về nguồn gốc của những hình dáng kỳ lạ này. Chắc chắn ông sẽ biết nhiều hơn cô.

- Chào cô!

Jane Collins giật mình khi câu nói đó bất chợt vang lên. Tiếng một người đàn ông. Từ này đến giờ, anh ta đã đứng lẫn vào mặt tiền của đường hầm ma. Bây giờ anh ta bước ra ngoài. Jane nhìn anh ta. Bóng đêm không cho cô thấy rõ từng đường nét. Nhưng cô biết anh ta cao lớn và có mái tóc thẫm màu. Khi dừng bước, người đàn ông hỏi:

- Cô có thích đám búp bê của tôi không?

- Búp bê?

- Vâng, người ta gọi chúng là Living Dolls.

- Búp bê sống, nghe hay đấy.

- Chúng cũng hay thật mà. Jane nhìn quanh.

- Lạ thật, tôi lại có cảm giác họ không còn sống nữa, mà đã bị hóa đá rồi.

- Chính thế, vấn đề nằm ở chỗ đó. Khách tới thăm rất thích, đặc biệt là trẻ em. Chúng có thể sờ vào búp bê, mà búp bê không bao giờ thay đổi thế đứng. Không bao giờ chuyển động. Những nghệ sĩ biểu diễn ở đây điều khiển cơ thể họ rất tốt. Chương trình này đối với khán giả là một sự kiện khác thường.

- Tôi cũng nghĩ vậy?

- Cô có muốn thử không?

- Thử cái gì kia?

- Thử sờ vào họ. Cô cứ thử đi.

Jane tỏ vẻ nghi ngờ.

- Ông nói thật sao?

- Thật chứ, tôi cho phép cô mà. Tôi là sếp của nhóm này.

Người đàn ông cười khẽ.

- À mà tôi quên chưa giới thiệu, tên tôi là Valendy, Victor Valendy.

Rồi anh ta thoáng gặp người, điệu bộ trang trọng như một quý tộc Tây Ban Nha trong khung cảnh cung đình.

- Một cái tên rất lạ, ông Valendy. Có phải biệt danh không?

- Không... - Người đàn ông kéo dài giọng.

- Tôi không cần phải làm điều đó. Tôi xuất thân từ một gia tộc rất cổ của Châu Âu.

Jane Collins nhăn trán.

- Ông nói là Châu Âu sao?

- Chính thế, tôi đã nói rất chính xác. Trong huyết quản của tôi có rất nhiều dòng máu, của Nga, Tây Ban Nha, cả Italia nữa, cô đã thấy người châu Âu nào thuần chủng như tôi chưa?

- Cả máu Hy Lạp nữa chứ?

Jane hỏi. Trong một tích tắc, có vẻ như bản thân người đàn ông này cũng hóa đá và trở thành một con búp bê sống.

- Tại sao cô lại nhắc đến cái tên Hy Lạp?

- Tình cờ thôi.

- Ra thế. Tôi có được phép biết tên cô không, thưa cô?

- Sẵn sàng. Tôi tên là Jane Collins. Đơn giản thế thôi. Tôi vẫn chưa suy nghĩ nhiều về gia tộc mình, mặc dù chắc tôi cũng là người châu Âu chính thống.

Valendy làm ra vẻ không nghe thấy ý châm chích trong câu nói của Jane. Anh ta vào đề.

- Cô chắc không phải bạn đồng nghiệp của tôi?

- Không.

- Có cần tôi đoán không?

- Ông thử đi.

- Cô đến đây để thăm ai đó. Ví dụ như thăm một người như Josh Parker.

- Hoàn toàn chính xác!

- Cám ơn.

- Tại sao ông biết?

- Tại tôi đâu có điếc, mũi tôi cũng vậy và mắt tôi cũng không mù. Và lại, tôi có một đôi mắt rất tinh, tôi rất tự hào về nó. Cô Collins ạ, cô là một người quen hay là họ hàng của ông già Josh?

- Không. - Jane nhanh như chớp nghĩ ra một câu chuyện. - Tôi quen với Freddy. Anh ấy mời tôi tới đây. Đã có lần chúng tôi gặp nhau, trong một bữa tiệc ở London và có cảm tình với nhau. Freddy muốn mời tôi tới thăm chỗ làm việc của anh ấy. Vậy là tôi tới.

- Hay lắm. Tôi rất vui mỗi lần nghe nói có người quan tâm đến nghề biểu diễn lưu động của chúng tôi. Cô có thích khu chợ này không?

- Tiếc là tôi chưa thể trả lời được. Tôi đến đây chưa lâu.

- Và vì vậy mà cô đi thăm khu chợ ngay cả trong đêm?

- Vâng. Tôi bị mất ngủ và muốn hít thở một chút không khí trong lành.

- Cô giữ gìn sức khỏe tốt lắm.

Jane nhìn thấy nụ cười của người đàn ông, nụ cười không hề gây thiện cảm. Cô cảm giác gã đàn ông này là người luôn nói những điều đúng đắn, nhưng không bao giờ động đến sự việc thật sự. Mỗi một lời anh ta thốt ra đều được cân nhắc rất kỹ càng, nghe như trong một cuộc hỏi cung.

- Có lẽ rồi anh ấy sẽ quay lại. - Valendy nói.

- Ông muốn nói ai?

- Freddy, anh bạn của cô. Người ta kể với tôi rằng anh ta đã mất tích. Kỳ lạ quá, phải không?

- Đúng, kỳ lạ.

- Cô không thất vọng ư?

- Không, chưa thì đúng hơn. Chắc tới ngày mai là mọi việc sẽ khác đi, tôi nghĩ như vậy.

- Có lẽ. - Valendy vươn vai. - Tôi thích bóng tối, tôi thích khí trời lành lạnh ban đêm, tôi thích khi tất cả mọi vật đều im lặng. Người ta có thể quay về với bản thân mình. Nói thật nhé, cô Collins, đây là thời điểm tôi thích nhất trong ngày.

- Vâng, tôi cũng vậy.

Valendy đổi đề tài.

- Cô không muốn xem nhóm Living Dolls của tôi sao?

Jane mỉm cười.

- Tôi rất tiếc, tôi quên khuấy mất chuyện này. Cuộc nói chuyện ban nãy thú vị quá.

- Cô cứ tới gần và nhìn cho kỹ, cô Collins. Chắc cô sẽ rất ngạc nhiên. Những người này là những nghệ sĩ có tài, có một không hai và điều khiển cơ thể mình rất tốt.

Valendy để Jane đi một mình, cô gái đến trước bức tượng đầu tiên, nhìn kỹ. Cô không nhận ra mấy chi tiết trong bóng tối. Thân hình người đó đứng trong tư thế một vũ công, một vũ công mà mọi chuyển động đột ngột bị dừng lại giữa một vòng xoay Pirouette. Người con trai đưa hai tay lên đầu mình, các đầu ngón tay chạm vào nhau. Anh ta chỉ đứng bằng chân phải, chân trái co lên, gập lại, gót chạm tới bắp chân. Người đàn ông mặc một chiếc áo len mỏng và quần bó. Phải sau một đoạn ngập ngừng Jane mới sờ được vào anh ta. Bàn tay cô từ từ tiến lại gần cơ thể người nghệ sĩ. Trong thâm tâm, cô cứ nghĩ tay cô sẽ chạm phải một chất liệu cứng, rắn, bởi khái niệm tượng đá dứt khoát không chịu bay khỏi trí não cô. Bàn tay Jane sờ vào một thân người bình thường. Mặc dù các cơ đều gồng cứng lên, nhưng làn da vẫn đàn hồi. Người đàn ông không nhúc nhích. Anh ta để cho mọi sự xảy ra. Jane cũng hầu như không nhận ra hơi thở của anh. Cô thật sự thấy kính nể con người đó.

- Thế nào? - Cô nghe tiếng Valendy. Cô thấy sao?

- Tuyệt vời.

- Cám ơn.

- Các nghệ sĩ giữ vững như thế được bao lâu?

- Khá lâu đấy. Nhưng thỉnh thoảng họ lại phải đổi tư thế.

- Người đàn ông cười nhẹ, nhưng đột ngột ngừng ngay khi nghe tiếng chân người và một giọng nữ cao vút.

- Con không ngủ được, bố ơi. Con...

- Quay vào xe, Vera! - Không, con...

Đột ngột, những con búp bê sống không còn hấp dẫn Jane Collins nữa. Cô quay ngay người lại, nhưng không đứng, mà bước về phía hai cha con đang đứng cạnh nhau. Valendy nổi giận. Anh ta nhìn xuống con người bé nhỏ và rống rít, bắt cô ta trở lại xe.

- Nhưng mà con không ngủ được.

- Ra ngoài này con cũng không ngủ được. Chỉ vài tiếng đồng hồ nữa là con lại phải làm việc rồi.

Jane đứng lại và cất tiếng hỏi.

- Ô, thì ra ông có một cô con gái hả, ông Valendy?

Cả hai người quay về hướng Jane.

- Vâng, tôi có con gái.

- Dễ thương quá.

- Cô ta là ai vậy hả bố?

- Một vị khách, cô ấy là khách của Josh Parker.

- Ra thế.

- Tôi là Vera.

- Cô gái giơ tay về phía Jane và nữ thám tử cầm lấy bàn tay đó. Cô nắm lấy những ngón tay rất gầy. Cả thân hình cô gái đối diện cũng rất bé nhỏ. Mái tóc vàng trông như trắng toát. Nó được xẻ làm đôi, chảy thẳng xuống hai bên khuôn mặt rồi uốn cong ra ngoài khi chấm đến vai. Một kiểu tóc rất cũ. Khuôn mặt cũng bé nhỏ gầy guộc, gây ấn tượng một bức tranh thiếu màu vẽ. Đôi môi mỏng dính, rất khó nhận ra. Một chiếc mũi nhỏ và thẳng, trên đó là một vầng trán rộng phẳng và một cặp lông mày thẳng như được kẻ bằng thước. Jane không thể nhận ra đôi mắt của cô ta màu gì, nhưng cô chắc chắn nó cũng nhợt nhạt. Vera Valendy mặc một chiếc quần Jean, áo thun và khoác trên vai áo khoác bằng len.

- Tên tôi là Jane Collins.

- Cô mới tới đây sao?

- Vâng, bố cô đã nói đó, tôi đến đây thăm Freddy.

- Hay quá.

- Con vào xe đi. - Valendy thúc giục. Đứng lâu ngoài này cảm lạnh đấy.

- Vâng, thưa bố, con vào đây.

Cô gái quay sang phía Jane một lần nữa. - Chắc chúng ta sẽ còn gặp nhau, tôi linh cảm thấy thế. Nữ thám tử tư mỉm cười.

- Trong một khuôn viên chật hẹp như thế này, người ta làm sao mà tránh gặp nhau cho được. - Đúng, cô có lý.

- Hẹn gặp lại.

Vera quay người và bước đi, dáng cứng nhắc như tay chân đã bị đông cứng. Jane Collins cảm thấy một luồng khí lạnh từ từ bò dọc sống lưng cô, bò ngược lên trên. Nhưng cô mím môi không nói. Thay vào đó, Valendy lên tiếng:

- Vậy là cuối cùng cô cũng đã làm quen được với con gái tôi.

- Một cô bé rất dễ thương.

Người đàn ông nhún vai.

- Đáng tiếc là nó hơi bệnh tật. Giống như mẹ nó vậy. Mẹ nó đã qua đời vì bệnh cách đây tám năm.

- Và ông vẫn chưa tái giá?

- Chưa, tôi không muốn. Sống thế này tôi cũng hài lòng rồi. Gia đình của tôi là các nhân viên, ngoài ra tôi còn phải chăm sóc cho Vera.

- Cô ấy không biểu diễn chứ?

- Không.

- Thế cô ấy làm gì?

- Vera trợ việc cho tôi. Nó phụ trách chuyện giấy tờ, giúp thu ngân và làm các việc vặt. Nó cũng phụ trách cả phần chăm sóc các nhân viên, trả lương. Nó giúp cho tôi rất nhiều. Không có con gái, chắc tôi đã bỏ cuộc từ lâu. Chính vì thế mà tôi muốn nó quay trở lại xe, đi ngủ. Không khí ngoài này lạnh quá, không có lợi cho nó.

- Tôi rất hiểu, thưa ông.

Valendy nhìn xuống đồng hồ đeo tay.

- Đã đến lúc tôi và những con búp bê của tôi phải làm việc rồi.

Anh ta vỗ hai bàn tay vào nhau. Ngay lập tức, nét cứng đờ của những con búp bê sống biến mất. Tất cả những người đó cất bước đi, không một ai nói một tiếng nào. Họ biến đi như những bóng ma, và Jane Collins càng ngày càng thấy họ bí hiểm hơn. Nhưng cô im lặng.

- Gần sáng rồi, nhưng tôi vẫn chúc cô ngủ ngon, cô Collins.

- Cám ơn, chúc ông ngủ ngon.

Người đàn ông đã quay lưng đi một nửa thì Jane Collins lên tiếng.

- Tôi muốn hỏi một câu cuối. Tại sao những con búp bê sống của ông lại xuất hiện ở đây, vào thời điểm này? Chẳng lẽ họ không cần nghỉ ngơi lấy sức cho buổi biểu diễn hôm sau?

- Họ muốn vậy.

- Họ muốn ra ngoài trời?

- Vâng, cô Collins ạ. Họ rất ghét sự chật chội trong toa xe. Ở ngoài này họ có đủ chỗ để luyện tập. Bởi không muốn bị làm phiền, nên họ thích tập trong đêm.

- Tôi hiểu rồi, ông Valendy.

- Còn gì nữa không?

- Không, cám ơn ông. Rồi ta sẽ gặp nhau mà.

- Chắc chắn thế.

Thêm một lần nữa, người đàn ông thoáng cúi chào rồi biến mất. Anh ta đi hầu như không vang một tiếng động, và anh ta để lại một cô Jane Collins rất trầm ngâm song tin chắc là mình đã xử sự đúng. Đêm nay cô đã tiến tới gần mục tiêu hơn. Mặc dù chưa phát hiện dấu vết con quỷ Medusa, nhưng nhóm búp bê sống Living Dolls cũng là một hiện tượng hiếm lạ. Ở trạng thái biểu diễn, nhìn như thể họ đang là những con người đang trên đường đi sang một trường vật chất khác. Trầm ngâm, Jane Collins chậm chậm quay trở lại xe của Josh Parker.

CHƯƠNG 8

Ông già vẫn chưa đi ngủ. Đang gà gật bên bàn, ông giật mình tỉnh dậy khi Jane mở cửa và bước vào xe. Mệt mỏi và hơi có phần bối rối, ông quay đầu lại.

- Thì ra là cô.

Jane đứng bên bàn, gật đầu với ông rồi ngồi xuống ghế. Josh Parker nhìn cô.

- Thế nào, cô có phát hiện được điều gì không?

- Có.

- Cái gì thế?

- Búp bê sống.

- Tưởng cái gì! - Người đàn ông phẩy tay. - Đó là nhóm biểu diễn của Victor Valendy.

- Chính thế, tôi có gặp cả anh ta. Rồi sau đó là Vera, con gái anh ta. Một đôi bố con kỳ lạ.

- Tại sao?

- Tôi không nói được chính xác. Nhưng anh ta để nhân viên của anh ta tập giữa đêm, ở khoảng trống giữa đường hầm ma và xe của anh ta. Tôi thật không hiểu.

- Kìa, cô Collins, cô hiện đang sống trong một thế giới khác. Dân biểu diễn rong chúng tôi là những kẻ sống độc lập, rất nhiều người không khỏi có tình tình hơi kỳ cục.

- Cả Valendy sao?

- Chắc chắn thế. - Josh Parker thú nhận. - Anh ta rất kỳ cục. Anh ta cảm thấy mình tài giỏi hơn chúng tôi rất nhiều. Không bao giờ anh ta tự xưng là

dân biểu diễn rong, anh ta tự coi mình là nghệ sĩ. Là một bậc thầy của ngành trình diễn, anh ta luôn nói như vậy.

- Thế anh ta làm cái gì ở khu chợ phiên này? - Jane lắc đầu. - Thật không thể hiểu được. Những kẻ tự coi mình là nghệ sĩ tầm cỡ như Valendy lẽ ra phải tìm vào thành phố lớn mà biểu diễn, hòng lên danh lên tiếng chứ.

- Xin lỗi nhé, Jane, nhưng quả thật tôi cũng chưa nghĩ kỹ chuyện đó. Nhưng có lẽ anh ta nghĩ thà làm đầu gà ở nông thôn còn hơn làm đuôi voi ở thành phố lớn. Tôi nghĩ có lẽ thế.

- Cũng có thể ông có lý. Thế còn con gái của anh ta thì sao? Tôi có cảm giác cô ta rất rụt rè.

- Con bé đó đau yếu luôn.

- Valendy cũng nói thế.

- Valendy rất thương nó, mà nó cũng làm được rất nhiều việc. Vera trông trẻ hơn tuổi rất nhiều, có lẽ bây giờ nó đã hai mươi lăm rồi cũng nên. Nó điều khiển tất cả những công việc có dính dáng đến sổ sách, kế toán. Đó là chuyện quan trọng.

Jane gật đầu.

- Vera có quan hệ với ai không?

- Ý cô muốn hỏi sao? - Josh ngẩng lên nhìn Jane.

- Vera có người yêu không?

- Không, không đâu. Làm nghề biểu diễn rong nhưng nó sống như một tay ẩn dật. Nó chào hỏi mọi người rất vui vẻ, nhưng chưa bao giờ thân với bất kỳ ai. Bố nó cũng canh chừng kỹ lắm.

- Tôi cũng nhận thấy vậy. - Jane khẽ ngắt lời. Cô xin lỗi Josh rồi quay trở lại với đề tài Freddy. Cô hỏi Josh liệu Freddy có quen Vera không. Josh Parker cười rộng miệng.

- Ý cô muốn hỏi liệu hai đứa chúng nó có quan hệ với nhau không?

- Chính thế! Josh Parker phẩy tay. - Không bao giờ! Cả hai đứa chỉ là bạn đồng nghiệp thôi. Ngoài ra, Vera không phải dạng đàn bà mà Freddy để ý. Nó thích những người đàn bà thật sự, những người bằng xương bằng thịt, và tính tình cũng phải ấm áp một chút chứ không phải suốt ngày lờ đờ như một viên thuốc ngủ.

- Ông nghĩ như vậy về Vera sao?
- Đúng, tôi quen nó đã vài năm nay.
- Có thể do bố cô ta không muốn cô ấy sôi nổi hơn. Có phải vậy không?
- Có lẽ. - Josh Parker thú nhận. - Tội nghiệp con bé. Chắc nó cần phải được đi gặp bác sĩ tâm lý. Nhưng đây không phải là chuyện của tôi.

Ông già nhìn xuống dưới bàn và ngáp. Cả Jane cũng thấy sự mệt mỏi đã bò vào tận trong xương thịt mình, cô đề nghị việc đi ngủ và được Josh Parker hưởng ứng ngay lập tức.

- Tôi sẽ chỉ chỗ cho cô, cô Collins.
- Xin ông cứ gọi là Jane.
- Tốt lắm, tôi là Josh.

Ông già mỉm cười với Jane rồi xếp tấm bình phong lại. Đằng sau tấm bình phong có một chiếc giường. Nó nằm ở cuối xe. Bản thân Parker sẽ ngủ ở đầu xe. Ông chỉ cần hạ xuống một mặt ghế dài được treo sát vách xe là xong. Trong xe ở dĩ nhiên không rộng rãi như trong một ngôi nhà thật sự, nhưng vẫn có buồng tắm.

- Tốt lắm. - Jane nói và gật đầu. - Tôi xin cảm ơn trước.
- Sáng mai tôi sẽ mua thức ăn sáng. Cô muốn dùng gì?
- Tôi không khó tính đâu ạ.
- Trứng luộc?
- Rất thích.
- Vậy thì tôi sẽ mua thêm vài quả nữa. Chúc cô ngủ ngon.

Josh Parker kéo tấm bình phong ra và để Jane ở trong phòng một mình. Cô bật ngọn đèn nhỏ bên tường. Quầng sáng chiếu một phần vào một khuôn cửa sổ tạo thành một khoảng mở giữa bức tường đằng sau của chiếc toa xe lớn. Jane cởi quần áo ra. Cô vẫn để vali ở trong xe và chưa muốn lấy vào đây. Sáng mai cô sẽ làm việc đó. Cô nằm xuống giường, kéo chăn lên rồi tắt đèn. Trong xe thoát tối om, bởi ông già Josh Parker cũng đã tắt cây đèn ở phía bên kia bình phong. Jane nằm ngửa, khoanh tay xuống đằng sau gáy. Cô muốn ngủ mà không ngủ được. Cô nằm đó, những suy nghĩ khác nhau xoay như chong chóng trong đầu cô, rồi cô nghĩ tới Vera Valendy. Cô gái này và bố của cô ta thật sự là hai con người rất khác nhau. Khác nhau

quá đối. Họ hoàn toàn không hợp với nhau chút nào. Jane không đời nào nghĩ đây lại là người bố và con gái. Vậy mà họ lại là hai bố con. Cả hai con người như đang chìm trong một tấm màn bí mật, và Jane rất muốn vén tấm màn đó sang bên. Cô chắc chắn hai con người đó sẽ giải thích được câu đố về những xác chết hóa đá.

Đột ngột, Jane tỉnh giấc hoàn toàn. Có tiếng chân người! Những tiếng chân thật khê tiến đến gần toa xe. Giờ thì con người đó đã gần cô đến mức độ có thể giơ tay với được. Ngăn cách giữa con người đó và Jane bây giờ chỉ còn là lớp vách xe. Thêm một lần nữa, Jane thầm nghĩ, té ra tiếng động khiến ta chú ý ban nãy là có thật. Nhẹ nhàng, cẩn thận tối đa, cô từ từ nhồm dậy, bởi cô muốn nhìn qua cửa sổ ra ngoài. Dĩ nhiên Jane không bật điện. Cô nhô dần từng chút lên, nhìn qua cửa sổ ra khoảng không gian xám xám bên ngoài.

Lúc này cô mới thấy kính cửa sổ không được sạch cho lắm. Phía bên ngoài chẳng có gì nhiều. Cô không nhìn thấy xe mà cũng không thấy người. Chỉ có màn đêm. Jane không tin là mình nghe nhầm. Cô có thời gian mà, cô chờ đợi, mặc dù đang ở trong một tư thế không được thoải mái cho lắm. Đôi mắt chăm chú quá đã cay xè. Cô giơ tay dụi, chớp chớp mắt. Rồi cô nhìn lại và phát hiện ra chuyển động đó! Một bóng người lén từ phải qua trái, chỉ có thể thôi. Nhưng đó thật sự là một bóng người đang chạy qua màn đêm ngoài kia. Một thân hình nhỏ thó với những lọn tóc bốc cao.

Rắn? Không phải tóc mà là rắn? Medusa...? Jane chớp mắt. Cô hy vọng có thể nhìn thấy dáng người rõ hơn, nhưng bóng tối quá dày đặc đã nuốt chửng bóng người kia. Jane Collins từ từ hạ người xuống giường. Đột ngột, cô thấy da mình rờn lên từng đợt.

CHƯƠNG 9

S ớm một lúc nào đó, Jane ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau, nữ thám tử thấy đau ê ẩm khắp người. Cô đứng dậy, mặc quần áo, đi ra ngoài rồi xách vali vào trong toa xe. Lúc dậy Jane chẳng thấy bóng dáng Josh Parker đâu cả. Mãi tới lúc quay trở lại cô mới gặp ông già. Ông đã mua thức ăn sáng của một người bán rong, ông mỉm cười và đặt túi thức lên bàn trong khu bếp.

- Chào cô, Jane, trong người cô thế nào?
- Ông có muốn nghe tôi nói thật không?
- Thôi, chỉ nhìn bên ngoài cũng đủ biết.
- Vâng, tôi mệt quá.
- Dễ hiểu thôi. Tốt nhất là bây giờ đi tắm. Trong thời gian đó tôi sẽ sửa soạn bữa sáng. Bao giờ cô tắm xong ta sẽ ăn.
- Cám ơn ông.

Phòng tắm rất chật. Jane quyết định không kể cho Josh Parker nghe về phát hiện cuối cùng trong đêm qua. Cô không muốn làm ông già phải hoảng sợ.

Nước rất nóng. Jane thấy dễ chịu. Nhưng cô vẫn tắm thật nhanh, mặc quần áo vào và ném một cái nhìn chán nản ra ngoài cửa.

Ngày hôm nay chắc chắn không phải một ngày tháng chín ấm áp. Trên trời là tầng tầng lớp lớp những tầng mây xám xịt. Chắc đến một lúc nào đó chúng sẽ trút nước xuống mặt đất. Thật không phải là thời tiết để thu hút người ta tới chợ phiên. Dân biểu diễn rong chắc bực bội lắm đây. Vì cánh cửa bếp mở, mùi cà phê mới pha bay vào chỗ Jane. Cô thấy đói và một phần lớn cảm giác mệt mỏi tan đi. Khi cô ra ngoài, Josh Parker đã đợi sẵn.

- Nào, ta dùng bữa thôi.

Ông già nói rồi chỉ vào mặt bàn đã sửa soạn xong. Một cái chảo đựng trứng rán, bánh mì bên cạnh, một vài hũ mứt nghiền và jambon hun khói.

- Cô tự nhiên nhé.

Josh Parker rót cà phê và tỏ vẻ rất vui khi thấy Jane ăn ngon ngấu. Giữa bữa ăn, ông hỏi.

- Hôm nay cô định làm gì không Jane? Không muốn nói sự thật, cô trả lời chung chung.

- Tôi chưa có dự định gì cụ thể. Tôi muốn xem xét khuôn hội chợ này trong ánh sáng ban ngày trước đã.

- Kể ra thì cũng có lý.

- Josh Parker ăn trứng luộc.

- Thỉnh thoảng tôi cứ quên cô đến đây là để săn đuổi một tên giết người.

- Nhưng tôi thì không quên. Xin cho tôi hỏi một câu, Josh. Tôi có thể làm việc cho ông được không?

- Ý cô muốn nói sao?

Bàn tay đang cầm tách cà phê của Josh dừng lại giữa chừng.

- Tôi cũng có thể bán vé xổ số.

Người đàn ông uống cà phê, suy nghĩ một lát.

- Cho phép tôi hỏi câu này, chẳng lẽ một thám tử đi săn kẻ giết người lại làm việc như thế sao?

- Không phải lúc nào cũng vậy, nhưng tôi muốn tìm hiểu nơi này cho kỹ.

- Tôi đâu có phản đối gì, vậy là chúng ta có ba người.

- Còn ai nữa?

- Một người phụ việc. Anh ta sống ở một làng cách đây không xa. Mỗi lần đến đây bao giờ tôi cũng thuê anh ấy. Anh ta sống qua mùa hè bằng những công việc loại này.

- Bao giờ thì anh ta tới?

- Luôn vào thứ tư, trước khi hội chợ thành đông vui.

- Vậy là tôi vẫn còn khá nhiều thời gian để xem xét quanh đây.

- Chính thế. Hai người ăn cho hết bữa. Thỉnh thoảng, Parker lại ném một cái nhìn lo lắng ra phía ngoài.

- Nếu cứ tiếp tục thế này thì còn được. Nhưng nếu trời nổi mưa thì chúng tôi sẽ trắng tay.

- Tôi sẽ khẩn cho trời đừng mưa.

- Cô khẩn đi! - Ông già rót thêm một lượt cà phê nữa cho mình và Jane rồi quay sang nói về với cái xác hóa đá của người con trai. Giọng ông mỗi lúc một nhỏ xuống.

- Tôi cố gắng lắm đó. - Ông nói. - Tôi đã uống liền hai viên thuốc an thần, nhưng mà Jane này, cô có nghĩ kẻ giết người đó sẽ ra tay một lần nữa không, cô nghi là hắn đang ở đây mà? - Cũng có lẽ. Josh Parker đặt bình cà phê xuống.

- Tại sao lại chỉ là có lẽ.

- Bởi vì cho tới nay, bao giờ hắn cũng để lại ở mỗi địa điểm chỉ một xác chết duy nhất. À, tôi chợt nhớ ra chuyện này. Khi đi biểu diễn rong qua các khu hội chợ trong mùa hè vừa rồi, có phải đến đâu ông cũng gặp cùng những bạn đồng nghiệp đó, hay có sự thay đổi.

- Có thay đổi.

- Vậy mùa hè vừa rồi ông cùng biểu diễn với ai?

- Với ông chủ sân xe chạy điện và quầy bán súng lính thường.

- Không có Valendy?

- Không, anh ta tìm những khu chợ hoàn toàn khác, lại thường thích đi vào những thành phố nhỏ. Năm nay, đây là lần cuối tôi về đây. Tôi không biết Valendy sẽ làm gì. Nhưng tại sao lại là Valendy? Cô không thích anh ta hay sao? Hay thậm chí cô đã nghi ngờ anh ta rồi?

- Tôi không thể nói được, ai thì cũng đáng nghi cả.

- Cô né tránh khéo lắm.

- Không phải né tránh. Tôi không thích nói về những chuyện chưa có bằng chứng.

- Đây lại là một thói quen đáng khen.

- Chắc chắn. Kinh nghiệm mách bảo tôi như vậy.

- Jane uống hết tách cà phê, rồi dịch ghế đứng dậy. - Có lẽ bây giờ tôi để ông ở lại đây một mình.

- Tốt thôi, cô thích gì thì cứ làm đi. Hãy ra ngoài mà nhìn cho kỹ. Có khi cô gặp may cũng nên.

- Tôi cũng hy vọng thế. - Jane khoác chiếc áo da lên người rồi rời toa xe. Không khí lạnh buổi sáng đón lấy cô.

Jane nhìn lên cao, tìm mãi mà không thấy mặt trời đâu, chỉ những đám mây thật dày màu xám. Khung cảnh vẫn còn khá yên ắng, nhưng cô cảm nhận rõ ràng khu chợ phiên đang dần tỉnh giấc. Mùi cà phê bay phảng phất như một đám mây rộng vô hình. Những dãy quầy, những vòng đu quay yên lặng nằm trước mặt cô. Các quầy đều đóng kín cửa, ướt đẫm sương. Gió thổi từ hướng Tây Bắc lại khiến không khí tươi lành hơn một chút. Jane dừng lại trên lối đi chính, tại nơi cô đã tìm thấy đường hầm ma và nhóm búp bê sống. Chiếc xe của nhóm Living Dolls được che ở phía trước, nhưng những hình vẽ sặc sỡ trên thân xe đập ngay vào mắt người qua lại. Đó là hình vẽ những nhân viên của Valendy, mỗi người một khác, nhưng tất cả đều có chung là nét cứng đờ kỳ lạ. Jane bước lại, nhìn kỹ bức tranh. Những đường nét và màu sắc ngô nghê, nhưng lại rất hợp với chợ phiên. Ở một số vị trí, nó thậm chí còn sặc sỡ quá đáng. Các búp bê sống mặc những bộ quần áo sặc sỡ. Một vài bộ dán sát vào người, những bộ khác rộng lụng thụng.

Jane nhìn thấy một ảo thuật gia đội mũ dạ đen, một vũ nữ mặc đồ trắng và một mục sư. Những khuôn mặt có nét thể hiện hoàn toàn khác nhau, nhưng trông tất cả đều như mặt nạ, như cả đám người này đã đã đột ngột bị biến thành đá. Sự so sánh khiến Jane quay trở lại với vấn đề Medusa. Kinh nghiệm trong đêm hôm trước chợt sống động trở lại. Cô đã nghe thấy tiếng bước chân và đã nhìn qua cửa sổ. Và cô đã nhìn thấy dáng người đó lao vọt trong đêm. Khi một người đàn bà đi nhanh như vậy, tóc cô ta sẽ phải bay về sau. Nhưng điều đó đã không xảy ra với người đàn bà trong đêm, tóc cô ta dựng đứng lên, và nếu Jane không lầm, nó còn chuyển động nữa.

Medusa? Có lẽ... Nhưng kẻ đứng đằng sau việc này là ai? Đầu óc Jane đã nảy một mối nghi ngờ, nhưng nữ thám tử cố gắng kiềm chế để đừng quá tập trung vào Vera Valendy. Cô không muốn khẳng định chắc chắn điều gì. Có thể trong quá trình tiếp tục điều tra, cô sẽ tìm ra những yếu tố khác.

- Chào cô, cô Collins. Cô có thích xe của tôi không?

Jane hoàn toàn không nhìn thấy Victor Valendy bước lại. Chắc người đàn ông này đã quan sát cô suốt cả thời gian qua. Bây giờ anh ta đứng ở phía trái Jane, bên cạnh xe, hai tay khoanh đằng trước ngực. Anh ta mặc một chiếc quần đen, một áo sơ mi sáng màu và một áo khoác len đỏ chói. Mái tóc anh ta được trải thẳng ra đằng sau, phía trên môi hiện lờ mờ một làn ria mảnh, trên nữa là hai lỗ mũi lớn. Nó thuộc về một cái mũi rộng, hơi gồ về phía trước. Trong đêm qua, Jane chưa có điều kiện quan sát anh ta kỹ như lúc này. Người đàn ông bước tới, dừng lại bên cô, quay lưng về phía chiếc xe của mình rồi lại khoanh tay trước ngực.

- Hình vẽ khá thật đấy! - Anh ta tự khen. - Nhưng trong năm tới, tôi sẽ cho vẽ hình khác. Mưa nắng làm màu vẽ phai đi nhanh lắm. Cô có thấy không?

- Ai vẽ vậy?

- Con gái tôi.

- Ô! Hay thật! Valendy cười với Jane. - Vera là một người đa năng. Rất có năng khiếu. Tôi không thể thiếu nó được và cũng không cho phép ai mang nó đi đâu. - Ở câu cuối cùng, giọng nói anh ta bỗng thành rất cứng, Jane thấy rõ điều đó.

- Tôi hiểu. - Cô đáp. Đối với Valendy, đề tài như vậy là đã được xử lý xong.

- Thế hôm nay cô định làm gì? Nhìn trời không tốt đâu, thật khó khăn cho việc làm ăn của chúng tôi. Chắc sẽ chẳng có nhiều khách tới chợ phiên. Hy vọng là bọn trẻ con sẽ đến.

- Tôi muốn đi dạo một chút.

- Ở đây sao?

- Ở đây cũng đi dạo được, Valendy ạ. Mà tôi cũng muốn thăm cả vùng chung quanh. Tôi là người yêu phong cảnh tự nhiên.

- Vậy thì cô đến chỗ này là rất hợp rồi. Ở đây có rất nhiều rừng và ruộng hoang. Chắc chúng ta sẽ còn gặp nhau. Chúc cô một ngày tốt lành.

- Cám ơn, chúc ông cũng vậy.

Chỉ khi Valendy khuất bóng hẳn, Jane mới tiếp tục cất bước. Người đàn ông này là một câu hỏi bí hiểm. Jane từ từ bước về hướng đường hầm ma, rồi dừng lại ở phía trước, quan sát toàn cảnh. Cô nhìn dãy hình vẽ bằng bìa trên nắp đường hầm. Vì toàn bộ khu vực chỉ có một tầng, nên những hình dạng quái vật được làm bằng gỗ và nhựa để vươn ra bốn hướng, thậm chí nhìn cả xuống dưới. Dĩ nhiên, không thể thiếu người sói và ma cà rồng. Có cả một ả phù thủy với nốt ruồi đỏ trên cánh mũi. Bên cạnh đó là rất nhiều quái vật của trí tưởng tượng đang giơ nanh giơ vuốt. Giữa những hình dạng quái gở đó, Jane phát hiện thấy gương mặt một người đàn bà. Chỉ có khuôn mặt và một phần cổ. Cả hai đều rất lớn và cả hai đều nhợt nhạt, nhưng những con rắn đang mọc ra từ đầu cô ta thì lóe lên một màu xanh rùng rợn. Một con quỷ Medusa!

Jane lại cảm thấy luồng gió lạnh thổi dọc sống lưng mình. Cô không phải là người dễ hoảng sợ, nhưng khi nghĩ tới người đã chết rồi nhìn hình vẽ này ở đây, người ta thật dễ rút ra những mối liên quan nhất định.

Còn một yếu tố nữa khiến cô sợ hơn. Nếu cô không lầm thì gương mặt trong hình vẽ rất giống với gương mặt của một kẻ tên là Vera Valendy.

Jane lấy hơi thật sâu. Không còn là chuyện tình cờ nữa. Người ta không thể nói rõ ràng hơn. Vera là Medusa? Jane đã tìm ra dấu vết, bây giờ cô sẽ suy nghĩ khác đi. Bằng mọi giá, cô phải tóm bắt bằng được nhân vật đó, cho dù nó đang lẩn trốn trong đường hầm ma đi nữa. Nhưng trước đó, cô còn một việc khác phải làm. Càng nhanh càng tốt. Cô phải gọi điện về London và báo tin cho anh bạn John Singlair. Chắc chắn anh đã nóng ruột lắm rồi...

CHƯƠNG 10

nhớ mang theo một cái gương đây.

- *A* - Jane dặn đi dặn lại trước khi kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại. Vì không muốn vác theo một chiếc gương treo tường kèn càng, tôi quyết định chọn một cái gương cạo râu đã cũ, mượn được của Suko. Suko đang bị ốm.

Một cơn cảm lạnh khiến tay chân anh nặng như chì. Anh rất mừng khi được phép nằm yên ở nhà cho Shao loay hoay chăm sóc, thay vì cùng tôi lặn lội tới khu chợ phiên ẩm lạnh. Mặc dù vậy, anh vẫn không quên cảnh báo tôi trước khi chia tay:

- Cẩn thận đấy, anh bạn già, mình không muốn phải làm bạn với một cái xác chết hóa đá đâu.

- Đừng lo, mình sẽ cẩn thận.

- Thế cậu sẽ lang thang ở đâu?

- Ngay gần London. Hướng Harwich. Đó là miền đồng bằng, người nông dân rất dễ thương và rất hào hứng mỗi lần những gánh xiếc rong về làng họ.

- Chú ý đến đường hầm ma đấy!

- Tại sao?

- Có thể đó sẽ là bàn làm việc mới của cậu sau khi chúng treo cậu lên trong đó.

- Chuyện có gì buồn cười nhỉ?

- Dĩ nhiên, mấy khi tượng đá biết cười đâu.

Đã cảm đến phải nằm trên giường mà Suko vẫn không quên thói đùa dai. Tôi lên đường và lái xe đi qua một bầu trời xám xịt, rất may là nó

chẳng đổ mưa.

Tôi không thông báo cho bà Sarah Goldwyn, nếu không chắc chắn bà sẽ đòi đi cùng, mà tôi thật sự không muốn liêu. Tôi rất quý bà, nhưng dáng vẻ bạo dạn và tính tò mò của bà ở những thời điểm không thích hợp đã không ít lần đẩy chúng tôi vào những tình huống trầm trọng nhất. Tôi rất cảm ơn bà Sarah đã chỉ cho tôi dấu vết của con quỷ Medusa, nhưng tốt nhất thì vẫn cứ nên để bà già ở nhà với đồng tiểu thuyết giả tưởng. Trời quả thật không mưa. Khi London đã ở lại đằng sau lưng, tôi nhẹ nhàng thở ra vì không khí ở đây trong lành hơn. Thiên nhiên tươi mát khiến lòng tôi dịu xuống.

Đến Brentwood, tôi rẽ vào một con đường nhỏ. Jane đã giải thích rõ, chắc việc tìm đến khu chợ phiên sẽ chẳng khó khăn. Đường bây giờ không còn lớn nữa, xe cộ cũng thưa thớt hơn.

Rải rác bên vệ đường đã xuất hiện những tấm biển quảng cáo giới thiệu đợt chợ phiên cuối cùng trong năm. Vậy là tôi sắp tới đích rồi. Jane và tôi đã nói chuyện khá lâu qua điện thoại. Tôi được Jane cho biết từng chi tiết, cùng mỗi nghi ngờ của cô. Tôi muốn tập trung vào bố con nhà Valendy, hai nhân vật chưa có tên trong danh sách của Scotland Yard. Sau làng Brentwood, phong cảnh càng trở nên hoang vắng. Còn ba dặm nữa mới tới khu dân cư. Con đường thẳng băng kéo qua miền đồng bằng. Chỉ có rất ít xe trên đường, thường là xe tải nhỏ chở hàng. Trước khi đến làng, tôi lại phát hiện thêm vài tấm biển quảng cáo giới thiệu chợ phiên. Không muốn lộ diện, tôi quyết định sẽ đóng vai một vị khách bình thường. Quan trọng nhất là hai khu: sàn biểu diễn của Living Dolls và đường hầm ma. Dĩ nhiên, không thể thiếu bố con nhà Valendy. Trong đó Vera đáng được chú ý nhiều hơn. Ai nhìn thấy quỷ Medusa sẽ biến thành đá. Đây là điều tôi đã nghĩ không biết bao nhiêu lần trên con đường tới đây. Tôi chẳng phải chỉ gặp gỡ Medusa có một lần. Lần nào thì mảnh gương cũng đóng một vai trò rất quan trọng. Người ta chỉ có thể gặp nó mà bình an khi nhìn qua một tấm gương, lúc đó ma thuật của nó sẽ đánh mất quyền lực. Để hủy diệt Medusa, người ta phải chặt đứt cái đầu mọc rần. Cả điều này tôi cũng đã từng làm qua, trong một vụ án đã dạy bảo cho tôi biết những huyền thoại Hy Lạp cổ còn ăn sâu tới mức độ nào vào thế giới hiện đại hôm nay.

Tôi dừng lại đỗ xăng ven một ngôi làng lãng mạn như đang mơ ngủ. Đứng chờ bình xăng đầy, tôi chợt nhìn thấy một chiếc xe Citroën đang trước mặt. Người đàn bà lái xe đã trèo lên ghế và vặn khóa. Chiếc xe run run tiến về phía trước, đường đi ngoằn ngoèo đến khó tả. Nó đi về hướng mà tôi đang muốn tới. Thợ xăng ở những nơi hoang vắng thường hay nhiều chuyện hơn đám đồng nghiệp của họ trong các thành phố lớn. Hy vọng anh thợ này cũng vậy. Tôi bắt chuyện với anh và hỏi thăm đường tới chợ phiên. Ngạc nhiên, anh ta nhìn vào mặt tôi.

- Anh đến đó mà làm gì?

Tôi mỉm cười đa nghĩa.

- Không còn xa đâu. Tới khúc rẽ kia anh ngoặt sang tay trái. Rất dễ tìm, ở đó có một biển quảng cáo nữa với một mũi tên rất lớn.

- Cám ơn.

- Nhưng nó chưa mở đâu. Đến chiều chợ mới nhộn nhịp.

- Chợ ở đây có đông khách không?

Anh thợ gật đầu.

- Cũng đông đấy. Lần nào thì người dân quanh vùng cũng đổ tới.

- Cám ơn anh.

Tôi trả tiền, tặng anh thợ chỗ tiền lẻ rồi lại lên đường. Chẳng bao lâu, ngôi làng nhỏ bé đã lùi về phía sau và đúng như lời anh thợ nói, tôi phát hiện thấy một tấm biển quảng cáo có một mũi tên rất lớn chỉ sang trái.

Con đường mà tôi rẽ vào rất hẹp. Lớp nhựa đường phủ trên bề mặt đã bay hết, chỉ còn tro ô gà và đá. Sau một lần rẽ, mặt đường tốt hơn chút đỉnh, nhưng cũng tối hơn vì nó xuyên qua một dải rừng. Thế rồi tôi nhìn thấy chiếc xe đó. Nó đậu phía trái đường, bên trên hào nước, sát vào bụi rậm ven đường. Nó chính là chiếc xe mang biển số 2CV mà tôi đã để ý thấy khi đang đỗ xăng. Tôi không nhìn thấy người lái. Chiếc Citroën đứng lè loi như xe hỏng và bị bỏ hoang. Tôi dừng chiếc Rover sau nó rồi bước xuống.

Không khí im lặng ban trưa cùng bóng cây rừng hai phía ôm trùm lấy tôi. Vở phía trước chiếc Citroën không được chống lên cao, chẳng có vẻ gì là người lái đang phải sửa xe. Tôi nhìn vào trong và nhận thấy chìa khóa điện vẫn còn cắm nguyên trong ổ. Lạ thật... Tôi từ từ quay người lại. Ánh

mắt tôi nhìn về hướng rừng. Những thân cây thưa thớt đứng xa nhau, thừa đủ cho người đi qua. Có phải nhân vật lái chiếc xe này đã đi vào rừng?

Có thể. Chỉ có điều tôi chẳng nhìn thấy anh ta hay cô ta ở cả cánh rừng bên phải lẫn cánh rừng bên trái. Trên hàng ghế sau của chiếc Citroën chất ngồn ngang những món hàng đã mua trong ngôi làng nhỏ vừa qua. Thực phẩm, đại đa phần là đồ làm sẵn và đồ hộp. Cỗ hai chai whisky thò ra khỏi hộp carton. Tôi quyết định thử. Vì chìa khóa điện vẫn còn cắm ở ổ nên tôi mở cửa xe ra, xoay chìa khóa và nghe tiếng máy nổ. Dù ban đầu có ngập ngừng chút ít, nhưng rồi nó chạy đều. Tôi tắt máy đi, tiếp tục cân nhắc. Người lái rời xe vì lý do gì? Lý do thì có nhiều. Dĩ nhiên. Thời bây giờ, hẹn gặp người tình giữa rừng vẫn còn là một chuyện rất thú vị. Những âm thanh đột ngột vang lên khiến tôi càng tin vào giả thuyết đó. Tiếng người cười vọng ra từ cánh rừng bên trái. Tôi dừng chân. Tiếng cười trong như tiếng chuông ngân này chắc chắn phải là của một cô gái hoặc là một người đàn bà còn trẻ. Rất có thể đây là người lái chiếc xe Citroën. Tiếng cười thúc cho trí tò mò trong tôi bốc cao hơn hẳn. Vài phút sau, tôi đã đi lọt vào khoảng trống giữa hai thân cây lớn. Rất dễ xác định hướng đi. Tôi đi chậm chạp, né tránh thân và cành cây, nghe tiếng bước chân của mình vang rất khẽ trên rêu mềm. Cỏ còn ướt, ở một vài nơi thậm chí còn rất trơn, rất dễ trượt chân ở những khúc đường nghiêng. Tiếng cười tắt. Tôi dừng lại bên một cây thông cổ thụ mọc nghiêng, cành lá xồm xòa. Ánh mắt tôi hướng về phía bìa rừng, nơi đang có một dáng người hiện ra. Đó là một người đàn bà, cô ta mặc quần và áo khoác ngắn. Mái tóc dài của cô ta màu vàng, nó bay theo dáng người đi và lẽ ra phải dang lên hạ xuống theo nhịp bước. Nhưng mà không, nó cứ đờ ra theo một hướng thẳng lên trên, ngoằn ngoèo một cách kỳ lạ... Giống như rắn... Giống như cái đầu của quỷ cái Medusa... Nghĩ tới chuyện này, tôi thấy lưng mình ớn lạnh. Đột ngột, tôi biết trong vụ này mình phải truy đuổi ai. Nhưng chỉ một giây sau đó, dáng người có cái đầu quái gở đã biến mất. Nó đã biến đi, lén vào sau những bụi cây hoặc khoảng hở giữa những thân cây.

Một giọng đàn ông, nghe còn rất trẻ, vang qua cánh rừng.

- Vera, em đến rồi. Anh vừa nhìn thấy em mà. Thôi, lại đây, anh chờ lâu rồi. Chẳng còn mấy thời gian đâu! Nếu đi lâu quá là cha em lại mắng cho mà xem.

Thế này thì quá lắm! Một người đàn ông trẻ trung đang chờ người yêu và chắc chắn không biết anh ta vừa đưa con ong độc nào vào tay áo. Một buổi hẹn hò với Medusa sẽ rất dễ dàng thành cuộc tự sát. Tôi phải tìm cho được người đàn ông này, trước khi mọi chuyện trở thành quá muộn. Không thấy bóng cả hai người đâu. Mà tôi lại không thể chạy âm âm như một con hươu về hướng đó, tôi phải cẩn thận, phải tránh không để cho phía đối phương nghe tiếng bước chân mình. May mắn làm sao, túi áo khoác bên phải của tôi có đựng cái gương cạo râu của Suko. Khi vào cảnh mặt đối mặt, chỉ có nó mới có thể giúp tôi chống lại con quỷ Medusa đáng nguyên rủa. Tôi đến một khoảng rừng thưa có rất nhiều bụi nhỏ, cây dương xỉ và cỏ mọc thật cao. Cánh rừng này có vẻ như vẫn còn nguyên thủy, chỉ cần một chút trí tưởng tượng, tôi có thể coi đây là một cánh rừng cổ tích. Nhưng mà là một cánh rừng của những chuyện cổ tích độc ác, tàn nhẫn.

Không có tiếng người. Cả tiếng đàn bà lẫn tiếng đàn ông. Thời gian thúc hối. Dù chàng trai lạ mặt kia có là ai chẳng nữa, anh ta chắc chắn sẽ rơi vào pháp thuật của Medusa khi người con gái lộ ra bộ mặt thật của ả. Tôi dừng lại ở khoảng rừng thưa. Chỉ còn một khúc ngắn là đến cuối cánh rừng, nhưng khung cảnh ở đây rất khó bao quát, bởi các bụi cây cũng như cỏ và dương xỉ ở đây mọc rất cao. Hơi thở của tôi bây giờ đã trở lại bình thường. Rừng xung quanh tĩnh lặng. Không có giọng người. Cũng tuyệt đối không một tiếng động nhắc ta nghĩ tới một trò chơi ân ái. Tôi xoay người. Rất có thể cả hai nhân vật kia đang rình đâu đó và quan sát tôi. Không thấy ai. Đột ngột, tôi nghe tiếng sột soạt. Cách tôi chẳng bao xa, phía lùm cây trước mặt. Một con thú hoặc... Trong tích tắc sau đó, một âm thanh khủng khiếp đập tới tai tôi. Đó là hỗn hợp của tiếng kêu và rên rỉ, những âm thanh mà chỉ một người đang chết mới có thể tạo nên. Ở đâu? Đằng trước. Không còn gì giữ tôi đứng lại. Dù bây giờ chúng có nhìn thấy tôi thì cũng mặc. Hy vọng còn kịp giúp chàng trai một chút nào đó. Gạt những cành cây sang hai

bên, tôi tiến nhanh về phía trước, đập thẳng xuống những vũng nước đọng và cuối cùng, phát hiện thấy người đàn ông đó.

Tôi nghe tiếng rên! Tôi nhìn những cử động kỳ lạ của người đàn ông đang ngồi trên một tảng đá, thân hình anh ta ngã sang trái, rồi lại ngã sang phải, đôi cánh tay giơ về phía trước. Có vẻ như anh ta muốn rút nó về nhưng không rút nổi, bởi cả người anh đang dần dần biến thành đá. Một người đàn ông vẫn còn trẻ, làn da đen, tóc xoăn tít. Khuôn mặt anh bây giờ trở thành một mặt nạ của sự kinh hoàng. Chỉ còn đôi mắt là chuyển động. Nét khẩn cầu cứu giúp trong đó chắc tôi sẽ không bao giờ quên được.

Thêm một lần nữa, có vẻ như miệng anh muốn chuyển động, nhưng rồi quai hàm trể xuống dưới. Kết thúc! Anh ta không ngã xuống, anh ta ngồi đó và không cử động nữa. Anh ta đã trở thành một bức tượng, thành một dấu ấn bằng đá của thế lực ma quỷ, thành chữ ký của một con người khủng khiếp. Tôi đến sát anh. Nhưng trước khi cúi xuống, tôi quay người nhìn kỹ xung quanh. Rất có thể Medusa chưa bỏ đi nơi khác.

Tôi không nhìn thấy ả đàn bà đó. Bàn tay phải của tôi chạm vào má chàng trai. Không còn da người nữa, chỉ còn duy nhất một chất liệu cứng. Cứng như đá. Tôi cảm giác như vừa bị ai đập vào đầu. Chỉ cần đến đây sớm một phút thôi, có thể tôi sẽ cứu được người đàn ông này. Nhưng bây giờ thì tôi chỉ còn biết đứng trước anh và cảm thấy mình là kẻ chiến bại. Thấy lòng mình cũng lạnh như đá. Con quỷ Medusa vậy là lại hại thêm một mạng người nữa. Tôi chưa biết liệu chàng trai trẻ này có thuộc ngành biểu diễn rong hay chàng ta sống ở một trong những ngôi làng quanh đây. Chuyện đó bây giờ cũng không quan trọng nữa. Anh ta sẽ ngồi ở đây vĩnh viễn, rồi từ từ bị thời gian hủy hoại, nếu người ta không tiến hành chôn cất cho anh. Tôi thầm nguyện rửa cái ngày hôm nay. Rồi tôi gắng vuốt mắt cho người đàn ông một lần nữa. Không thể được. Cả mi mắt cũng đã biến thành đá. Ma lực của quỷ Medusa đã đánh trúng đích. Chẳng còn gì để làm ở đây. Bước chân đi, tôi sẽ tóm cổ Medusa thật nhanh chóng nếu có thể. Thêm một lần nữa, tôi nghe tiếng động. Âm thanh rất mỏng, nhưng có thể định dạng được. Đứng trước tôi, ở phía con đường xuyên qua cánh rừng, máy của chiếc Citroën đã được bật lên. ả đàn bà đã đạt được mục đích! Tôi nuốt

vội một câu chửi xuống họng rồi quay về xe mình. Đành phải để lại người thanh niên đã hóa đá trong rừng. Sau này tôi sẽ quan tâm tới anh hoặc cho người tới đây đón anh. Điều quan trọng bây giờ là con đàn bà với cái đầu mọc rần.

CHƯƠNG 11

John Singlair không nói anh sẽ tới đây chính xác vào lúc nào, nhưng Jane có thể biết áng chừng thời điểm cô nhìn thấy anh trong khu hội chợ. Nữ thám tử lên đường. Hội chợ bắt đầu nhộn nhịp từ lúc hai giờ chiều. Nhạc được bật lên, ở mỗi khu là một bài hát khác, một làn điệu khác. Đa số là những bài ca đang được ưa chuộng trên thị trường, chủ yếu mời mọc lớp khán giả trẻ trung. Ở thời điểm này, khán giả có mặt tại hội chợ quả thật còn rất trẻ. Từng đoàn các cô cậu tuổi học trò kéo tới. Chúng ngồi đu quay hoặc thi lái xe, thỉnh thoảng lại mua vé cầu may, xổ số hoặc kẹo bánh. Jane đã báo trước với Josh Parker rằng phải vài tiếng nữa cô mới bắt đầu phụ việc cho ông được.

- Ổn thôi. - Ông già nói. Josh Parker lúc này đã đứng trước quầy bán xổ số của ông và cất tiếng mời khách, ngợi ca những phần thưởng hấp dẫn với giải thưởng lớn là một chiếc tivi xách tay. Người phụ việc cũng đã tới và đang bán vé. Một người đàn ông trẻ bị méo mặt, mặc một chiếc tạp dề màu trắng bên dưới một áo khoác bằng vải. Anh ta trông ngộ nghĩnh như người đang giả trang. Anh ta đứng ở bàn bán vé xổ số và háo hức nhìn theo các cô thiếu nữ đang tung tăng dạo chơi. Cả những quầy bán thịt và jambon nướng cũng đã mở. Đường hầm ma đang chạy. Âm thanh quanh khu vực đường hầm ma thật là trầm trọng. Cả một dàn loa xả ra tiếng la hét và gầm gừ của những con ma bị hành hạ. Đây là một đường hầm ma tương đối hiện đại. Jane nhìn thấy những hình quái vật ở phía bên trên thậm chí có chuyển động.

Con ma cà rồng há mõm, nhe những cái răng nhọn hoắt. Người sói cũng nhăn nanh, còn những con rắn trên đầu Medusa thì đong đưa ra bốn hướng.

Lẽ ra Jane có thể cười, nếu cô không biết ma thuật của Medusa đã trở thành một hiện thực tàn nhẫn nơi đây.

Mãi vẫn không thấy John. Vì khu hội chợ hiện còn rất ít người lớn tuổi, nên cô sẽ rất dễ nhận ngay ra John khi anh tới. Nghĩ vậy, Jane quay sang khu biểu diễn của Living Dolls. Người ngồi trong quầy thu ngân không phải Vera, mà là bố cô ta. Valendy rộng miệng cười khi thấy Jane bước lại gần quầy thu ngân và hơi cúi người xuống để nhìn qua cửa kính.

- Ông ở đây sao, ông Valendy?

- Cô khó chịu à?

- Không, hoàn toàn không. Tôi chỉ nghĩ chỗ này là chỗ của con gái ông.

- Bình thường ra thì đúng vậy. - Valendy công nhận. - Nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ. Ví dụ như hôm nay.

- Tôi thấy rồi.

- Vera đã lái xe đi. Nó sang làng bên cạnh mua thức ăn. Nó lo mọi việc cho tôi. Mà trong khu hội chợ này cũng có nhiều cơ hội cho cô vui chơi đấy.

- Đúng. Tôi rất thích đường hầm ma.

- Hay thật. Chuyện lạ đối với phụ nữ.

Anh ta cười một giọng cười trịch thượng, cứ như thể anh ta coi phụ nữ là loại người hạ đẳng.

- Tôi cũng rất muốn giới thiệu đường hầm ma với cô. Đảm bảo là kỹ thuật hiện đại nhất. Người vào đó chắc chắn ai cũng sợ, kể cả cô nữa.

- Kể cả là nghĩa sao? Valendy nhìn ra, không thấy khách, anh ta tiếp tục nói chuyện.

- Bởi vì nói thật, tôi coi cô là người có bản lĩnh.

- Ông không nhầm đâu.

- Thì thế. Jane cúi người thấp hơn nữa về phía trước.

- Ông Valendy này, ông biết tôi thích cái gì nhất trong đường hầm ma không?

- Không, làm sao tôi biết được?

- Tôi thích những con quái vật, ông Valendy. Tôi thích những con quái vật trong đường hầm ma, và trong số đó, tôi đặc biệt thích một thứ.

- Con quái vật nào?

Jane mỉm cười trước khi trả lời. Thế rồi cô nói bằng một giọng rõ ràng và dễ nghe.

- Tôi yêu Medusa, ông Valendy. Tôi yêu những người đàn bà mạnh mẽ có cái đầu mọc rắn.

Trong một tích tắc, mặt Valendy méo đi. Trông anh ta như một người không biết nên cười hay nên khóc. Jane chăm chú nhìn vào mắt người đối diện và tin chắc cô đã thấy trong đó thoáng sáng lên một tia lửa lạnh lùng, tàn ác.

- Cho tôi mua một vé được không? - Cô hỏi. Valendy không trả lời cô.

- Medusa hả?

- Ông nghe đúng rồi đấy.

- Hay lắm, rất hay.

- Tại sao? Anh ta giơ tay chỉ chéo về hướng đường hầm ma. - Ở đó cũng có một Medusa. Những con rắn thậm chí còn biết chuyển động.

- Tôi nhìn rồi.

- Thế nào? Cô thấy nó có đáng sợ không? Cô vẫn còn muốn đi vào hầm ma chứ?

- Nhìn thấy nó tôi càng muốn vào hơn. Nhưng đợi chút nữa đã. Chỉ có điều khi quan sát Medusa, tôi thấy như quen quen.

- Ô...

- Trông nó giống con gái ông.

- Ha ha ha... - Valendy cười lớn đến mức Jane giật mình. - Giờ thì trí tưởng tượng của cô phát điên rồi đấy, cô Collins.

Gã đàn ông đã bình tĩnh lại. - Nhiều khi để trí tưởng tượng hoạt động quá đáng cũng là điều không hay đâu. Thậm chí có thể thành nguy hiểm đấy!

- Nguy hiểm trong đường hầm ma sao?

- Cũng có thể.

- Tôi sẽ cẩn thận.

- Đúng, cô cẩn thận thì tốt hơn.

Và cô vội vàng lên. Chương trình biểu diễn của chúng tôi chỉ vài phút nữa là bắt đầu. Tôi không lấy tiền của cô đâu, cô Collins. Chúc cô vui vẻ.

- Cám ơn. - Jane bước đi bởi đã có một vài người xếp hàng đằng sau cô để vào xem chương trình biểu diễn của Living Dolls.

Nữ thám tử tránh sang bên, lòng thầm hy vọng vừa rồi cô đã không kéo dây cung quá căng. Một mặt, chứng tỏ bản lĩnh và sự hiểu biết của mình cũng là một việc tốt. Cô đã giơ chính thân mình ra làm con chim mồi hoàn toàn chủ ý. Cô muốn nhử Medusa về phía mình, bởi cô tin chắc cô có hậu thuẫn là John Singlair, người chẳng bao lâu nữa sẽ xuất hiện ở đây. Đường dẫn lên bục biểu diễn nằm ở một bên sân khấu. Đó là một cầu thang với những bậc thang bằng gỗ và hai tay vịn bằng sắt chạy song song hai bên, dẫn lên cao. Đằng sau Jane vang lên tiếng cười khúc khích của một đám thiếu niên đang đánh cuộc liệu chúng có thể khiến cho những con búp bê sống cử động bằng cách thò tay cù các diễn viên. Jane, ngược lại, có những mối lo hoàn toàn khác...

CHƯƠNG 12

Con đường không mấy xa. Vào khúc cuối, tôi không nhìn thấy chiếc xe Citroën đâu nữa. Thay vào đó, tôi đi theo một tấm biển chỉ vào khu đậu xe. Một bãi cỏ rất rộng, còn ướt và mềm, nhưng không đến nỗi quá mềm khiến bánh xe bị lún. Bãi đậu tương đối vắng, tôi nhanh chóng tìm được chỗ dừng xe. Vừa mở cửa xe, tiếng ồn ngay lập tức đập thẳng vào màng nhĩ. Tôi đang đứng bên cạnh khu vui chơi và nghe thấy nhiều âm thanh tiêu biểu của một khu chợ phiên, hỗn hợp từ rất nhiều tiếng nói, từ rất nhiều loa nhạc. Tôi thấy nó cũng dễ chịu y như mùi thịt nướng đang lan tỏa từ một loạt quầy bán thức ăn nhanh. Không thấy những dàn kỹ thuật hiện đại như ở những thành phố lớn. Đây là một khu hội chợ hết sức bình thường của làng quê. Tôi chỉ hơi ngạc nhiên khi không thấy người dân quanh vùng mang đồ cũ đến đây bán. Chắc có lẽ tại thời tiết không thuận lợi.

Tôi đi vòng sau lưng một vài quầy, rồi tìm thấy một con đường hẹp dẫn vào khu trung tâm chợ. Đứng trước tôi là một vòng đu quay nhỏ và cũ kỹ. Bên đó là khu xe chạy điện, những quầy bán súng lĩnh thưởng, quầy bán vé xổ số, quầy bán thức ăn nhanh cùng những xe chất đầy bánh kẹo. Một quầy mời mọc người ta phóng phi tiêu xuyên bong bóng lãnh thưởng, một quầy khác bày trò câu phần thưởng, quầy thứ ba là nơi ném vòng, nhưng chẳng mấy ai ném vòng bay được quá hình chữ nhật bên ngoài, vào tới khu để đồ thưởng. Hội chợ chưa đông, tôi có thể đánh giá toàn bộ khuôn viên này là dễ bao quát. Một yếu tố đáng mừng. Đặc biệt thú vị là đường hầm ma, là thứ mà Jane Collins cũng đã nói tới. Tôi lại gần, nhìn kỹ phía bên ngoài. Ánh mắt tôi hướng lên cao, tới chỗ những con quái vật ở tầng trên, và

không khỏi giật nảy người khi thấy cái đầu Medusa. Nó nhắc đến con quỷ Medusa thật sự, và thêm một lần nữa, tôi bực mình đã tới quá muộn lúc đi trong rừng và để nó hoành hành ngay bên cạnh. Jane cũng đã kể cho tôi nghe về nhóm

Living Dolls cùng gã đàn ông Victor Valendy, chủ của nhóm biểu diễn đó. Sân khấu Living Dolls nằm chênh chếch cạnh đường hầm ma. Gã đàn ông ngồi bên quầy thu ngân kia chắc phải là Valendy. Khuôn mặt của gã nhắc tới khuôn mặt của một con lợn đội tóc giả màu đen. Tôi là một trong số rất ít những người lớn tuổi có mặt trên khu hội chợ, chắc là tôi đã khiến hẳn chú ý tới. Kia, hẳn đang ngồi trong quầy và vẫy về phía tôi, quảng cáo rằng chương trình biểu diễn của hẳn rất đặc sắc.

- Có lẽ chút nữa tôi quay lại. - Tôi đáp.

- Đừng muộn quá đấy.

- Đừng lo. Miệng vui vẻ đối đáp, lòng tôi tự hỏi không biết hẳn có nghi ngờ gì chưa. Chắc là không, bởi tôi cư xử hoàn toàn bình thường. Còn một người nữa mà tôi muốn gặp. Jane có kể chuyện về Josh Parker, người đã bị quỷ Medusa cướp đi đứa con trai duy nhất. Quầy bán xổ số của ông lớn nhất hội chợ. Tôi nhìn ngay thấy nó và cả Josh Parker, một người đàn ông già nua cao lớn, tóc bạc trắng, đang đi đi lại lại bên rìa của quầy, luôn miệng nói vào một chiếc micro, hứa hẹn những phần thưởng hấp dẫn với người mua xổ số.

Ông gầy ốm tựa như một chiếc đĩa hát có chân. Ông không chú tâm vào công việc của mình. Ông đọc thuộc lòng đoạn văn như một người mộng du. Cũng thật dễ hiểu, nếu người ta biết người đàn ông này vừa phải trải qua những gì. Tôi đến gần người phụ việc của ông già, mua năm vé số. Người phụ việc cười với tôi khiến cái miệng anh ta càng méo tệ.

- Phần thưởng lớn còn không? - Tôi hỏi.

- Ông cần tivi à?

- Lúc nào mà chẳng cần?

- Thế thì mua cả đồng vé ở đây đi.

- Cám ơn, tôi chưa phải tỷ phú.

Tôi xoay lưng về hướng ngọn gió lạnh đang thổi tới, tay mở vé, mặt mỗi lúc một dài hơn. Vé trắng - Vé trắng - Vé trắng... Thế rồi tôi xé chiếc vé thứ năm. Trúng thưởng! Không phải tivi, con số năm mang lại cho tôi một gói kẹo cao su nho nhỏ.

Ông già Josh Parker ấn gói kẹo vào tay tôi, khuyên tôi thử vận may lần nữa.

- Chẳng lẽ ông muốn tôi trúng thêm một gói kẹo như thế này?

- Cứ nghĩ đến phần thưởng chính!

- Chắc chắn là tôi sẽ nghĩ, nghĩ cả ngày lẫn đêm!

Tôi cảm ơn rồi ấn cả gói kẹo vào tay một cậu bé đang được chị gái dắt đi ngang qua đó. Cả hai chị em cười vui với nhau. Còn tôi thì xoay sang mục đích trước mắt là đường hầm ma.

Tôi không chỉ muốn quan sát nó từ phía bên ngoài. Nhưng trước khi vào trong, tôi dừng chân trước cửa. Như đã nói, khu chợ chưa đông, nhưng thời nào và ở làng quê nào thì đường hầm ma cũng là nơi hấp dẫn nhất của toàn khu chợ phiên. Ít nhất thì quầy bán vé của hầm ma hiện đang đông đúc hơn mọi quầy giải trí khác, người vào phải đợi. Tôi thấy không được thoải mái cho lắm khi phát hiện ra mình là người lớn duy nhất trong hàng, nhưng còn khó chịu hơn nữa khi nghĩ đến con quỷ Medusa và khả năng bất cứ vị khách nào trong khu chợ phiên này cũng có thể trở thành nạn nhân tiếp nối của nó. Ngồi bên quầy thu ngân là một người đàn bà béo phì mặc váy hoa. Chắc phải vất vả lắm bà mới chui được vào cái nhà bé tí tẹo này. Nhưng bà ta là người vui vẻ. Bán được cái vé nào gương mặt bà cũng tươi tỉnh như mặt trời buổi sớm, miệng không ngại tuôn ra những câu khen ngợi thích hợp cho từng vị khách trẻ. Khi đến lượt tôi đứng trước quầy, người đàn bà cười rộng miệng.

- Ô kìa, chào ông, cả ông cũng muốn vào xem sao?

- Vâng.

- Ông không sợ chứ?

- Bà có muốn nghe tôi nói thật không? - Tôi nhẹ giọng.

- Có, ông nói đi. - Đột ngột, người đàn bà trở nên tò mò và cúi thật xa người về phía tôi.

- Chẳng nơi nào tệ hơn ở nhà tôi được đâu. Nếu bà thấy vợ tôi, chắc bà sẽ thấy đường hầm ma là một chốn nghỉ dễ chịu.

Người đàn bà há miệng, chìa ra một vài cái răng bịt vàng, rồi bắt đầu cười lớn. Vì mồm bà ta để sát micro nên tiếng cười vang khắp khu hội chợ, khiến một vài vị khách giật mình sợ hãi.

- Hay lắm.

- Bà ta nói.

- Hay lắm... thế vợ ông trông như thế nào?

- Tốt hơn là tôi không nói. Có khi tôi chụp ảnh cô ta rồi mang đến đây cho bà gắn vào đường hầm ma, làm lời cảnh cáo người ta đừng nên lấy vợ.

Thêm một lần nữa, người đàn bà vui vẻ cười dài rồi bán cho tôi một cái vé. Đi thêm một vài bước chân nữa, tôi đến một cầu thang hẹp dẫn lên trên. Đây không phải lần đầu tiên tôi đi đường hầm ma và chắc chắn cũng không phải lần cuối cùng. Chuyện giật mình sợ hãi chắc là không có, nhưng tôi phải tính đến những khả năng trầm trọng nhất. Tôi tìm cách đặt mình vào tình thế của con quỷ Medusa trong rừng.

Nó đã lộ nguyên hình trước mặt chàng trai da màu, nó đã biến anh ta thành đá, rồi bỏ đi. Khi quay trở lại xe, chắc chắn nó phải nhìn thấy xe của tôi. Chắc chắn nó sẽ nghi ngờ. Đúng vậy. Có lẽ thậm chí nó đã quan sát khu đậu xe của hội chợ này và nhận ra chiếc Rover của tôi. Vậy là nó đã được cảnh báo. Trước khi ngồi vào chiếc toa xe nhỏ, tôi nhìn lần cuối vào đường hầm trước mặt. Không thấy Medusa. Không thấy gì khả nghi. Cả Jane Collins cũng không. Thay vào đó, tôi nghe tiếng la hét của hai cô gái nhỏ ngồi trong toa xe trước tôi. Chiếc toa xe của họ lúc này bắt đầu chuyển động. Nó đập thanh giảm sóc bằng cao su vào cửa đường hầm, khiến hai cánh cửa bật sang bên, và lao vút vào trong. Chỉ vài giây sau đó, cả xe của tôi cũng lên đường. Hai cánh cửa lại mở ra và tôi trượt vào khoảng tối bí hiểm của đường hầm ma...

CHƯƠNG 13

Cả Jane Collins cũng đã bước vào cabin của nhóm Living Dolls, nhưng nữ thám tử tư không chui vào bóng tối mà đứng trên một khoảng sân khấu cao, có cầu thang dẫn xuống dưới, khu vực được lấy làm sân khấu biểu diễn của những con búp bê sống.

Jane đếm tất cả có sáu người. Mỗi diễn viên yên vị trên một bục gỗ hình chữ nhật. Mặc dù có một băng vải rộng ngăn giữa khu của họ và khu khán giả ngồi, nhưng ai muốn có thể vươn dài tay ra và chạm vào Living Dolls. Bất chấp những bàn tay sờ nắn của khán giả, những con người trên sân khấu hoàn toàn không phản ứng. Khách tới thăm cười khúc khích. Đại đa số đám trẻ đứng trong bóng tối bởi đèn ở đây chỉ chiếu sáng những con búp bê sống. Đa phần diễn viên đều ánh một màu bạc. Thoạt nhìn, người ta thật khó phân biệt họ đang cởi trần hay mặc những bộ quần áo bó sát người. Màu bạc sáng nhắc người ta nhớ đến tượng đài, nhưng nhìn kỹ thì người quan sát sẽ nhận ra những chiếc khóa nho nhỏ của dây kéo đang ánh lên trong quầng sáng của những chiếc đèn.

Jane bước ra phía ngoài một chút để có một cái nhìn bao quát. Họ đang vào vai ba nữ vũ công, một vận động viên thể hình và một vài bức tượng khác. Có mặt cả một nhà ảo thuật. Ông ta mặc một chiếc áo rộng thùng thình, đội mũ đen.

Đám khách trẻ con thấy ông ta đặc biệt hấp dẫn. Hai cô bé và một cậu bé đứng sát đường ngăn, hai cô bé luôn miệng khích bạn chúng chạm tay vào nhà ảo thuật.

- Sờ thật chứ?
- Đúng, đúng, sờ đi.

Cậu bé còn ngần ngại. Nhưng rồi cậu ta không muốn bị mất mặt. Đôi mắt cậu nhìn quanh lần cuối, rồi tay phải cậu giơ dài ra, ngón tay xòe rộng. Hai cô bé đi cùng cười khúc khích, bởi vì cố gắng lắm cậu mới chạm được vào “bức tượng”. Nhón chân lên cao, đầu ngón tay của cậu vượt phần tay dưới của nhà ảo thuật, nhưng chỉ trong một tích tắc, rồi cậu rút tay lại.

- Sao thế?

Một cô bé thầm thì. Cậu bé nuốt khan. Cậu nhún vai.

- Mình cũng không biết.

- Tại sao?

Bé gái thứ hai hỏi. Cậu bé nhăn mặt.

- Mình thấy nó lạ lắm, lạ lắm.

- Lạ như thế nào?

Cậu bé tìm từ ngữ.

- Mình không giải thích được. Họ là người chứ nhỉ?

- Đúng đấy. Dù người ta gọi họ là búp bê sống. Nhưng chắc đây phải là người.

- Thì thế. Da người không như vậy! - Cậu bé thì thào.

- Thế nó như thế nào? Nói đi! Cậu bé nhìn quanh, không muốn người lạ nghe tiếng mình. Cậu không nhìn thấy Jane Collins. Nữ thám tử đã khéo léo lùi về, lẩn vào một chỗ khuất. Nhưng cô vẫn ở gần đó, nghe rõ toàn bộ câu chuyện.

- Nó rất khác da người. Nó lạnh và cứng lắm, các cậu biết không? Cứ như bức tượng này thật sự là đá. Nhưng lại hoàn toàn không phải như vậy. - Cậu bé xoa người. - Mình cũng không giải thích được rõ hơn. - Cậu bịa chuyện! - Có thể, nhưng chắc chắn là nó kỳ quặc lắm.

Cậu bé lùi về một bước.

- Tốt hơn là nên đi chỗ khác thôi. Lời của cậu khiến hai cô bé mất hết lòng dũng cảm. Chúng nhìn những con búp bê sống một lần nữa, rồi nhún vai và đi theo cậu bé. Jane Collins chờ thêm vài giây. Sau cô không thấy có thêm vị khách nào. Buổi chiều chưa phải thời gian nhộn nhịp nhất của một khu chợ phiên. Mà đám trẻ con lại thường thích đu quay hơn xem biểu diễn.

Jane từ từ tiến lại phía nhà ảo thuật. Cô lấy dáng đi hết sức hiền lành, bởi cô có cảm giác mình đang bị theo dõi. Người quan sát cô chẳng phải Victor Valendy hay con gái của ông ta, mà đúng hơn là những cặp mắt của đám búp bê sống, những cặp mắt lẽ ra không còn là mắt thật. Jane chú ý tới nhà ảo thuật. Cô dừng lại ở chính chỗ mà cậu bé ban nãy đứng. Cô chưa làm gì cả, mà quay nhìn quanh xem còn người quan sát bí mật nào không. Cô không phát hiện thấy điều gì khả nghi cả.

Jane quyết định hành động. Cô cúi người về phía trước, nhưng chưa giơ tay ra. Ánh mắt của cô tập trung cao độ vào khuôn mặt của búp bê sống. Cô muốn biết liệu “bức tượng” có nhận ra là cô đang tiến tới gần nó hay không. Khung cảnh xung quanh hơi tối, bởi đèn chỉ chiếu vào duy nhất đám búp bê.

Jane phải thầm công nhận rằng những nghệ sĩ này chỉ huy thân hình của họ rất tốt. Họ không hề cử động. Người ta có thể la hét vào mặt họ, có thể cù họ mà không hề gây hiệu ứng. Họ trơ trơ như đá. Jane giơ tay về phía nhà ảo thuật. Người nghệ sĩ này đã cứng đờ ra trong tư thế của một nhà ảo thuật thật sự trên một sân khấu thật sự. Cánh tay phải của anh ta giơ lên cao như đang cầm một cây đuũa thần. Bàn tay trái hơi xòe ngón ra như anh ta đang muốn sờ vào ai đó. Jane chọn chính bàn tay này làm mục tiêu. Cô chuyển động thật nhanh, bàn tay cô chụp tới. Cậu bé ban nãy chỉ chụp vào một ngón tay của “búp bê”. Jane bây giờ cầm lấy cả bàn tay anh ta. Vừa hành động cô vừa nghĩ tới lời kể của cậu bé. Cậu thấy những ngón tay kỳ lạ, và khi Jane bóp mạnh, cô cũng có cảm giác y như cậu. Đây không phải một bàn tay người bình thường, mà cũng không phải đá, nó là một vật liệu nằm giữa hai thứ. Jane không giật tay về, cô để nó dừng lại bên bàn tay kia. Một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong cô, nó là một luồng hơi vừa nóng vừa lạnh, là cảm giác vừa chạm phải một thực thể hết sức kỳ bí. Jane chưa phân tích nổi sự việc. Mặc dù vậy, cô quyết định không rút tay về. Cô gái chờ đợi và dự tính một chuyện gì đó sẽ xảy ra. Dù xung quanh không có con quỷ Medusa với cái đầu mọc rắn, nhưng cô tin chắc cô đang đứng chẳng mấy xa thứ ma thuật khủng khiếp đó. Cô đứng ở tư thế sẵn sàng nhảy tới. Có một cái gì đó sẽ xảy ra, cô linh cảm như vậy.

Từng giây đồng hồ lơ lửng trôi, đến mức Jane có cảm nhận về một khoảng trống vô thời gian. Cô nhìn vào khuôn mặt nhà ảo thuật. Hoàn toàn bất động. Nó trơn nhẵn, không một vết nhăn, mà nếu có chằng nữa thì cũng chìm khuất dưới lớp phấn son quá dày. Nhưng nữ thám tử muốn khiêu khích cho “bức tượng” ra khỏi chỗ ẩn náu của anh ta, bàn tay cô bóp mạnh tới. Một thoáng giật nhẹ! Không phải cô, mà là con búp bê sống. Cô nhìn thấy thoáng giật nhẹ đó quanh khóe miệng nhà ảo thuật. Như thể khi Jane bóp tới, anh ta đột ngột cảm thấy đau. Đồng thời, Jane nghe một tiếng rên khẽ thoát ra từ miệng “bức tượng”. Đi kèm với nó là một hiện tượng khác. Jane không thể tin được, nhưng đó là sự thật. Sức kháng cự của bàn tay giảm xuống. Nó không giật về, nó chỉ đơn giản thui xuống. Những ngón tay, làn da, những mẫu xương chúng vỡ ra, và không một giọt máu nào rơi xuống đất. Khi Jane ý thức được sự việc, cô lập tức rút tay về. Cô không nhìn xuống những ngón tay của mình, mà vào bàn tay kia. Nó chỉ còn một nửa!

CHƯƠNG 14

Jane Collins thở phì ra, buột miệng rên khe khẽ. Cô không tính tới trường hợp này và cũng không hề muốn như vậy, nhưng việc đã xảy ra. Chỉ cần hướng ánh mắt xuống dưới là cô thấy ngay những gì đang nằm trước chân mình. Một đồng bụi nhỏ, trước đây một vài giây đồng hồ còn là ngón tay của một bàn tay. Chỉ có bụi và bụi. Mẩu sót lại tàn nhẫn của một phần cơ thể con người. Nữ thám tử chưa đến nỗi thấy thế giới xung quanh cô sụp đổ, nhưng suy nghĩ của cô không còn sáng sủa và mạch lạc như cách đây vài phút. Ma thuật của Victor Valendy cùng con gái đập thẳng vào trí não cô và Jane cảm nhận rõ cô đang sa vào cạm bẫy. Jane lùi một bước nhỏ, mắt không ngừng quan sát bức tượng. Dù có là gì chăng nữa, con búp bê ma quái này cũng sẽ phải phản ứng chứ. Sẽ phải chỉ ra một dấu hiệu nào đó. Sẽ phải cảm thấy đau đớn và... Khuôn mặt vẫn nhẵn như trước.

Chỉ trừ đôi mắt! Jane nhìn thấy đôi mắt nó chuyển động. Giữa khuôn mặt trát dày cộm son phấn, đôi mắt gây ấn tượng hai lòng hồ nhỏ bé, cũ xưa, với mặt nước phẳng lặng như tờ. Nhà ảo thuật tỏ vẻ đã nhận được thông điệp từ một nơi nào đó. Jane phát hiện thấy nụ cười mơ hồ trên đôi môi mỏng của anh ta và thấy khó chịu vô cùng. Vậy là bẫy đã sập xuống dưới chân cô. Rồi tiếng cười vang lên, nó không thoát ra từ bức tượng, mà từ hướng sau lưng cô, nghe lạnh lùng, độc ác. Jane từ từ quay lại. Cô không nhìn thấy ai. Kẻ cười đang lẫn mình trong bóng tối. Nhưng giọng nói của hắn thì rất quen thuộc.

- Tôi biết là cô tò mò, cô Collins. Tôi biết mà. Nhưng nhiều khi tò mò quá có thể chết người đấy. Nói xong, Victor Valendy lại cất tiếng cười rùng rợn!

CHƯƠNG 15

*P*hập! - Hai cánh cửa quay của lối vào đóng lại sau xe tôi. Tôi đã vào trong đường hầm ma!

Trò dọa dẫm nơi đây thật nực cười đối với một người như tôi, một người đã phải trải qua những sự kiện thực, khác hẳn đám mảnh lối con trẻ mà người ta trưng ra để dọa dẫm khách chợ phiên. Mặc dù vậy, tôi vẫn thấy nao nao. Nguyên nhân cho trạng thái hồi hộp này chắc chắn không phải là bóng tối đang phủ suốt đường hầm. Đằng trước mặt tôi thoáng hiện một ánh lửa xanh chập chờn, lóe lên như có ai đang chơi trò tạo chớp. Mỗi lần lóe lên, nó lại chiếu sáng một bộ xương người đang gật cái đầu to tướng về hướng xe khách.

Không, đó không phải là nguyên nhân. Cũng chẳng phải những âm thanh đang vang lên dưới gầm xe. Người ta muốn khách thăm có cảm giác đang đi qua một cây cầu mục nát, có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào. Xung quanh tôi bây giờ là tiếng nước chảy rì rào, tượng trưng cho một dòng sông cuộn sóng vô hình. Mọi suy nghĩ của tôi xoay quanh Medusa. Nó có chỗ trú ẩn nào tốt hơn là đường hầm ma này? Ở ngoài kia người ta đã quảng cáo về sự hiện diện của nó, con quỷ cái chắc sẽ xuất hiện. Chỉ có điều đó có phải là Medusa thật hay không.

Theo nguyên tắc, chắc đó phải là Medusa giả, bởi đã có khách thăm nào ra khỏi đường hầm ma trong tư cách một bức tượng đá đâu. Nhưng nỗi nghi ngờ trong tôi nhất quyết không dịu xuống. Đường hầm ma chắc phải là một nơi trú ẩn cho con quỷ Medusa thật sự. Trong khi toa xe lướt về phía bộ xương người lúc ẩn lúc hiện trong ánh chớp, tay tôi sờ xuống dưới túi áo phải tìm chiếc gương. Nó vẫn còn đây. Rất may là tôi ngồi một mình trong

xe và có thể chuyển động khá thoải mái. Tôi dịch vào giữa xe, nhìn thấy bộ xương người hiện lên rất gần mình. Nó đang vẫy tay về phía tôi. Tiếng run của gỗ và tiếng nước chảy đã tắt, thay vào đó là một tiếng cười chói chang. Đồng thời, cái xe nhỏ gần như bị giật thẳng sang phía trái. Xe tôi bình an vượt đường queo rất gấp đó rồi tiếp tục lăn bánh trong đường hầm ma. Những con quái vật của hầm ma này lúc chia nhau lúc xuất hiện bên phải, lúc xuất hiện bên trái đường.

Những con ma cà rồng trèo ra khỏi quan tài và giơ mặt vào luồng sáng đỏ như máu. Cứ mỗi khi bánh xe lăn qua một công tắc nào đó là chúng lại há mồm ra và gào lên một cách rùng rợn. Nóc hầm có treo những sợi chỉ dài, quệt qua trán và tóc tôi như mạng nhện. Thế rồi đến phía bên trái. Đây là cảnh một nghĩa trang cổ bụi bặm. Những hầm mộ mở ra.

Sương mù dày đặc bao phủ, những xác chết sống dậy trèo ra khỏi huyệt mộ và giơ tay như muốn tóm lấy khách đi ngang qua. Những thân hình ghê tởm. Một số trông như đã bị loài ăn xác chết gặm nhấm nhở. Tôi bật cười và vẫy tay về phía họ. Trong số đó không có Medusa. Những cương thi biến mất, chuyển đi tiếp tục. Lần này đường gặp nhiều khúc quanh hơn, những đoạn queo rất gấp, và trước mỗi đoạn queo lại xuất hiện những hình dáng kỳ quái, màu sắc được tô vẽ sặc sỡ khiến tôi phì cười. Đột ngột, có tiếng hơi rít lên trước mặt tôi. Một làn sương mù bốc mùi khó chịu phủ xuống, xe chạy chậm hơn. Tôi không suy nghĩ như một khách hàng bình thường của đường hầm ma mà suy nghĩ như một cảnh sát viên.

Làn sương mù này là nơi ẩn trú rất tốt cho những kẻ muốn tiến ra từ bóng tối để thực hiện những hành động tàn nhẫn. Những hình dáng mờ ảo xuất hiện. Tôi nghe tiếng rên la khe khẽ, tiếng khóc nức nở của những tâm hồn bị hành hạ, nhưng rồi cả những âm thanh đó cũng trôi qua. Đột ngột, sương mù biến mất, xe lại đi thẳng, hướng lên cao. Dĩ nhiên rồi, đường hầm ma còn một đoạn ở tầng trên. Lên tới đó xe sẽ ra khỏi hang, đi một đoạn ngoài trời rồi về điểm kết thúc. Cho tới nay, mọi việc đều ổn. Không có kẻ nào tấn công tôi và những mảnh khóc ma quái dọc đường cũng chẳng khiến mạch tim tôi đập nhanh hơn chút nào.

Cô nàng Medusa vậy là đã thoát lui một cách lịch sự. Tôi hầu như thấy thất vọng. Nhưng chỉ là hầu như thôi, bởi đột ngột, nó xuất hiện! Nó xuất hiện nhanh đến mức tôi không khỏi giật mình. Chắc con quỷ rơi ở đâu đó từ trên nóc hầm xuống, nó đột ngột tạo thành một vật cản giữa đường dốc lên trên. Người đàn bà với cái đầu mọc rắn! Tốc độ xe giảm xuống. Nó lăn thật chậm ngang qua chỗ Medusa đang đứng. Tôi giơ tay sờ chặt tấm gương, nhưng không rút nó ra khỏi túi áo khoác, bởi đây chính là ả Medusa mà tôi đã nhìn thấy trước cửa hầm. Một nhân vật cao lớn hơn người thường, phủ dưới tấm áo choàng màu đen. Một cái đầu rất to, một khuôn mặt trắng nhợt vương một vài vết máu. Thêm vào đó là nụ cười xấu xí và cánh tay phải giơ cao, giật giật, ngón tay trở chỉ lên đầu để ai cũng nhìn thấy những con rắn đang quấn quai vờn ra. Cả những con rắn cũng có những vết thương được vẽ bằng máu. Nhưng bức tượng này quả thật chẳng khiến tôi kinh hoàng mà cũng không thối lên trong tôi nỗi sợ bị biến thành đá. Đột ngột như khi xuất hiện, bức tượng biến mất. Nó giật mạnh, lao vút lên trên trước mặt tôi, mất tăm. Xe tiếp tục đi. Hầm tối chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi. Tôi đã thoáng nhìn thấy cánh cửa ra lò mờ sáng.

Toa xe một lần nữa đập thẳng tới. Hai cánh cửa mở ra, tôi đã lên lầu một, ra ngoài trời. Sau bầu không khí ngột ngạt của đường hầm ma, khí trời trong lành ngoài này khiến tôi thoải mái hẳn. Khoan khoái hứng ngọn gió đang thổi thẳng vào mặt, tôi lấy hơi thật sâu. Xe bây giờ cũng đã giảm tốc độ, người ta như muốn mang lại cho vị khách một khoảng thời gian ngơi nghỉ. Thành tường bên trái vẽ những hình quái vật sặc sỡ. Tôi thật không muốn nhìn những bức tranh gây ấn tượng nực cười và màu sắc đã phần nào phai nhạt. Thay vào đó, tôi quay đầu về hướng phải, hướng ánh nhìn xuống những khúc ngõ hẹp giữa những dãy quây. Mọi việc bình thường. Có thể đã có thêm một vài vị khách mới tới. Bầu trời vẫn tiếp tục xám và nặng nề, nhưng không đổ mưa. Tôi nhìn nhanh về phía khu biểu diễn của Valendy. Không một vị khách nào tỏ ra quan tâm tới Living Dolls, không thấy ai mua vé. Khu này chắc chỉ đông khách lúc trời tối, khi những người lớn tuổi đổ về đây. Không thấy Jane Collins đâu cả, tôi không khỏi bức bối. Chúng tôi đã không quy ước chính xác điểm gặp gỡ, bởi Jane tin chắc chúng tôi

thể nào cũng tìm thấy nhau ngay lập tức trong khuôn viên nhỏ bé này. Vậy là không gặp may. Tôi hơi lo lắng một chút. Ra khỏi đây, tôi sẽ quan sát mọi việc kỹ hơn và chắc sẽ phải nói chuyện với một người nào đó tên là Victor Valendy. Mãi quan sát khung cảnh bên dưới, tôi thật sự giật mình khi chiếc xe nhỏ đâm vào cánh cửa dẫn tới đoạn hầm thứ hai. Thân thể bị lắc mạnh, toa xe lại kéo tôi lao vào bóng tối. Cửa vừa đóng lại, màn trình diễn vào ngay cao điểm. Đột ngột, những bộ xương người hiện ra nháy nhót trước mặt tôi và trên đường ray. Những hình người màu xanh lá cây, hình như đang tỏa sáng từ bên trong. Chuyển động của họ đột ngột, hung dữ, đầy vẻ hăm dọa những vị khách viếng thăm.

Đám người xương xấu biến mất, xe tăng tốc độ và lao nhanh trên một đoạn hầm thẳng, tiến đến một cái đầu lâu khủng khiếp, máu me nhễ nhại, cái mõm há to, thỉnh thoảng lại thè ra một cái lưỡi dài, ngo ngoe như rắn. Đúng một nửa tích tắc trước khi toa xe đập thẳng vào cái đầu lâu khủng khiếp thì đường ray chợt ngoặt sang phía trái. Một đoạn đường tối bình thường. Người ta có thể thở ra để chờ cú sốc tiếp theo, nhưng cú sốc này không xuất hiện. Xe nhảy chồm chồm trên một đoạn đường ray lồi lõm, chui xuyên qua bóng tối dày đặc để rồi lao vào một màu xanh thẫm. Màu xanh tuôn ra từ bên trái và bên phải. Giữa màu xanh đó là những khuôn mặt khủng khiếp. Chúng vật vờ trôi trong màu xanh như thể đang trôi trong nước. Đây là cảnh của những người chìm trong nước và đang dần dần chết đuối. Rồi cả cảnh đó cũng qua đi.

Tôi lại phải chú ý tới rất nhiều những khúc cua gấp, nhiều khi khiến thân hình tôi chao đảo mạnh. Tôi nhìn thấy những con quỷ khác, nhưng tất cả đều có vẻ hiền lành so với những đường hầm ma tối tân hiện đại, nơi sự xuất hiện của những con quái vật trong không gian ba chiều gây cảm giác hết sức thật. Những suy nghĩ của tôi vẫn xoay vòng quanh con quỷ Medusa thật sự. Vẫn chưa nhìn thấy nó. Dần dần, tôi tự hỏi mình liệu nó có xuất hiện hay không. Cũng có thể chọn vào đường hầm ma này là tôi đã đi sai hướng. Đúng vào lúc tôi thầm nghĩ thế nào con đường cũng sắp phải vòng xuống dưới, thì chuyện đó xảy ra.

Xe đột ngột nghiêng về phía trước, mạnh đến mức tôi bất giác phải bám chặt vào thanh sắt trước toa xe. Tôi thấy mình rơi xuống một đường hầm thật sâu, hầu như vô đáy, bởi đường hoàn toàn không có ánh sáng. Nhưng rồi cú rơi được hãm dần lại, tốc độ đi trong bóng tối không còn quá nhanh nữa. Suy cho cùng, tôi đang ở trong một đường hầm ma chứ không phải trong một vòng đu quay cảm giác mạnh. Toa xe từ từ rơi xuống dưới, mọi việc đều ổn, nhưng tôi không khỏi có cảm giác lạ trước nền âm thanh của đoạn tối này. Không hề thấy quái vật hoặc những hình dạng khiếp đảm khác, thay vào đó, tôi phải chịu đựng sự tấn công của những tiếng la hét đập tàn bạo vào hai màng nhĩ. Đó là những âm thanh khiến ta sợ hãi. Những tiếng kêu lớn, chói chang, kể lể và van nài, một dòng sông âm thanh không gì ngăn cản được. Tôi lao vào dòng âm thanh đó, trôi tiếp, chìm ngập trong đường hầm dốc tối om tràn đầy những tiếng hét la. Đây là đoạn “nặng ký” nhất của toàn bộ đường hầm, chắc chắn là đỉnh cao cuối cùng giục tim thương khách đập dồn đợt cuối. Đoạn đường “nặng ký” không ngắn. Xe đang đi thình thoảng lại hãm đứng lại, khiến thân hình tôi chao đảo. Những tiếng la hét chấm dứt, bóng tối cũng vậy. Trước mặt tôi là một vệt sương mù. Thật ra đó là ánh sáng, nhưng mờ mờ như sương. Một màu xám óng ánh hơi nước. Thế rồi đột ngột, cả sương mù cũng biến mất.

Ánh sáng trở lại. Xe tôi đi về hướng đó, tôi nhìn thấy phía tay phải đang có một thân người tiến ra luồng sáng. Một người đàn bà, trên đầu có cái gì động đậy. Medusa! Ai nhìn thấy nó sẽ biến thành đá! Ý nghĩ lao qua óc não tôi như một tia chớp. Ngay lập tức, tôi nhắm cả hai mắt lại.

CHƯƠNG 16

Cổ họng Jane Collins khô khốc. Cô không nhìn thấy tay Valendy, nhưng cô biết cô đã rơi vào bẫy của hắn. Và chính gã đàn ông cũng hể hả giải thích như vậy.

- Khu biểu diễn của tôi đóng cửa rồi, cô Collins ạ. Giờ chỉ có mình chúng ta, vị khách cuối cùng vừa ra khỏi cửa. Hiện hai chúng ta là những người duy nhất ở đây nhưng tôi đảm bảo rằng cô ấy sẽ quay trở lại ngay lập tức.

Gã không nói tên ra, nhưng Jane biết gã đang ám chỉ ai. Chỉ có một khả năng duy nhất. Medusa! Á đàn bà với cái đầu mọc rắn, với ánh mắt biến người thành đá. Cả nhóm Living Dolls? Jane Collins nhìn nhà ảo thuật đã bị cô bóp nát một nửa bàn tay. Anh ta không chảy máu, anh ta không la hét, anh ta đơn giản chấp nhận, và Jane bất giác nghĩ rằng hiện tượng đó cũng sẽ lặp lại với tất cả những nhân vật khác. Họ là ai? Họ là người, là tượng, hay nửa người nửa tượng? Có lẽ cô sẽ không tự tìm được câu trả lời, đành phải để cho Valendy làm việc đó. Gã đàn ông đang đứng trong bóng tối và không hiểu được sự im lặng của Jane.

- Tại sao cô không nói gì cả?

- Tôi ngạc nhiên!

Valendy cười. Nghe như tiếng cười của một con ma.

- Điều đó thì tôi hiểu, tất cả đều ngạc nhiên. Nhưng tôi rất bức bối vì cô đã phá hủy một trong những bức tượng mà tôi thích nhất. Tôi không thích việc làm của cô chút nào.

- Anh ta là ai?

- Cô thử đoán xem.

- Là người ư?
- Có phần nào.
- Là một bức tượng?
- Cũng vậy.
- Vậy là cả hai?

- Đúng vậy, cô Collins. Cô đã đoán đúng rồi đó. Họ là một hiện tượng kỳ lạ, họ vừa là người vừa là tượng, họ đang trôi bồng bềnh bên ranh giới giữa hai thế giới. Họ không biết họ phải quyết định ra sao. Vậy là họ tiếp tục tồn tại, vừa là người vừa là tượng.

- Không có máu phải không?
- Đúng.

- Cũng không có xương, không có thịt, không cơ bắp, không gân chằng, tất cả những gì thuộc về một cơ thể con người.

- Tất cả vẫn còn tồn tại. - Valendy giải thích. - Chỉ có điều ở một dạng khác. Cô đã học vật lý, chắc cô biết chẳng có cái gì tự nhiên mất đi. Người ta biến một loại chất liệu này sang một trạng thái khác, và đó chính là điều mà tôi đã làm được.

Jane lắc đầu.

- Ông hay là một người khác?

Hắn ta lại cười.

- Tốt, tốt lắm. Cô muốn nói ai?

- Ông biết rồi. Medusa, con đàn bà với cái đầu mọc rắn, một trong hai chị em nhà Gorgonen.

- A! - Tiếng khen ngợi vang ra từ bóng tối.

- Thì ra cô rất vững truyện cổ Hy Lạp.

- Không đâu, ông Valendy, nhưng cũng đủ để nói chuyện với ông, tôi nghĩ vậy.

- Tốt. - Nó ở đâu? - Jane hỏi. Cô muốn đi thẳng vào vấn đề. Giờ thì cô muốn biết sự việc cụ thể. Cô đã chờ quá lâu rồi và đã nói chuyện với gã đàn ông này quá nhiều rồi. Cô cũng muốn nhìn mặt hắn. Nhưng hắn vẫn tiếp tục đứng trong bóng tối khiến cô bức bối. Jane có mang vũ khí bên mình. Cô quyết tâm tự vệ. Mặc dù vũ khí chẳng làm gì nổi Medusa, nhưng nó sẽ

có hiệu quả đối với Valendy. Rất có thể Jane sẽ sử dụng được hẳn làm sức ép chống lại con quỷ cái.

- Cô ấy chưa về.

Valendy trả lời và hoàn toàn chẳng nghĩ tới chuyện rời chỗ đứng của hẳn trong bóng tối.

- Cô ấy đã đi chỗ khác để thực hiện một nhiệm vụ khác. Nhưng cô ấy sẽ về đây đúng giờ, cô Collins ạ, yên tâm đi.

- Ông quyết định điều đó hả?

- Đúng. Câu trả lời chắc nịch khiến Jane Collins phải suy nghĩ. Nghe có vẻ như Valendy là sếp của Medusa.

- Thì ra cô ta nghe lệnh ông? - Jane hỏi bằng giọng của người đã biết chắc đáp số và nhận ngay được lời công nhận.

- Dĩ nhiên là cô ấy nghe tôi. Cô ấy làm tất cả những gì tôi muốn. Một công cụ tuyệt vời.

- Tại sao lại có chuyện đó?

- Vì tôi là ông chủ của cô ấy.

- Một con người bình thường mà lại là ông chủ của một huyền thoại. - Jane cố cười bình thản. - Xin lỗi nghe, nhưng tôi không tin được. Điều đó thì ông phải giải thích thôi!

- Tôi biết là cô sẽ ngạc nhiên, cô Collins, nhưng tôi sẽ giải thích cho cô hiểu. Ta vẫn còn thời gian mà. Suy cho cùng, cô cũng cần phải biết vì sao cô được đưa vào cabin của tôi.

- Điều đó không xảy ra với những nạn nhân khác?

- Không.

- Tại sao không?

- Vì ý tôi muốn thế. Bọn người kia chẳng có ý nghĩa gì, nhưng cô thì khác. Tôi thấy cô thú vị. Mặc dù cô không ngang bằng với tôi, nhưng cũng đáng được coi là một đối thủ. Mà tính tôi thích đọ sức với kẻ thù. Đặc biệt là với cô, cô Collins. Ngay từ buổi gặp đầu tiên, tôi đã cảm nhận rõ cô là một con người đặc biệt và không dễ gì bị qua mặt.

- Thôi, ông vào việc đi!

- Tôi đang nói tới vấn đề chính đây.

- Thế còn Medusa? Victor Valendy lại cười.

- Chuyện này rất đơn giản, nhưng trước đó tôi muốn báo cho cô biết. Đây không phải là Medusa mà cô đã quen biết qua truyện cổ Hy Lạp. Tôi gọi nó là con gái của Medusa. Đúng, Vera Valendy là con gái của Medusa! Jane im lặng một lúc. Cô không muốn chấp nhận ngay.

- Khoan đã nào, ở đây có cái gì đó không ổn. Làm sao cô ta lại có thể là con gái của Medusa, nếu cô ta cũng đồng thời là con gái của ông? Điều đó có nghĩa là bản thân ông và huyền thoại Medusa đã quan hệ với nhau. Mà tôi thì không thể hiểu được chuyện đó.

- Cô nghĩ rất sáng sủa. - Valendy cười giải thích. - Nhưng mà sai. Tôi là người hay đi đây đi đó, cô Collins. Tôi quen thuộc rất nhiều miền đất Nam Âu. Tôi luôn quan tâm tới Hy Lạp. Cô có biết miền biển Agais có tất cả bao nhiêu hòn đảo không, cô Collins?

- Không, tôi không biết.

- Có rất nhiều đảo, cả tôi cũng không biết con số chính xác. Nhưng tôi đã đi thăm lần lượt từng hòn đảo một, tôi muốn tìm một cái gì đó đặc biệt. Cứ đến đó là người ta có thể gặp cơ hội cảm nhận thấy hơi thở của những trường thời gian cũ, hơi thở của những thế lực bí hiểm đã thổi qua những hòn đảo đó. Có những thứ đã bám chặt vào đất đảo, những thứ xuất phát từ thời cổ đại và còn tiếp tục sống nhiều thời gian nữa. Người ta không thể phá hủy chúng. Chính thế, tôi đã nhận ra những vết tích cổ xưa còn sót lại. Càng lang thang trên những hòn đảo này thường xuyên hơn, tôi càng ý thức được điều đó mạnh mẽ hơn. Hy Lạp và những câu chuyện của nó khiến tôi đam mê. Tôi đi tìm, và tôi tin chắc mình sẽ thành công.

- Và ông đã tìm thấy Medusa?

- Không, con gái Medusa.

- Ra ông gọi cô ta như vậy.

- Đúng, tôi tìm thấy cô ấy. Ta không nên cãi nhau về định nghĩa ở đây. Tôi đã tìm thấy cô ấy trong một cái hang, hay nói đúng hơn là trong một kẽ núi. Thật sâu bên dưới, gần tới đáy, một bức tượng được tạc vào kẽ đá, nhưng đang sống và không chuyển động được.

- Ông đã giải phóng cho con người đó?

- Vâng, tôi trèo xuống dưới kẽ núi. Cô ấy không nhìn thấy tôi, nhưng tôi nhìn thấy cô ấy. Tóc cô ấy không chuyển động. Khi nhìn thấy cô ấy xuyên qua một hòn đá đột trở thành trong suốt trước mắt tôi, tôi biết là mình đã tới đích. Tôi bắt đầu cuộc giải phóng cho cô ấy. Rất cẩn thận, vì tôi thừa biết lời nguyền thủa trước. Nếu cô ấy thức dậy và nhìn vào tôi, tôi sẽ tiêu đời. Sau những ngày vất vả để đục rời bức tượng, đưa nó ra ngoài, tôi thủ sẵn trong túi một chiếc gương. Nhưng việc này không cần thiết. Cô ấy nói chuyện với tôi như một người đàn bà bình thường. Cô ấy hàm ơn tôi đã giải phóng cho cô ấy. Từ đó trở đi, cô ấy muốn ở bên cạnh tôi và muốn phục vụ tôi. Tôi đã cân nhắc xem nên sử dụng cô ấy như thế nào. Hơn nữa tôi chưa biết chắc liệu những người bị cô ấy nhìn thấy có biến thành đá hay không. Chúng tôi đã thử nghiệm với một người chần cừ ở hòn đảo bên cạnh. Từ thử nghiệm thành công đó, tôi ý thức rằng bàn tay tôi đang nắm một quyền lực vô cùng mạnh mẽ.

Giọng Valendy mỗi lúc một lớn hơn. Gã đàn ông không còn muốn che giấu nỗi hể hả của mình. - Tôi đưa cô ấy quay trở lại Châu Âu và tôi trà trộn vào đám người biểu diễn rong. Cô ấy giúp tôi xây dựng sân khấu. Bản thân cô cũng đã quan sát đám búp bê sống...

- Té ra những bức tượng này không còn là người nữa? - Jane thì thào, không dấu nổi kinh hoàng.

- Đúng thế.

- Vậy họ là nửa người nửa vật, đúng không?

- Đúng, một nửa người nửa đá. Họ tồn tại, nhưng họ không sống. Họ có thể cử động, nhưng có thể đứng hàng giờ bất động. Quyền lực của Vera rất lạ. Cô ấy có thể biến người thành đá hoàn toàn, nhưng mặt khác cũng có thể đưa con người vào một trạng thái như của các anh bạn tôi ở đây. Đó là điểm mà Vera khá hơn cả Medusa ngày trước. Tôi tin chắc Vera còn mạnh mẽ hơn, tốt hơn, ít nhất là phong phú hơn Medusa.

- Tôi hiểu rồi. Mặc dù vậy tôi vẫn thấy còn điểm khó hiểu. Đó là quá khứ của con người này. Cô ta đã trở thành Medusa như thế nào? Chắc chắn phải có nguyên nhân.

- Có nguyên nhân.

- Ông nói cho tôi nghe đi.

Valendy cười lớn.

- Cô là người luôn luôn muốn biết mọi thứ cho tường tận, đúng không?

- Tính tôi vốn thế.

- Được thôi, tôi sẽ kể cho cô nghe một chút về truyện cổ Hy Lạp. Xứ Hy Lạp cổ có tất cả ba nhân vật đầu mọc rắn, được gọi là Gorgonen. Hesiod cho rằng họ là ba chị em gái: Stheno, Euryale và kẻ không bất tử Medusa. Bộ ba này được đám chị gái của họ nuôi nấng và chăm sóc. Trong nhóm ba người, chỉ Medusa là có thể chết. Có lẽ chính vì vậy mà nhân vật này luôn hấp dẫn các nghệ sĩ thời Phục Hưng. Họ đã vẽ rất nhiều bức tranh về cô ta. Hai cô chị gái chìm vào quên lãng, nhưng họ vẫn tiếp tục được giới chuyên ngành biết tới. Họ cũng đặc sắc như Medusa, bởi họ đã sống sót qua rất nhiều thời đại. Đó là những nhân vật bất tử, và họ quả thật đã để lại cho đời sau hậu duệ, hậu duệ đó là Vera.

- Bao giờ? - Jane hỏi, tạm chấp nhận những gì Valendy vừa nói.

- Vera bao nhiêu tuổi rồi? Cũng già nua như những chuyện cổ sao?

- Không. Trẻ hơn.

- Cô ta có trả lời cụ thể cho ông không?

- Có, tôi đã hỏi cô ấy. Cô ấy không nhớ chính xác, nhưng cô ấy bị hóa đá không lâu. Chắc cô ấy đã gặp Stheno hay Euryale, hoặc hồn ma và pháp thuật của đôi chị em này, và Vera nhiễm pháp thuật của họ. Dù cô ấy chỉ là một hình ảnh, một bức tượng hoặc một con người sống, tôi không biết chính xác. Điều duy nhất quan trọng là cô ấy tồn tại và có mọi khả năng như trong câu truyện cổ. Cũng như tôi, Vera trước khi bị hóa đá là một kẻ tìm kiếm, một con người tò mò. Nhưng chị em nhà Gorgonen đã giải thích với cô ấy rằng tới một ngày kia, một cứu tinh sẽ xuất hiện. Vị cứu tinh đó chính là tôi. Có lẽ Vera đã phải giẫm chân đứng ở kẽ núi đó một vài năm trời, thế nhưng điều đó có đáng gì so với chuyện cô ấy sẽ có cả một cuộc sống vĩnh hằng. Vera đối với tôi là cơ may lớn của số phận. Bây giờ cô ấy đứng ở phía tôi. Tôi gọi cô ấy là con gái của Medusa.

- Cô ta giết người.

- Dĩ nhiên. - Cứ đi qua bất cứ nơi nào là Medusa của ông lại để lại một dấu vết ác độc. Người bị biến thành đá, rồi những người thân của họ chỉ còn biết đường che giấu hoặc chôn lén. Nó quá độc ác, sớm hay muộn nó cũng khiến người ta chú ý.

- Có phải vì vậy mà họ cử cô tới đây?

- Chính thế, ông Valendy. Người ta đã trao nhiệm vụ giải thích loạt án mạng này cho tôi. Tôi là thám tử, và tôi quả thật đã tìm ra dấu vết.

- Đúng, cô đã tìm ra. - Valendy nói bằng vẻ hân hoan không giấu diếm. - Nhưng nó chẳng giúp ích gì được cho cô, bởi chính cô cũng sẽ thành nạn nhân. Tôi muốn bổ sung cô vào hàng ngũ vũ công của tôi. Cô sẽ chẳng có được một khả năng quay trở lại cuộc sống bình thường, giống như những bạn bè tôi ở đây, những người cùng tôi đi khắp đó đây. Tôi cũng đã tìm được một nơi trú ẩn cho suốt mùa đông tới. Con gái nuôi của tôi, bạn bè và tôi sẽ có những ngày dễ chịu ở đó. Chuỗi án mạng tạm ngưng, để rồi lại tiếp tục trong mùa buổi diễn tới. Tôi xin hứa chắc chắn như vậy và cô chắc chắn cũng sẽ được hưởng thú vui chứng kiến điều đó. Một thú vui đặc biệt, phải không?

Có lẽ Valendy nghĩ như vậy thật. Nhưng Jane đánh giá sự việc bằng con mắt khác hẳn. Cuộc nói chuyện đã kéo dài quá lâu, Victor Valendy đứng suốt thời gian đó trong bóng tối. Jane chưa thấy dù chỉ một ngón tay của hắn. Cô nghĩ đến món vũ khí đang mang bên mình và tự hỏi, liệu có nên rút súng ngắn ra và bắn về hướng có tiếng nói vọng lại. Không, như thế là ngu ngốc. Cô mới là người đang đứng trong ánh sáng chứ không phải hắn. Jane đoán Victor Valendy chắc cũng mang vũ khí và một cử chỉ sai lầm duy nhất của cô lúc này sẽ được hắn trả lời một cách thích đáng. Vera vẫn chưa tới. Chừng nào cô chưa nhìn thấy thực thể này, cô vẫn còn cơ hội. Nhưng thật thà mà nói, hiện Jane đã cảm thấy cả người cô lạnh như nước đá, lạnh như đã biến thành một bức tượng. Valendy lại cất tiếng cười.

- Tôi thấy rõ là cô đang cân nhắc, Jane. Suy nghĩ đang chạy lung tung trong đầu cô, tôi hiểu lắm. Tôi cũng chẳng muốn tiếp tục hành hạ cô bằng lời nói nữa. Tôi sẽ để cô ở lại một mình, tôi sẽ bỏ đi. Nhưng cô không cô độc đâu. Bạn bè của tôi vẫn còn ở đây, Vera rồi cũng sẽ xuất hiện. Và tôi

nói cho cô biết một điều, cô Collins. Động tác làm quen của cô với đám bạn của tôi đây không tốt chút nào. Cô vừa mới lấy đi của nhà ảo thuật một phần cơ thể, và tôi nhắc cho cô nhớ, Living Dolls chẳng phải chỉ là những bức tượng. Họ là nửa này, nửa nọ. Nhiều khi họ cũng có thể biết cảm thù. Thôi chúc cô vui vẻ...

Đó là những lời cuối cùng của hắn. Jane gọi với theo một vài câu, nhưng gã đàn ông không nghe nữa. Hắn đã bước đi, Jane nghe tiếng cửa đập thật mạnh vào ổ khóa. Mạnh như một tiếng súng. Không khí chìm vào tĩnh lặng. Một thứ tĩnh lặng khó chịu. Cô gái nghĩ lại những lời giải thích của gã đàn ông, rõ ràng câu chuyện chẳng phải toàn là dối trá. Chắc chắn phải có một phần sự thật ẩn trong đó, chính Jane đã kiểm nghiệm được phần nào. Con gái của Medusa vẫn chưa xuất hiện. Nhưng đứng trước mặt cô bây giờ là Living Dolls - những con búp bê sống. Một nửa người, một nửa đá. Nạn nhân của ma thuật khủng khiếp. Và chắc chắn đang muốn kiếm một người bình thường để trả thù. Jane dịch vài bước sang ngang, tới khoảng tối nằm giữa hai quầng đèn. Đây là một vị trí tốt, cô có thể bao quát tất cả. Khi đợt khán giả trước bước vào khu biểu diễn, những dáng người trên sáu khấu đã hoàn toàn bất động và họ giữ trạng thái đó trong suốt thời gian qua. Tình hình bây giờ thay đổi. Sau chưa đầy một phút, đám tượng trước mặt Jane đã biến những lời hứa hẹn của ông chủ chúng thành sự thật. Chúng đồng thời chuyển động và cả nhóm cùng quay lại, nhìn về phía Jane Collins. Nữ thám tử biết cô đang bước vào một trận chiến sống còn.

CHƯƠNG 17

Nó đó, con quỷ thật! Và cái xe của tôi đang lăn bánh về hướng nó. Mắt tôi nhắm nghiền, bởi mở ra lúc này là tôi sẽ biến thành đá. Phải chăng tôi đã nhắm quá muộn, phải chăng cơ thể tôi đang thay đổi? Cũng có lẽ trí tưởng tượng đã làm thân hình tôi cứng đờ ra. Thêm vào đó là cảm giác sa vào cảnh bất lực.

Ngồi trên một chiếc xe chuyển động với đôi con mắt nhắm kín, phi thẳng vào một mục tiêu không nhìn thấy! Đối phương bây giờ đang nắm mọi lợi thế trong tay. Nó sẽ giết tôi, mà tôi thì không thể tự vệ, bởi tôi không được phép nhìn thấy nó. Xe vẫn lăn bánh về phía trước. Nó lăn bánh từ từ, nhưng vẫn là quá nhanh đối với tôi. Dòng suy nghĩ lao vùn vụt qua đầu. Ước gì tôi có được một cây kiếm ở đây, nhưng trong người tôi bây giờ chỉ có khẩu Beretta và cây thánh giá thần. Cả hai đều vô hiệu trước con quỷ cái.

Rồi việc sẽ kết thúc ra sao? Tôi nghĩ đến tấm gương. Nó chỉ là một tấm gương cạo râu. Nhưng bây giờ nó là niềm hy vọng cuối cùng của tôi. Hơn nữa chỗ Medusa đang đứng rất sáng, tôi sẽ có thể nhìn thấy nó qua mặt gương, nhưng cây kiếm mà lẽ ra tôi phải có để chặt đầu con quỷ cái này thì hiện giờ chỉ có trong mơ ước. Yếu tố trầm trọng hơn cả là tôi không tự mình điều khiển hoặc kết thúc cuộc đi. Tôi đang nắm gọn trong tay một thứ kỹ thuật đang trở thành mối đe dọa đến tính mạng người ngồi. Và tôi biết, chỉ vài giây nữa xe sẽ lăn tới đó.

Mảnh gương nằm giữa những ngón tay tôi. Bàn tay đẫm mồ hôi. Tôi cảm thấy sức ép, nhưng tôi sẽ vượt qua được, tôi cần phải vượt qua, tôi tự khích lệ mình và tập trung vào chuyển đi. Đường bây giờ không còn dốc

nhieu như trước, chỉ còn hơi thoải xuống dưới. Mắt nhắm nghiền, tôi
giơ cái gương lên cao, giơ tới ngang mặt mình. Rồi tôi liều mạng. Tôi mở
mắt ra và nhìn vào gương!

CHƯƠNG 18

Mặc dầu vậy, tim tôi vẫn đập đến muốn nổ tung. Tiếng vang của trái tim thúc mạnh vào hai mạng sườn. Mỗi nguy hiểm bị hóa đá vẫn còn đó. Nhưng khi chiếc toa xe trôi qua luồng sáng, tôi nhìn thấy chính gương mặt mình, chỉ một gương mặt của chính tôi. Đây chính là nơi ban nãy Medusa vừa đứng, nhưng không hề thấy nó trong gương.

Tôi đánh bạo hơi nghiêng chiếc gương trên tay, nghiêng về phía trái để nhìn mọi vật bên phải, bởi hình như con quỷ cái đã xuất hiện ở hướng này. Chỉ nhìn vào gương, tôi hầu như không có cơ hội định hướng cho chính xác. Thế nên tim tôi như thoáng ngưng hoạt động trong hành động liều lĩnh đó. Đột ngột, tôi nhìn thấy nó trong gương. Không rõ nét, hơi run rẩy và mờ nhòe, bởi có lẽ bản thân Medusa bây giờ cũng đang chuyển động. Nó vừa gầy ản tượng trẻ thơ, vừa gầy ản tượng ghê tởm. Tôi đã quen quá nhiều hình ảnh người ta dựng nên về Medusa, nhưng thực thể ở đây hoàn toàn không giống chúng chút nào. Trông nó giống một người đang chuyển từ thiếu nữ sang đàn bà. Nó mặc một cái váy hay là một áo choàng gì đó màu xám. Cho tới nay tôi chỉ mới thoáng nhìn thấy nó từ xa, như một bóng tối lướt qua, nhưng rõ là nó chưa thay đổi áo quần. Khuôn mặt nó trơn nhẵn, rất nhợt nhạt, chỉ giống khuôn mặt người bình thường từ phần cằm lên trán. Phía bên trên là một cái đầu đã bị bổ vỡ ra. Và từ cái hố đó, những con rắn bò lên, trông thật tởm. Chúng giống hệt những con giun đất khổng lồ, béo phì, màu xám bẩn. Chúng ngóng lên trên cao, nhưng không đứng yên mà nghiêng ngả từ bên này sang bên nọ, rắn càng nhỏ thì nghiêng ngả càng nhiều. Đây cũng không phải con quỷ Medusa thật sự, bởi đầu quỷ Medusa không bị chẻ vỡ ra như thế này. Thực thể mà tôi đang nhìn thấy trong

gương chắc không còn một bộ não bình thường, chỗ của não bộ đã được dành cho đám rắn. Một hình ảnh tởm lợm đang hiện ra trong gương. Hình ảnh thoát biến mất khi chiếc xe đột ngột tăng tốc.

Con quý Medusa ở lại. Tôi lại lao vào đoạn hầm khác, dẫn thẳng tới cửa ra, phía bên kia hai cánh cửa đã thấy le lói sáng.

Thêm một lần nữa, tôi nghe thấy một tiếng cười rùng rợn. Và một lần cuối cùng, có cái gì ẩm ướt như mạng nhện quệt xuống đầu tôi, những con dơi đột ngột thò ra nhảy múa, nhưng tất cả những thứ đó chỉ là trò vui đùa của đường hầm ma, không phải Medusa. Chiếc toa xe chở tôi đập thẳng tới. Hai cánh cửa mở ra và một đường queo rất gấp sang bên trái ấn mạnh người tôi vào thành xe phải. Thêm một đoạn ngắn, rồi xe dừng lại! Xe dừng tương đối đột ngột. Hơn nữa tôi lại chưa chuẩn bị. Người tôi nhào về phía trước, tay vội bám chặt vào thành xe, vậy mà vẫn hơi bối rối. Tôi chưa hẳn tin là mình đã thoát khỏi địa ngục. Tôi còn sống, và cái gương vẫn trong tay. Tôi ngồi nán lại trên xe.

- Kia ông. - Một người phụ việc lao tới.

- Ông muốn đi lần nữa hay là xuống xe?

- Xuống. - Tôi lẩm bẩm, đứng lên rồi trèo ra khỏi toa xe, vừa trèo vừa ném một cái nhìn về hướng cửa ra. Không thấy Medusa ở đó. Nó không đuổi theo tôi.

- Ông vào trong đó để cạo râu hả? - Chàng trai hỏi.

- Tại sao? Anh ta chỉ vào chiếc gương.

- À ừ, đúng. Tôi tình cờ tìm thấy nó trong túi áo.

Tôi nhanh tay rút gương vào túi.

- Hay ông muốn nhìn hai quái vật một lúc?

- Cũng có lý. Chàng trai lắc đầu.

- Đúng là đời nào cũng có người điên. Không quan tâm tới anh ta, tôi nhảy từ đường dốc xuống dưới. Rồi tôi đứng lại trước mặt tiền của đường hầm ma, lấy hơi thật sâu, nhận thấy đôi đầu gối mình đang run lẩy bẩy. Không thể chối cãi được, tình huống vừa rồi thật chỉ thiếu có vài milimet... Tôi quả đã gặp may mắn lớn mới thoát tay con quý cái. Nhưng mọi việc phải tiếp diễn. Nó đã tóm trượt tôi, nhưng còn Jane Collins, người đã hện

tôi tới chốn này? Chưa thấy bóng dáng cô đâu, mặc dù tôi đang đứng trong khu trung tâm hội chợ. Như tự động, ánh mắt tôi hướng về khu biểu diễn của Victor Valendy. Thoạt đầu, tôi ngạc nhiên thấy nó vắng tanh vắng ngắt. Không một người khách nào bên quầy bán vé cả. Chuyện không bình thường, bởi tất cả các quầy và những khu đu quay khác đều đang nhộn nhịp. Tôi đi thẳng tới khu sân khấu và nhanh chóng phát hiện ra tấm biển treo trước quầy thu ngân. Tạm thời đóng cửa! Thế là rõ. Làm sao mà người ta có thể đóng cửa giữa giờ cao điểm? Hẳn chỉ làm điều đó nếu hẳn có một việc khác, quan trọng hơn. Mà tay Valendy này có quan hệ thân thiết với Medusa. Hẳn và con quý. Câu chuyện còn một yếu tố thứ ba nữa, Jane Collins. Đúng là không cần phải suy diễn lâu. Không nhìn thấy Jane ở ngoài này, vậy là chỉ còn khả năng cô đã bị bắt, dù là tự nguyện hay miễn cưỡng. Ở đâu? Rất đơn giản. Ở chỗ Victor Valendy. Đợi đấy, hẳn có đóng cửa thì tôi cũng sẽ vào tới sân khấu cho bằng được...

CHƯƠNG 19

Jane suy nghĩ tìm cách tự vệ trước một nhóm đối thủ tới sáu tên. Không một tên nào còn đứng chờ dẫn trên bục biểu diễn. Tất cả đều chuyển động. Chúng duỗi dài người ra, như muốn đánh thức trở dậy những cơ bắp đã hóa đá. Rồi chúng khoan thai trèo từ trên bục biểu diễn xuống, sau đó lại từ từ bước về hướng Jane, chậm rãi đến mức độ khiêu khích. Như thể chúng muốn tuyên bố cho Jane biết, chẳng nào thì cô cũng không thoát được. Jane không đứng chờ thụ động. Cô quyết không để bọn nửa người nửa đá dồn đuổi cô như người ta dồn thú. Cô chạy dọc một đoạn cầu thang ngăn dẫn lên khu cửa ra vào. Mặc dù đã có tiếng đập cửa vang lên, nhưng cô chưa nghe tiếng chìa xoay trong ổ khóa. Jane chạy tới, tìm thấy cánh cửa, nhưng cô vịn nắm đấm mãi mà nó không nhúc nhích.

Cửa đã bị chặn từ bên ngoài. Jane không hoảng hốt. Cô dừng lại một thoáng, cân nhắc, quanh khu cô đứng còn yên lặng, nhưng đằng sau lưng cô đã vang lên tiếng chân của những con búp bê sống. Những thực thể nửa người nửa đá sẽ không bỏ cuộc. Chỉ cần cô sa vào tay chúng, chúng sẽ vận dụng sức lực xé nát cô ra. Jane xoay người, rút khẩu súng khỏi túi đeo bên mình. Đạn bắn tượng đá? Liệu có đủ không? Jane tiến về phía trước và chỉ dừng lại khi đã đến bên bậc thang trên cùng. Đây là một vị thế tốt, cô đứng cao hơn nhóm búp bê sống đang túm tụm lại với nhau bên dưới, đồng loạt nhìn về hướng cô. Ảo thuật gia đi đầu, sát sau lưng hẳn là một vũ nữ trắng bệch như vôi. Nói chuyện với bọn này sẽ chẳng ích gì. Jane Collins biết thế. Chỉ còn một cơ hội duy nhất. Cô bóp cò. Ảo thuật gia đã đến tương đối gần, viên đạn của Jane găm thẳng vào ngực hẳn. Đó là một viên đạn bạc đã

được rửa nước thánh, viên đạn có thể hủy diệt ma quỷ, cô hy vọng nó sẽ có tác dụng đối với bức tượng dưới chân cô.

Ảo thuật gia dừng lại một thoáng. Hai cánh tay hẫng giật lên cao như tay một vũ công nhạc Techno. Rồi hẫng áp tay vào lỗ thủng trên ngực do bị đạn găm vào. Nhưng hẫng vẫn tiếp tục bước tới. Hẫng đã đến gần cầu thang. Khi chân hẫng bước lên bậc thang đầu, Jane nghe một tiếng động trầm đục vang lên. Như có kẻ vừa gõ một tiếng chuông đồng, tuyên bố cái chết của cô. Bậc thang thứ hai... Tiếng chuông đồng thứ hai. Bậc thang thứ ba. Jane hành động. Song song với tiếng thét vang ra từ cổ họng cô gái là bàn chân đá tới. Ảo thuật gia hiện đang ở vị trí thuận tiện và cô gái chẳng thèm đếm xỉa xem mình đang phải đá vào người hay đá. Chân cô giáng đúng cảm ảo thuật gia, Jane chịu đựng cảm giác đau dội lên sau cú va chạm với một chất liệu cứng, nhưng bù vào đó, con búp bê sống bật ngửa ra. Nó đập người xuống những cạnh sắc của hai bậc thang dưới cùng và những tiếng gãy vỡ rầm rầm sau đó vang lên trong tai Jane như một giai điệu tuyệt vời nhất đời. Ảo thuật gia đã bị phá hủy sau cú va đập với cầu thang. Jane nhìn hẫng bị cụt đầu. Khúc đá đó lăn sang bên và khúc thân hẫng hiện ra những vết nứt đầu tiên, mỗi lúc mỗi rộng, mỗi sâu hơn. Ảo thuật gia không đứng dậy nữa! Jane giành chiến thắng đầu tiên. Nó là niềm an ủi vô cùng mạnh mẽ. Cô thở mạnh, mắt sáng long lanh, thành công khiến hy vọng sống lại trong cô, dù cô biết cuộc chiến còn dài. Đối thủ vẫn còn năm tên, quả là quá nhiều. Jane chuẩn bị tinh thần phải hủy diệt từng tên một. Đám búp bê sống quay đầu lại. Chúng nhìn xuống tên đồng nghiệp mất đầu và trong một thoáng, chúng gầy ản tượng như bối rối. Nhưng chúng không bỏ cuộc. Đám tay chân của Valendy lại chia nhau tấn công. Một gã đàn ông ăn mặc kiểu mục sư tiến lên gần Jane. Cô gái giơ vũ khí. Lần này cô nhắm vào giữa mặt hẫng. Súng nổ! Trúng đích. Viên đạn bạc đã được rửa nước thánh găm thẳng vào giữa mặt gã, phá hủy vài bộ phận bên trong đó. Con búp bê sống đứng lại. Nhanh như cắt, nữ thám tử dùng cả hai tay đẩy tới. Con búp bê sống ngã lù. Nó đập đầu rất nặng xuống dưới những bậc thang, cú đụng chạm táng vào nó như một ngọn búa trúng đích. Cái đầu vỡ thành vô vàn mảnh nhỏ. Jane bây giờ chỉ còn bốn đối thủ. Hẫng hái, nữ thám tử vào thế tấn công

bức tượng thứ ba, nhưng cô đột ngột dừng phắt lại giữa chừng. Đầu tiên, cô nghe tiếng rít inh tai. Cô không nhìn thấy loa, nhưng liền sau tiếng rít là một giọng người quen thuộc, giọng của Valendy.

- Tôi quả thật đã đánh giá cô quá thấp, Jane Collins. Cô không để cho người khác dễ dàng xử lý mình. Khối gã đàn ông còn phải thua cô xa. Nhưng bây giờ thì thời của cô đã hết rồi. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết là cô ấy đã quay trở lại. Con gái của Medusa đã về tới đây, và cô ấy rất mừng được gặp cô... Sau câu nói là một trận cười ác độc. Jane muốn ngừng thở, sống lưng lạnh như vừa được nhúng vào băng...

CHƯƠNG 20

A óng cửa! Dòng chữ như đang đâm thẳng vào óc và khiến tôi giận muốn phát điên. Dù chưa rõ mặt đối phương, nhưng tôi biết phải tìm hãn ở đâu. Hãn đang trốn trong khu biểu diễn của mình. Hãn đang ở giữa bầy quái vật, và chắc chắn Jane Collins cũng đã rơi vào đó. Cửa đang trước đóng kín. Tôi xoay người đi về hướng sau, tìm cơ hội. Tôi không quan tâm đến đường ra bình thường vì biết chắc nó sẽ bị khóa kín. Nhưng vì lý do bảo an, khu vực này nhất thiết phải có một đường thoát hiểm. Cửa của đường thoát hiểm thường không chắc, được xây dựng để có thể dễ dàng bị bẻ ra. Từng thớ thịt trên người tôi căng như một sợi dây đàn. Đó là cảm giác mỗi giây đồng hồ bây giờ đều có thể trở thành quyết định. Chỉ cần tôi phí một chút xíu thời gian thôi là rất có thể Jane sẽ mất mạng. Đi tới phía sau sân khấu, miệng tôi bật lên một câu rủa khi thấy chân mình chìm xuống một nền nhão như bùn. Cỏ ở đây đã bị giẫm nát. Phía bên trái tôi là máy phát điện, những sợi dây cáp nằm ngoằn ngoèo như những con rắn chết trên mặt đất, chúng lại nhắc tôi nhớ tới Medusa. Rồi tôi nhìn thấy người đàn ông. Đúng trong tích tắc đó, ông ta cũng phát hiện ra tôi. Ông xoay người lại và nâng cây gậy sắt lên bằng cả hai tay. Không phải Valendy.

Tôi đang đối mặt Josh Parker. Cho tới nay, tôi mới chỉ thấy ông đứng trên bục gỗ trước quầy, chưa trao đổi với ông một lời nào. Ông già nhìn tôi bằng vẻ nghi ngờ rồi quát:

- Đứng lại!

Tôi dừng bước, hỏi nhanh:

- Ông là Josh Parker?

- Chính thế.

- Jane Collins có kế cho tôi nghe về ông.
  - Vậy ra anh là John Singlair.
  - Vâng. Ông già tóc trắng nhẹ nhõm thở ra. Ông không biết nói gì với tôi, vậy là tôi giúp ông qua đoạn bối rối và nhanh miệng ỏi.
  - Ông làm gì ở đây vậy?
  - Tôi đi tìm Jane và muốn phá cái cửa này. Có cái gì đó không ổn. Victor Valendy chưa bao giờ đóng cửa sớm như hôm nay. Tôi sợ Jane đã sa vào cạm bẫy của hắn. Ông không tỏ ý ngăn cản khi tôi bước đến gần. Theo như dự đoán, ở đây có một cánh cửa thứ ba. Nó tương đối hẹp, nhìn không mấy chắc chắn và đóng vai trò cửa thoát hiểm.
  - Tôi sẽ phá được nó ra! - Người đàn ông nói và giơ gậy sắt lên.
  - Tôi cũng tin như vậy. Cho tôi hỏi một câu nữa. Ông có nhìn thấy con quỷ Medusa không? Ý tôi muốn nói con quỷ thật.
  - Không! - Nhưng tôi thì nhìn thấy.
- Josh Parker giật mình.
- Ở đâu?
  - Trong đường hầm ma! Trong một thoáng, người đàn ông nhắm mắt lại.
  - Vậy thì có lẽ nó không ở trong cái nhà khốn nạn này chẳng? - Tôi không biết. Ít nhất thì nó cũng đã có đủ thời gian để sang bên này.
  - Nếu anh nói thế, anh Singlair... Đột ngột, hai chúng tôi nghe thấy những âm thanh trầm đục vang qua vách tường bằng gỗ của toa xe. Tiếp đó là tiếng súng.
  - Đập cửa đi! - Tôi kêu lên với Josh Parker. - Phá tan cái cửa khốn kiếp này ra...

CHƯƠNG 21

Vera Valendy biết ả phải làm gì. Người đàn ông đó đã thoát khỏi tay ả. Con quỷ cái biết anh ta rất nguy hiểm, ả đã cảm nhận như vậy ngay từ lúc đứng trong rừng. Thoạt đầu, anh ta không tiến đến gần ả, nhưng anh ta không tỏ ra sợ hãi và đã cư xử hết sức khôn khéo trong đường hầm ma. Một cái gương! Một cái gương khốn khiếp! Vừa nhắm mặt lại, con quỷ cái vừa lướt qua bóng tối của đường hầm ma, tìm đến một lối ra rất ít người biết tới. Trước khi ra khỏi ngôi nhà đầy tiếng kêu la và những người khách đang sợ hãi, ả đàn bà tháo chiếc khăn đang quấn quanh lưng và trùm nó lên đầu. ả không muốn bị phát hiện trong hình dạng khởi thủy của mình trên đoạn đường về với “ông bố” của ả. Khăn đã che kín những con rắn và ít ra nó cũng giữ chặt cho đoạn đường sang cabin bên kia chỉ dài có vài bước chân. Nhanh lên, ả nhất quyết phải tới trước người đàn ông đó. Vera mở cửa. Không một ai nhìn thấy ả.

Cũng chẳng ai thèm quan tâm khi ả đi vòng tới trước cabin của Victor Valendy, nằm bên cửa ra dành cho khán giả. ả dùng nó làm cửa vào, ả thấy Victor Valendy cũng đang đứng ở đây.

- Con đã về!

Vera chỉ gật đầu và ném cái khăn xuống đất. Valendy mở cửa. Hắn xoay chìa khóa hai lần. Rồi hắn nhìn thấy những con rắn đang ngóc ra khỏi cái đầu hờ của Medusa. Hắn mỉm cười. Vera cũng mỉm cười.

- Nó ở đây chứ? - ả hỏi.

- Có, nó ở bên trong. Con vào trong đó tìm nạn nhân mới. Đây là một trong những tên quan trọng nhất.

- Con đi đây.

Đôi mắt ả sáng lên, đám răn mọc ra từ đầu ả đung đưa như gợn sóng. Valendy đồng ý. Hấn đứng bên cánh cửa dẫn vào một cabin tách rời phía bên ngoài, nơi để dàn nhạc và micro.

- Đi đi. - Hấn nói.

- BỐ báo tin cho cô bạn biết trước. Con thích chơi trò săn đuổi mà, đúng không? Vera gật đầu, bước vào trong....

CHƯƠNG 22

Jane không biết phải tính sao. Victor Valendy đã báo trước chuyện gì sẽ xảy ra, và cô biết chắc hẳn không lừa cô. Con gái của Medusa đã trở về. Chắc chắn là nó đang lẫn khuất đâu đó trong những khoảng tối giữa những luồng đèn. Bốn con búp bê sống còn lại không quan tâm tới cô nữa. Giống như những con rối được giật dây, chúng nhất tề quay trở lại vị trí cũ trên sân khấu.

Có hai bục biểu diễn trống trơn. Sáu luồng đèn chĩa xuống dưới. Sáu cụm ánh sáng. Jane cân nhắc xem có thể phá hủy những luồng sáng này hay không. Nếu được thì sẽ rất có lợi cho cô, lúc đó cô có thể ẩn nấp trong bóng tối. Đáng tiếc, cô chỉ còn có bốn viên đạn trong nòng. Sẽ vẫn còn hai cái đèn sáng, cô không thích giải pháp này. Đang cân nhắc, Jane chợt nhận ra những sự kiện khác, ép cô hành động. Đã nghe tiếng bước chân văng lên từ đâu đó. Jane sực nhớ ra cô vẫn đứng hoàn toàn trong ánh sáng. Cô chạy một vài bước sang bên, nấp vào một góc tối. Cô khụy gối xuống, chờ. Cô đã lôi chiếc gương nhỏ ra. Cầm nó lên tay cô mới thấy nó nhỏ bé biết bao nhiêu. Cô tự hỏi liệu nó có giúp được gì cho cô không. Chỉ là một niềm hy vọng yếu ớt, không hơn.

Jane nghe tiếng cười nhẹ, rồi tiếng đàn bà. Con quỷ cái muốn chơi trò mèo vờn chuột. Nó thềm thì vào bóng tối:

- Ta sẽ nhìn thấy mi. Ta sẽ nhìn vào mặt mi và biến mi thành đá.

Nó chẳng nói thì Jane cũng biết. Cô gái suy nghĩ nên làm gì khi tới lúc đó. Ngay lập tức nhắm mắt lại, hay giữ tấm gương trong một góc nhất định. Cô không biết. Cô thậm chí còn chưa biết con gái của Medusa hiện đang ở đâu. Vài giây sau đó, tình hình đổi khác. Vera Valendy tự tin đến nỗi thấy

không cần ẩn nấp. Con quỷ cái đã đi gần tới giữa cabin, nó không ngại bước thẳng vào dưới ánh sáng đèn. Medusa muốn cô nhìn về hướng nó, bởi những ai nhìn thẳng vào mặt nó sẽ bị biến ngay thành đá. Nhưng Jane Collins biết luật chơi. Cảm nhận thấy bóng đối phương, cô lập tức xoay người, nhìn xuống đất. Cô cầm tấm gương trong bàn tay trái, cô nghe thấy tiếng cười khe khẽ của Medusa rồi giọng hỏi mỉa mai:

- Mi không muốn nhìn mặt ta chẳng? Mi không muốn nhìn mặt ta chẳng?

Jane im lặng.

- Ta sẽ đến chỗ mi. Cứ chờ đó, ta sẽ đến. Con quỷ cái không nói hết câu, bởi cả hai cùng nghe thấy tiếng động từ bên ngoài vọng lại. Những cú đập rất chắc, mạnh mẽ, khoan thẳng vào màng nhĩ, khiến Vera dừng bước. Jane không nghe thấy tiếng bước chân của nó nữa. Cô gái vẫn quỳ gối. Cô lắng nghe tiếng động. Mỗi nhát đập lại nâng cho niềm hy vọng của cô lớn thêm một chút. Chỉ có điều Vera Valendy không bối rối lâu. Con quỷ cái muốn hủy diệt nữ đối phương trước, nó đi thẳng về hướng Jane. Nó tiến tới, mỗi lúc một gần hơn...

CHƯƠNG 23

Cánh cửa run rẩy dưới những nhát đập. Nhưng nó nhún nhảy như một chiếc lò xo, nó không muốn gãy. Josh Parker và tôi thay nhau đập cửa. Cuối cùng, chúng tôi đột ngột nghe tiếng gãy vang lên. Đến lúc rồi. Một ngọn đèn cuối. Bàn chân Josh Parker đạp mạnh đến mức cánh cửa bay tung ra và bản thân ông già cũng nhào về phía trước. Lao thẳng vào trong cabin. Lao thẳng vào bóng tối. May mắn sao, ông giữ được thăng bằng và gọi:

- Cứ đi đằng sau tôi, John, ở đây tôi quen hơn!

Ông rẽ ngoặt sang trái, đằng trước đã thoáng hiện lên một quãng sáng, nó làm nổi bật một hình chữ nhật, như một gian phòng nhỏ được ngăn bằng kính. Trong phòng có người đang chuyển động. Đó là Valendy. Và hẳn biết rất rõ chuyện gì vừa xảy ra.

Chúng tôi nghe những tiếng chửi rủa, nhìn thấy những cử chỉ hốt hoảng, thế rồi đột ngột, hấn ra khỏi cabin. Nhận ra những chuyển động tiêu biểu của một gã đàn ông giơ vũ khí, tôi cất tiếng cảnh báo Josh Parker. Ông già không nghe thấy tiếng tôi. Cũng có lẽ đã quá muộn. Josh Parker đang bùng bùng lửa hận. Chắc ông già đang nghĩ tới con trai mình. Ông lao ầm ầm về hướng cabin. Một tiếng nổ, một luồng lửa tóe ra từ đầu súng. Josh Parker gục thẳng xuống như vừa có kẻ đạp vào chân ông. Cả Valendy cũng nhận ra điều đó. Hấn đã bắn trúng ông già, giờ hướng súng về phía tôi, bóp cò tiếp. Tôi lăn người dưới đất. Viên đạn không găm vào mục tiêu, cả Valendy cũng biết như vậy. Vừa nhả đạn, hấn vừa bước về phía tôi. Tôi nổ súng hai lần. Tôi đã ngắm rất bình tĩnh. Viên đạn đầu tiên chỉ trượt qua, khiến hấn ta lúng túng. Viên thứ hai trúng hồng tâm. Khi nghe những âm thanh sặc sụa

phát ra từ cổ họng gã đàn ông, tôi biết mọi sự đã được định đoạt. Gã vẫn còn lão đảo. Gã bắn tiếp, nhưng đạn chỉ găm xuống mặt đất, và khi tôi đứng dậy thì hấn gục hấn xuống.

Thân hình gã đập mạnh xuống đất, nằm lại, không cử động nữa. Chỉ sau vài bước chân tôi đã đến bên hấn. Valendy đã buông rơi súng, khuôn mặt đã hiện lên nét đờ đẫn của Tử Thần. Tôi quay người đi, bởi cả Josh Parker cũng đã bị trúng đạn và đang nằm dưới đất. Ông còn sống không?

- John... làm ơn... cứu cô ấy ra... cứu cô ấy. Tôi không sao đâu, đạn chỉ trúng chỗ mềm... Tôi biết ông đang nói dối. Chắc chắn là ông đang cần bác sĩ, nhưng Jane Collins bây giờ quả quan trọng hơn. Cô ấy đang nằm trong móng vuốt của Medusa và khả năng sẽ tìm thấy một Jane đã hóa đá thúc nỗi sợ hãi trong tôi lớn dậy. Jane ở đâu? Chỉ có một hướng đi.

Tôi phải xoay sang phải, theo một cầu thang nhỏ đi xuống, ở dưới kia đang có ánh sáng đèn hắt lên. Mặc dù việc rất khẩn cấp, tôi vẫn dành ra hai ba giây để bao quát thế trận. Ánh mắt tôi thu tóm những dáng hình của nhóm Living Dolls và tôi nhìn thấy có kẻ đang chuyển động giữa chúng. Vera Valendy, con quý Medusa! Ước gì có thể đổi cả một vương quốc để lấy một cây kiếm, cây kiếm sẽ giúp tôi chặt đứt đầu con quý cái. Nhưng xung quanh đây không có kiếm, và ông già Josh Parker, mặc dù bị thương nặng, chắc cũng đã nghĩ như tôi. - John, cây gậy sắt... lấy... Tôi quay trở lại, cầm thanh sắt lên, cất bước...

CHƯƠNG 24

Jane không quỳ nữa, cô gái bây giờ nằm dẹt sát nền đất và cô chỉ mong đất hở ra để cho cô chui xuống. Cô nghe những tiếng súng văng lại như từ rất xa xôi. Tất cả những chuyện đó không khiến cô quan tâm nữa. Quan trọng duy nhất bây giờ là con quỷ Medusa đang mỗi lúc một tới gần hơn. Rồi Jane Collins cảm nhận rõ là kẻ thù đã tới.

Vera đứng bên cạnh người con gái. Jane biết đây là thời điểm bắt đầu cho cái chết. Medusa chỉ cần cúi xuống, tóm lấy người cô rồi xoay người cô lại bằng sức mạnh siêu nhiên của nó. Jane lấy hết sức ấn sát thân hình mình xuống đất, nhưng mặt vẫn hơi ngẩng lên. Bàn tay phải của cô cầm gương, có lẽ nó sẽ là một cơ hội. Tới lúc bị con quỷ cái lật ngửa người ra, cô phải làm sao nhìn được vào trong gương. Phải cầm gương làm sao để nhìn thấy được Medusa trong đó. Lý thuyết thì rõ ràng như vậy. Nhưng liệu có thể biến nó thành thực tế được không?

Một bàn tay rất cứng. Những ngón tay túm chặt lấy bả vai phải của Jane. Trong giây đầu, cô gái có cảm giác bị những gọng kìm bằng thép siết lại. Nhưng sự thật thì đó mới đang chỉ là bàn tay của một người đàn bà muốn lật ngửa Jane ra.

- Mi sẽ không thoát khỏi tay ta. Ta sẽ biến mi thành đá. Ta sẽ sử dụng ma thuật, mi là một nỗi nguy hiểm. Ta sẽ biến tất cả thành đá.

Jane gồng người chống lại bàn tay.

Vô vọng, đôi bàn tay mạnh lên, quá mạnh. Jane Collins thấy sức chống đỡ của mình mỗi lúc một giảm sút. Cô không chống chọi lại được con người này nữa. Chẳng bao lâu cô sẽ nằm ngửa ra và... Cô cầm súng trong bàn tay trái. Khi xoay người nằm xuống đất, thân hình cô đã đè lên tay. Vậy

là cô cũng chẳng thể dùng súng lục để chống lại nó. Cú giật cuối cùng.
Medusa cất tiếng cười.

Jane nằm ngửa ra, mắt nhắm nghiền!

CHƯƠNG 25

Sải những bước dài, tôi chạy thật nhanh qua sàn biểu diễn, không mấy quan tâm đến bốn dáng người đang đứng trên những bục gỗ nhỏ. Tôi tập trung duy nhất vào Vera Valendy. Con quỷ cái đã đi ra khỏi vùng sáng. Hiện thời tôi không nhìn thấy nó. Nhưng tôi nghe thấy tiếng bước chân nó. Những bước chân chắc nịch, bước chân của kẻ chỉ có duy nhất một mục tiêu trước mặt. Mục tiêu đó chỉ có thể là Jane! Tôi chạy tiếp, rồi tôi nhìn thấy một dáng người cúi cúi đang hiện lơ mờ trong bóng tối. Tôi thậm chí còn nhìn thấy những con rắn quý quái trên đầu ả đàn bà đó đang đung đưa từ hướng này sang hướng khác, thực hiện một điệu nhảy chậm rãi theo một điệu nhạc vô hình. Có kẻ cúi. Vậy là chắc chắn phải có người đang nằm dưới đất.

Dĩ nhiên là Jane! Tôi lại gần hơn, tay nắm chặt thanh sắt, khẩu Beretta vẫn để nguyên trong túi. Cho một cú đập quyết định, tôi cần sử dụng đến lực của cả hai cánh tay. Kia, tiếng cười. Jane đã bị lật nằm ngửa ra. Tôi nhận ra mái tóc của cô, và Medusa đang hể hả. Còn ba bước chân. Rồi còn hai. Tôi trút nỗi giận dữ cùng sợ hãi ra một tiếng hét dữ dội, hai tay đồng thời vung gậy sắt, lấy đà cho một cú phạt ngang khủng khiếp. Chính trong lúc đó, con gái của Medusa nhận thấy có người đứng đằng sau lưng nó. Nó xoay lại. Và lãnh trọn ngọn đòn!

CHƯƠNG 26

Tôi đã nhắm rất kỹ. Và tôi đã đánh trúng con quỷ cái trước khi nó xoay hẳn người lại phía tôi. Thêm nữa, lúc cây gậy sắt bổ tới cũng là lúc tôi nhắm nghiền hai mắt. Chỉ khi nghe tiếng đập và sau đó là tiếng gãy, tiếng vỡ rào rào, tôi mới đột ngột biết rằng mình đã thành công. Cái đầu này không phải một đầu người bình thường. Nó không được làm bằng xương và thịt! Sau khi nghe những âm thanh trầm đục, tôi liều lĩnh mở mắt ra. Medusa đứng trước mặt tôi! Cụt đầu! Một thân hình đang run rẩy và nhanh chóng rơi lả tả thành đá vụn. Quy trình cũng xảy ra rất nhanh chóng với bốn thân người đứng trên sân khấu, bởi cả chúng cũng đã chỉ tồn tại nhờ ma thuật của Medusa. Tất cả giờ thành bụi cát, phủ xuống dưới các bục gỗ. Còn cái đầu?

Nó nằm cách tôi hai bước chân. Một đồng nhỏ cứng đờ, xám xịt. Một khuôn mặt với những vết gãy, vết rạn. Một nửa cái đầu mở toang, thò ra những con rắn, nhưng chúng cũng đã bất động.

Tôi đạp chân xuống. Tiếng nghiền rào rào, tiếng vỡ vụn vang lên như nhạc trong tai tôi. Vậy là cuối cùng, cả con gái của Medusa cũng đã bị hủy diệt. Không còn ai phải sợ nó nữa, cả Jane Collins cũng không. Tôi bước về hướng cô.

- Cô mở mắt ra được rồi. - Tôi nói.

Cô mở mắt ra.

- John...

- Chẳng phải chính cô đã gọi tôi tới đây sao? Trong tích tắc sau đó, Jane vùng đứng dậy và nhảy ôm lấy cổ tôi...

Victor Valendy đã chết, nhưng Josh Parker thì còn sống. Tôi chạy vội ra chỗ chiếc Rover, gọi xe cấp cứu, lòng thầm mong bác sĩ không đến quá muộn.

Jane ở lại bên Josh Parker. Khi tôi quay về thì mắt ông già đã nhắm lại. Nhưng ông vẫn còn nói được, tôi chỉ kịp nghe những câu cuối cùng.

- Freddy được trả thù chưa?

- Được trả thù rồi, Josh.

- Tốt lắm! - Ông già thì ào. - Tốt. Tôi đi được rồi... - Cơ thể ông giật nhẹ một lần nữa, rồi đột ngột đờ ra.

Jane giơ tay vuốt mắt ông. Khi ngẩng dậy, nước mắt cô tuôn lã chã.

- Anh biết gì không, John? - Cô lẩm bẫm. - Nhiều khi cuộc đời thật bất công.

- Đúng thế. - Tôi nói rồi cùng Jane rời khỏi cabin của quỹ Medusa.

HẾT